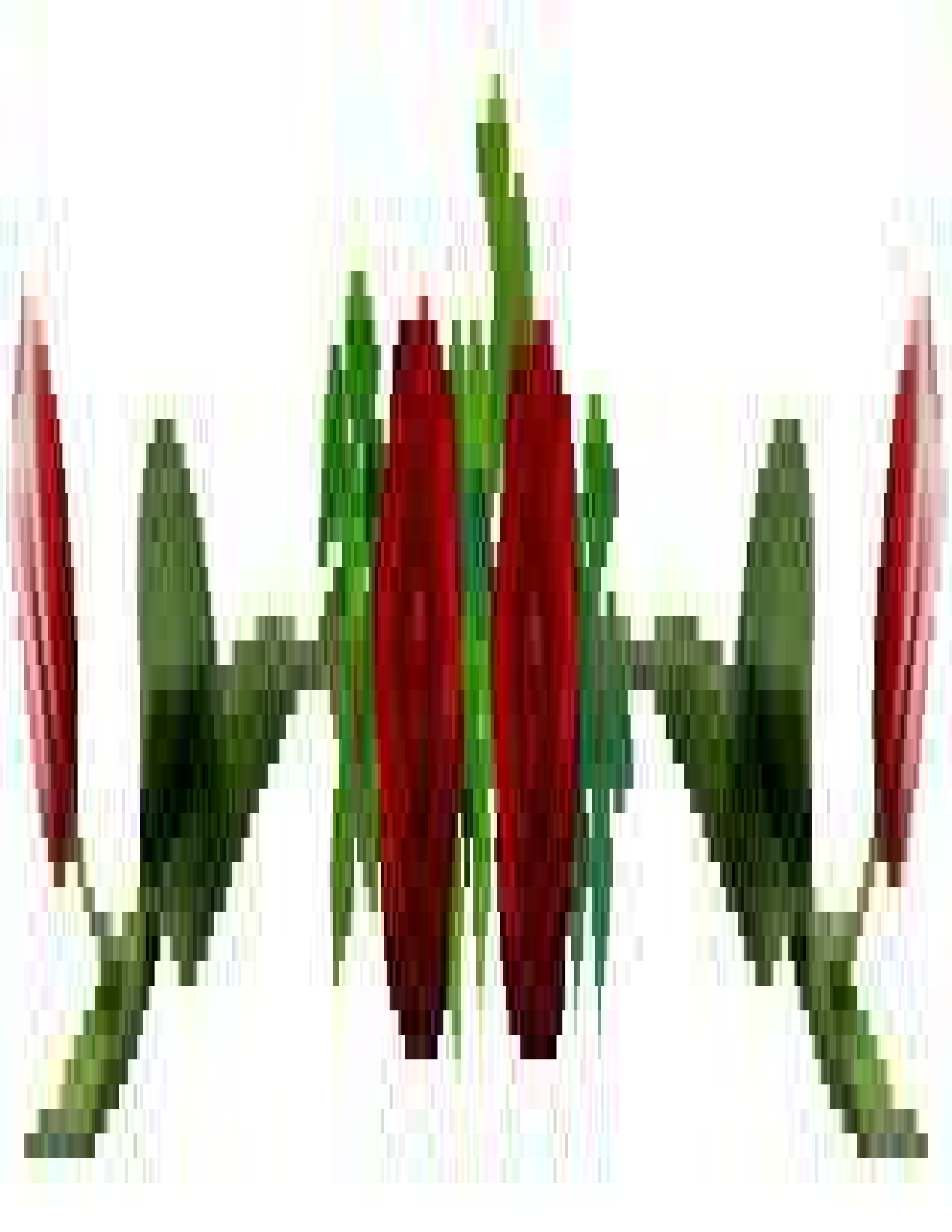

TÌNH NGỘ

Lý Ngư

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Mục lục

[Đôi điều về tác giả, tác phẩm](#)

[Hồi 1](#)

[Hồi 2](#)

[Hồi 3](#)

[Hồi 4](#)

[Hồi 5](#)

[Hồi 6](#)

[Hồi 7](#)

[Hồi 8](#)

[Hồi 9](#)

[Hồi 10](#)

[Hồi 11](#)

[Hồi 12](#)

[Hồi 13](#)

[Hồi 14](#)

[Hồi 15](#)

[Hồi 16](#)

[Hồi 17](#)

[Hồi 17 \(tt\)](#)

[Hồi 18](#)

[Hồi 19](#)

[Hồi Kết](#)

Lý Ngự
TÌNH NGỘ

Dịch giả: Đào Phong Lưu

Đôi điều về tác giả, tác phẩm

Tiểu thuyết tâm lý xã hội của Lý Ngự

Tác giả: Lý Ngự (1611-1680)

Lý Ngự là một tác giả tiểu thuyết, kịch bản và một nhà văn hoá lớn của Trung Quốc, ông sinh vào năm Vạn Lịch thứ 38 Triều Minh (1610) và mất vào năm Khang Hy thứ 19 Triều Thanh (1680). Ông là con trai một chủ tiệm thuốc Bắc nổi tiếng ở Lan Khê, tỉnh Chiết Giang. Tên thật của ông là Tiên Lã, tên chữ Trích Phàm, hiệu Thiên Đồ. Khi nhỏ được gia đình cho ăn học và hướng theo nghề kinh doanh thuốc, nhưng ông cũng rất yêu nghề chài cá, thường bỏ nhà theo những người dân chài đi đánh cá nên được mọi người gọi là Lý Ngự (cá chép). Khi theo nghề viết văn ông cũng lấy bút danh Lý Ngự, tên chữ đổi là Lạp Hồng, hiệu Lạp Ông. Trong nhiều tác phẩm ông còn ký tên Hồ thượng Lạp Ông (Ông già Lạp trên hồ).

Lý Ngự là một nhà văn tiên phong có công mở đầu cho trào lưu tiểu thuyết bạch thoại của Trung Quốc. Những tác phẩm truyện dài và tuyển vừa tiêu biểu của ông như “Đậm thịt”, “Mẹ Nam Mạnh dạy Hợp Tam Thiên”, “Kịch câm”, “Lầu 12”, “Truyện Hợp Miên Hồi Văn”, “Liên Thành Bích”, “Liên Thành Bích ngoại biên”, “Nhàn tình ngẫu kỳ”... Lý Ngự cũng để lại cho kho tàng kịch bản Trung Quốc một danh sách kịch mục khá đồ sộ như “Tân Đình tiêu khách”, “Giác Thế bá quan”, “Giác đạo nhân”, “Tuỳ am chủ nhân”, “ Lạp Ông thập chủng khúc”... Ông không chỉ viết kịch mà còn tổ chức kịch đoàn để đi biểu diễn ở khắp nơi. Đánh giá về tác phẩm của ông, giáo sư Patric Hanan, Chủ nhiệm khoa Đông Phương, Trường Đại học Harvert Hoa Kỳ đã gọi ông là “William Shakespeare phương đông”.

Tiểu thuyết “Tình ngộ” (Giác hậu thiên) của ông xuất hiện lần đầu tiên vào

năm Khang Hy thứ 10 (1671) với cái tên “Đệm thịt” (Nhục bồ đoàn - Nhục là thịt; bồ đoàn là tấm đệm đan bằng cây bồ hương cho người ngồi cầu nguyện , sám hối). Những lần tái bản sau mới đổi tên là “Tĩnh ngộ”. Trong hơn 330 năm tồn tại, tác phẩm này cũng đã được dịch ra nhiều thứ tiếng, phát hành trên khắp thế giới với nhiều tên gọi khác nhau như “chiếu cầu nguyện” (THE PRAYER MAT- nhà xuất bản University of Hawaii Press 1996) hoặc “Sám hối từ xác thịt (Подсмылка из плоти – Nhà xuất bản Mát-xcơ-va 1995)... Chúng tôi giới thiệu cùng bạn đọc Việt Nam tác phẩm này với tên gọi giống như tên sách được xuất bản gần đây ở Đức, Nhật, Sinh Ga Po, Hồng Kông, Đài Loan... là “Tĩnh ngộ”.

Thông qua câu chuyện ăn chơi phóng dãng, ham muốn thú vui xác thịt của chàng thư sinh đẹp trai, hào hoa, phong nhã Vị Ương để cuối cùng chuốc lấy tai họa tan cửa nát nhà. Khi tĩnh ngộ ra mới quy y cửa Phật, khổ hạnh tu luyện để làm lại cuộc đời. Tác giả cũng muốn thông qua câu chuyện về cuộc đời của chàng thư sinh này để khẳng định một triết lý ở đời là “Thiện giả thiện báo, ác giả ác báo, bất thị bất báo, thời khắc vị đáo” (Sống hiền lành, nhân từ sẽ gặp điều lành việc tốt, sống độc ác, bất nhân sẽ gặp điều rủi ro tàn khốc, chân lý ấy tất sẽ đến, chỉ sớm hay muộn mà thôi). Câu chuyện như một tác phẩm minh họa cho thuyết nhân quả của nhà Phật vậy. Cho nên tác phẩm này được coi như một tài liệu “gối đầu giường” của mọi người ở những nước thịnh hành đạo Phật như Ấn Độ, Miến Điện, Đài Loan... Vì cũng như lời tác giả đã nói ngay tại hồi đầu tiên của sách là “Nói chuyện dâm để chống bạo dâm, bàn tình tình dục nhằm ngừa dâm dục”, và “Đó là cách người viết cuốn sách này, đã dùng lửa để dập lửa, lấy dâm dục phòng ngừa dâm dãng, lấy tính người để khuyên nhủ con người, để cho hương sen gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn vậy!”

Khi chuyển cuốn sách này sang tiếng Việt để giới thiệu cùng bạn đọc trong nước, chúng tôi cũng chỉ mong muốn được bạn đọc gạn đục khơi trong, đọc truyện ái tình để tránh những mối tình phóng dãng phi luân thường đạo lý như nhân vật chính Vị Ương sinh trong truyện, để xác định cho cuộc đời

mình những tư tưởng đúng đắn, làm những việc trong sáng, cao đẹp, tránh được những hậu họa lẽ ra không đáng có trong đời.

Ngoài ra, chúng

tôi cũng hy vọng cuốn sách góp một phần nhỏ bé trong việc tuyên truyền giáo dục kiến thức giới tính cho các bạn mới bước vào cuộc sống hạnh phúc lứa đôi.

Hà Nội ngày 25 tháng 04 năm 2010

Người dịch

Đào Phong Lưu

Lý Ngự
TÌNH NGỘ

Dịch giả: Đào Phong Lưu

Hồi 1

Nói chuyện dâm để tránh bạo dâm
Bàn tình dục nhằm ngừa dâm dục

(止淫風借淫事說法 談色事就色慾開端

Chỉ dâm phong giả dâm sự thuyết pháp, Đàm sắc sự tựu sắc dục khai đoan)

Lời rằng “Tóc xanh khó giữ, sắc đẹp mau tàn, người ta đâu phải cây tùng mà xanh tươi mãi mãi. Đắm đuối chuyện trắng hoa, dẫn đến thân bại danh liệt. Ham hố trò mèο chuột, phung phí tuổi thanh xuân, cho đời chóng lụi tàn. Các bậc vương tôn, mê ca nghiện sắc để cuộc đời sớm phải gắn bó với thuốc thang. Nơi lạc thú của thế gian, tựu trung lại vẫn ở the phòng. Cảnh vinh hoa nào cũng khoái trước buồn sau. Sớm sớm mua vui, nơi nơi yến rượu say xỉn, sợ tiếng chuông buổi sớm, mở mắt nhìn, khắp Đông cung toàn là nơi hành lạc”.

Người ta sinh ở trên đời luôn vất vả, phiền muộn trăm chiều, chẳng mấy khi hưởng thụ nhàn sung sướng. Cũng may bậc thánh nhân mở ra trời đất, bày chuyện nam nữ ái ân để có cái giải muộn tiêu sầu. Các bậc nho sĩ xưa thì bảo cái vật dưới bẹn đàn bà là cửa sinh ra ta mà cũng là nắm mồ chôn ta đó. Nhưng không có cái ấy thì e tóc sẽ sớm bạc vài năm, đời sẽ ngắn đi mấy tuổi. Không tin cứ nhìn các vị hòa thượng, có mấy ai tuổi bốn năm mươi mà tóc còn xanh, có người nào tuổi bảy, tám mươi mà không lụ khụ. Nếu bảo rằng cứ lấy nhà sư ra làm thí dụ thì khó mà tin, thì hãy nhìn những cư sĩ tại gia, cũng đều như rửa cả. Họ gian dâm với đàn bà, trọc ghẹo bõn cợt cả kẻ ăn người ở, nào có khác chi kẻ phạm phu tục tử, mất hết nề nếp gia phong. Còn như lũ thái giám ngày xưa, gian dâm với phụ nữ không được mà bõn cợt với đồ đệ cũng chẳng xong, vì còn cái gì đâu để mà gian

dâm, bốn cột. Da nhẵn tóc bạc hơn người, tưởng phải sống được tới trăm năm, tiếng là đàn ông mà thực ra có khác chi đàn bà. Ở kinh đô Bắc Kinh, chỉ có hạng thứ dân là sống được lâu, chứ lũ thái giám nào có ai trăm tuổi. Thế mới biết hai chữ nữ sắc vốn không làm hại gì ai, chẳng qua vì trong Bảng Danh Mục Thuốc không từng ghi có vị thuốc này, cho nên việc hướng dẫn cách dùng không rõ chỉ định. Người cho đàn bà là thuốc bổ, kẻ lại coi là độc dược, nhưng xét cho kỹ thì quả có bổ dưỡng cho người. Dược tính của nó chẳng khác nhân sâm phụ tử, có thể dùng chung với các vị thuốc này. Có thể dùng như sâm mà không thể được coi như cơm bữa. Nếu không để ý tới liều lượng, không quan tâm tới giờ giấc, chỉ cốt sao cho ních thật no say phê phờn thì độc hại vô cùng.

Cái lợi, cái hại của đàn bà là thế. Dùng lâu ngày thì âm dương điều tiết, dùng quá liều thì xung khắc như nước với lửa, biết dùng như thuốc thì giải được trăm uất, tọng lăm vào như cơm bữa chỉ tổ báo hại huyết tinh.

Nếu người đời biết dùng đàn bà như là vị thuốc, không thừa thớt mà cũng đừng nên dồn dập, thì không thể bảo không tốt, mà cũng chẳng nói quá hay. Lúc chưa gần gũi đàn bà, thì nghĩ rằng vị thuốc này không độc tại sao mà lại sợ? Khi đã gần gũi rồi, lại nghĩ vị thuốc này không phải là cơm bữa thì sao cứ thèm khát mê say?

Như thế thì không những dương không quá, âm không bí, không có người chết non, mà có thể giúp cho trai có vợ, gái có chồng đúng theo qui luật của tạo hoá, không phải là vô ích. Chỉ có điều, vị thuốc này dược tính giống như nhân sâm, phụ tử, nhưng nơi bào chế, cách sử dụng thì có khác đôi chút ít nhiều, người ta cần tìm hiểu cho kỹ càng trước khi sử dụng.

Nói về nhân sâm, phụ tử, thì loại "Quà chợ" tốt. Loại "Cây nhà" có uống cũng chẳng ích gì, Còn nói về đàn bà thì ngược lại "Cây nhà" hay, chứ "Quà chợ" chẳng những vô ích mà còn có thể tổn hại cho người. Vậy thế nào là "Cây nhà"? Thế nào là "Quà chợ"? Trong nhà có sẵn thê, thiếp, nàng hầu chẳng phải tìm đâu, cũng không tốn kém tiền bạc, như thò tay vào túi

lấy đồ lúc nào chẳng được, ta gọi đó là "Cây nhà". Với loại người này, ta mặc sức mà ăn nằm ngang ngửa, không gì trở ngại, gõ cửa lúc nào cũng được mở, không e dè sợ hãi. Đã không làm hại nguyên khí mà còn lợi cho việc truyền nối giống nòi, một khi giao cảm thì toàn thân sảng khoái, gọi đó là bồi dưỡng sức người, há chẳng phải hay sao? Muốn tìm để thưởng thức đủ mùi này mẽ nọ, thì phải tìm đến "Quà chợ". Gà nhà vị nhạt, thịt không tươi ngon bằng gà đồng, ta gọi đó là "Quà chợ". Gặp hạng phụ nữ này thì không khỏi đêm mơ ngày tưởng, nghĩ cách chiếm đoạt cho bằng được. Tìm vật khêu gợi, rồi đem hiến tặng cho nàng, hoặc bẻ khoá treo tường để tình tang hò hẹn, hoặc đào hang khoét ngạch để dấm dúm tư tình. Nhi nữ tình trường, anh hùng khí đoản. Đấng mày râu vì bột phát nhất thời mà dễ sa vào vực sâu khôn tránh, đương đầu với mối họa khôn lường, đã âm thầm làm tổn thương đạo đức mà cũng trắng trợn để mất phẩm giá ở đời, có khi còn đi tong tính mạng. Mình chết đã không có người đền mạng, mà vợ con còn sống, cũng bị mang tiếng nhục với đời. Bao nhiêu tai họa thâm biết chừng nào, thế mới biết đàn ông ở đời đối với hai chữ nữ sắc nó nguy hại làm sao!

Rõ ràng là không thể bỏ cái gần mà tìm cái xa, kén cái tinh rồi loại cái thô, chê cái bình thường mà tìm cái quái dị. Do thấu rõ lòng dạ đàn bà, nên người viết bộ tiểu thuyết này muốn trình bày với đời, khuyên người dập tắt ngọn lửa dục tình, chứ không khuyến khích sự dâm dục thú tính, xin bạn đọc đừng hiểu lầm chủ ý của tác giả. Chắc bạn sẽ hỏi sao sách này viết theo lối tiểu thuyết phong tình lãng mạn? Điều này quả có một cái nhẽ riêng của nó. Thưa rằng, xưa nay không thiếu gì sách thánh hiền khuyên con người phải làm điều tốt đẹp. Nhưng con người vẫn cứ đi tìm sách phong tình để đọc tràn lan, trái với tôn chỉ thánh nhân, xem đó thì người đời đã chán ngán dẫn dắt, thì sách càng chi tiết phong tình chừng nào càng được yêu chuộng chừng đó, dẫn đến xã hội phi luân thường đạo lý.

Ngày xưa công cuộc trị thủy của Vũ Đế thật khó lắm thay, ngài đắp mãi cho đê cao ngang ngọn núi, đào mắt nhìn tám hướng bao la, thấy được sự

rộng lớn, thuận thời thuận sóng mà khai lạch đào mương đổ nước ra biển cả, cứu lụt lội cho dân chúng. Thời bây giờ cũng vậy, ai muốn khai mở bế tắc luân thường đạo lý cũng phải nương theo sóng tình mà cải biến lòng người. Nương theo chuyện vô luân thường để khuyên răn làm việc tốt. Người xưa dạy, làm cách này không được thì phải chọn cách khác ... Thiếu gì người ham hố chuyện phong tình gái gú, nhưng biết đâu chả có lúc nhận ra, là không có gì bằng mẹ đi ở nhà.

Mong bạn đọc hãy gạt đục khơi trong mà tự tìm lấy điều hay trong cuốn truyện. Đó là cách người viết cuốn sách này, đã dùng lửa để dập lửa, lấy dâm dục phòng ngừa dâm dăng, lấy tính người để khuyên nhủ con người, để cho hương sen gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn vậy!

Vì thế mà:

Hãy nghiên cứu kỹ truyện này

Dâm thư hay cuốn sách hay tùy người.

Mô tả kỹ lưỡng chuyện đời

Cũng là phòng hoạ cho người đấy thôi.

Xin mời bắt đầu theo dõi câu chuyện tình của chàng Vị Ương sinh.

Lý Ngự
TỈNH NGỘ

Dịch giả: Đào Phong Lưu

Hồi 2

Lão Hoà thượng rao giảng luân lý phật
Tiểu môn sinh ước muốn đem thịt người.
(老頭陀空張皮布袋 小居士受坐肉蒲團)

Lão đầu đà không trượng bì bố đại Tiểu cư sĩ thụ toạ nhục bồ đoàn)

Chuyện kể rằng vào đời Nhà Nguyên (1280-1368), năm Chí Hòa thứ nhất (1328). Trên núi Diêm Thương, có một nhà sư dòng Khất Thực, pháp danh Chính Nhất, đạo hiệu Cô Phong. Ông vốn người quận Châu, thụ giáo từ một vị cao tăng nổi tiếng. Nhưng bởi số trời, lúc mới sinh vừa đầy tháng còn nằm trong nôi đã phát ra tiếng ê a kỳ lạ, cứ như học trò học thuộc lòng vậy, cha mẹ ngạc nhiên lắm. Một hôm có nhà sư Khất Thực đi qua thấy a hoàn bế đứa bé khóc không ra khóc, cười chẳng ra cười. Nhà sư mới lắng tai nghe rồi nhận ra đứa bé đang tụng niệm “Chân kinh Lăng Nghiêm Đại Tạng”. Thằng bé này chính là một vị cao tăng hoá kiếp đầu thai. Nhà sư xin với cha mẹ đứa bé cho được thu nhận làm đệ tử. Cha mẹ đứa bé cho là lời sư xằng bậy, không tin chuyện dị đoan. Nên dốc lòng cho con theo đời thư sự. Thằng bé học đâu nhớ đó. Nhưng chuyện khoa bảng không phải điều nó thích, nhiều lần đã muốn bỏ học chữ Nho để theo học kinh Phật, nhưng đều bị cha mẹ la mắng thậm tệ. Nó phải buộc lòng đi thi chiếu lệ. Sau khi cha mẹ đều qua đời, chịu tang hai năm, rồi đem gia sản chia hết cho người trong họ, chỉ giữ lại một cái túi da lớn, chất mỡ và kinh kệ vào trong, xong rồi cạo đầu lên núi tu hành.

Ai biết thì gọi ngài là Cô Phong trưởng lão, người không biết gọi là ông sư đeo bị lớn. Ngài không giống các nhà sư khác, chẳng những tuyệt đối kiêng rượu thịt, tà dâm mà còn thủ giới rất nghiêm, ngay cả với chốn tăng gia cũng luôn giữ “tam không” là không khất thực, không giảng kinh, không tu hành nơi núi rừng nổi tiếng.

Có người hỏi tại sao không khổ thực, ngài bảo "Việc học Phật, bắt đầu từ những hành vi thiện. Phải cực khổ, phải vất vả, phải bị cái đói, cái rách bức bách hằng ngày thì cái ý niệm tâm ô mới không sinh ra tâm dục, sự ham muốn bị đẩy lùi, mà cái sự thanh tịnh sẽ mỗi ngày mỗi đến, lâu dần rồi tự nhiên thành Phật, ngay cả kinh cũng có thể không bắt buộc phải niệm, mõ cũng có thể không bắt buộc phải gõ. Nếu không khổ cùng mà vẫn có ăn, không dệt vải mà vẫn có áo mặc, cả ngày chỉ trông cậy vào con nhang đệ tử cúng bái, làm như vậy rõ ràng đã không thành Phật mà thân sa vào địa ngục mất hồi. Vì vậy, bần tăng làm lấy mà ăn, tự giới không khổ thực."

Có người thắc mắc tại sao không giảng kinh, ngài nói: "Lời lẽ trong kinh tạng là từ Phật, Bồ Tát nói ra. Trừ phi Phật, Bồ Tát giảng thì được, chứ người khác ngày nào cũng đòi giảng thì có khác chi người điên giải mộng. Kinh kệ càng bàn, càng thành chi ly. Uyên Minh Đào Tiềm đời Tấn, xưa kia chẳng nói "Đọc sách không cần phải giải giải kỹ ", đủ rõ người Trung Quốc đọc sách Trung Quốc mà còn không dám mong giải cho rõ, huống hồ người Trung Quốc đọc sách Tây Tạng đòi bình giải, thì chỉ thêm sai mà thôi. Bần tăng không dám mong làm bậc công thần của Phật với Bồ Tát, chỉ muốn tránh không phạm tội với Phật thôi, thế nên tự giới không giảng kinh".

Có người lại hỏi tại sao không tìm nơi danh sơn mà trú ngụ, ngài trả lời: "Kẻ tu hành cấm không được ham gái đẹp. Muốn cho tâm không loạn thì phải tránh xa sắc dục, không những đó là giọng đàn tiếng quyến ngọt ngào, mà còn là ngọn gió mát lướt nhẹ trên da thịt, vầng trăng sáng làm thỏa thích tâm hồn, mà còn là tiếng chim hót líu lo vui tai, là thức ăn khoái khẩu, tất cả đều đáng yêu đáng mến. Trước cảnh sông núi linh thiêng đẹp đẽ, làm sao có thể không động lòng mà chẳng chấp bút đề thơ, chị trăng cô gió cũng theo người nhập định, thì đêm hôm khuya khoắt làm sao có thể ngồi yên trên đệm bồ hương? Cho nên vào danh sơn để học thì việc học khó thành, vào danh sơn để tu thì tình căn nan tịnh. Huống chi nơi danh sơn nào mà

chẳng có các bà các cô đến lễ bái, rồi cùng đi với các cô, có các cậu sẽ giở trò ghẹo nguyệt trên hoa. Vì thế bần tăng bỏ nơi danh sơn mà đến hoang sơn cùng cốc để mắt, tai khỏi bị nhiễm thói hư tật xấu ở đời, thế thôi."

Người hỏi rất khâm phục khi nghe ngài đối đáp, cho rằng từ xưa tới giờ chưa có vị sư tăng nào được như thế. Ngài chỉ thực hiện ba điều giới cấm mà tuy không cầu danh nhưng danh càng nổi, dân chúng xa gần ngưỡng mộ mà kéo đến chiêm bái thật đông. Nhưng ngài không thu nhận đệ tử ào ạt. Phải là kẻ có thiện căn thành tín thì mới được xuống tóc, nếu không đều bị cự tuyệt khước từ. Vì vậy tuy ngài xuất gia đã lâu mà đệ tử chẳng có mấy người. Một góc núi, một túp lều tranh, cày ruộng mà ăn, múc nước suối mà uống, trên cột trước cửa nhà viết một đôi câu đối:

Học Phật vô an lạc, thân tu hoạt du biến nhất thập bát tầng địa ngục.
Tham thiền phi dung dị, minh vấn dĩ tọa phá kỷ thiên bách cá bồ đoàn.
(Học Phật không thấy an lạc, nên chu du khắp mười tám tầng địa ngục.
Ngồi thiền chẳng cảm thoải mái, phải tự hỏi ngồi nát bao nhiêu đệm bồ hương.)

Chỉ cần gặp, là biết cuộc đời ngài khổ hạnh đến mức nào.
Một ngày thu trời vừa hửng sáng, gió hiu hắt tiếng mõ vừa ngưng, côn trùng kêu rả rích, nhà sư ra sân quét lá, thay nước cúng Phật, thắp hương xong rồi vào nhà trên trải đệm bồ hương ngồi thiền. Ngài sơ ý quên đóng cửa lại. Chợt có một thư sinh trẻ tuổi khôi ngô tuấn tú cùng hai tiểu đồng bước vào. Thư sinh ấy làn da trắng hồng, dung mạo tựa Phan An, mặt trắng như con gái, mày dài quá mắt, đồng tử đen trắng phân minh, long lanh bất định. Đôi mắt ấy, người đời gọi là sắc nhãn, mà đã là người có sắc nhãn thì thường không ưa nhìn thẳng, chỉ thích liếc ngang, lại không thích nhìn nơi nào bằng ngấn phụ nữ. Người có sắc nhãn không cứ chỉ thấy rõ ở gần, mà còn có thể từ xa hăng mấy mươi trượng, chỉ cần đảo cặp mắt qua là đã có thể biết được phụ nữ xấu đẹp ra sao. Gặp người đẹp tức khắc nhìn đắm đuối, nếu người ấy đứng đắn, sẽ phải cúi đầu mà tránh. Thấy vậy đôi mắt

lại chìm đắm đuổi về cõi hư vô. Nhưng nếu người phụ nữ cũng là loại có sắc nhãn, nghĩa là cùng một giộc như anh ta, thì bên này đắm đuối qua, bên kia đắm đuối lại, rồi thư tình một bức là xong. Cho nên dù trai hay gái, sinh ra có loại mắt này là một điềm chẳng lành, vì đó là căn do khiến danh dự sẽ tổn thương, tiết hạnh sẽ bại hoại. Quý bạn đọc, ai lỡ mà có đôi mắt ấy thì hãy nên thận trọng đấy!

Lúc chàng thư sinh bước vào, quỳ lạy bốn lạy trước tượng Phật, rồi cũng hướng về hòa thượng mà quỳ lạy bốn lạy, lạy xong đứng yên qua một bên. Hòa thượng vì đang nhập thiền, nên không tiện đáp lễ, ngay khi nhập thiền xong, ngài rời khỏi đệm bồ hương trang trọng đáp lễ bốn lạy. Ngài mời khách an tọa và hỏi thăm tên họ, Thư sinh đáp:

- Đệ tử là khách phương xa, biệt hiệu Vị Ương Sinh, đi chơi ngang vùng Giang Triết, nhân nghe sư phụ là bậc danh tăng ở đời, là vị Phật sống trong thiên hạ, nên đã trai giới tắm gội, đến xin cầu kiến đấy ạ.

Tại sao hòa thượng hỏi tên, mà chàng thư sinh chỉ nói đến biệt hiệu mà thôi? Vì thời Nhà Nguyên, phàm những người đi học không thích gọi nhau bằng tên họ, mà chỉ gọi nhau bằng biệt danh thôi để tỏ ra là người có chữ. Trẻ thì xưng là mỗ sinh, đứng tuổi xưng là mỗ tử, cao niên xưng đạo nhân, chữ mỗ có nghĩa "tôi". Việc chọn biệt hiệu thì lại tùy theo tính tình của mỗi người mà đặt cho hợp, cốt sao cho mình tự hiểu. Thư sinh, sở dĩ lấy biệt hiệu Vị Ương sinh, là vì thứ nhất tuổi còn trẻ, thứ hai đam mê tửu sắc, thích ban đêm mà không thích ban ngày, lại thích nửa đêm trước mà không thích sau nửa đêm. Thấy trong Kinh Thi có câu “Dạ Vị Ương”, liền lấy biệt danh cho mình là Vị Ương sinh. Nghĩa là chàng sinh viên tên chữ là Vị Ương vậy!

Nghe thư sinh ca tụng mình có phần quá lời, hòa thượng bèn đáp lại bằng lời khiêm tốn. Thấy thầy trò họ từ xa đến chắc đã đói bụng, sẵn cơm vừa chín, liền giữ họ lại cùng dùng bữa cơm đạm bạc. Trong lúc thụ trai hai người đối tọa và cùng bàn luận đạo thiền rất tương đắc. Thì ra Vị Ương

sinh vốn rất thông minh, không những đọc sâu học kỹ, mà cả tam giáo cửu lưu cũng rất uyên bác, không sách vở nào mà lọt khỏi mắt chàng.

Đạo thiên vốn tinh thâm, đối với người khác phải giảng đi giảng lại trăm ngàn lần mà còn không hiểu thấu, vậy mà đối với chàng, hòa thượng chỉ cần nhắc câu đầu là chàng hiểu ngay cả đoạn sau. Tuy không nói ra nhưng hòa thượng đầy thắc mắc trong lòng: "Thật là một thanh niên thông tuệ! Chỉ tiếc một điều rằng đã là một người học Phật như vậy, tại sao tạo hóa lại ban cho một tướng mạo thật oan nghiệt. Trông hình dung xét cử chỉ, rõ ràng đây là con quỷ dâm dục hạng nặng. Nếu mình không thu phục nó vào trong bị được, chắc chắn sau này không biết bao nhiêu phụ nữ phải khổ vì nó mất thôi. Đã không thấy thì thôi, đã thấy một người gây loạn như thế mà mình không ra tay trừ nạn cho chúng sinh, thì đâu phải là đạo từ bi. Dầu nghiệt căn của nó cố định, không lay chuyển được, nhưng mình cũng phải vận dụng hết lòng từ bi, xem có cứu được nó chút nào không?"

Nghĩ vậy hòa thượng bèn nói với Vị Ương sinh:

- Bần tăng từ khi lập tâm lánh đời đến nay, đôi mắt này đã nhìn thấu bao người. Cố nhiên là không nói đến bọn phàm phu tục tử rập tâm hướng thiện, ngay cả những người có học thức, có địa vị, đã đến đây ngồi thiền nghe pháp, ai nấy đều là khách xa. Nói chung hiểu đạo và hiểu thiền là hai thứ thông minh khác nhau. Hiểu đạo dễ, hiểu thiền khó. Học nho nghe một có thể biết mười, còn học Phật may ra nghe mười chỉ biết hai mà thôi. Không ngờ gặp hiền cư sĩ thông minh mãi tiếp đến thế. Với tài năng ấy, nếu học thiền thì chỉ trong vài năm là có thể đắc tam muội. Sống ở đời, cái dễ được là cái hình thể, cái khó được là cái tính tình, dễ qua là thời gian, khó qua là kiếp số. Cư sĩ lại đây với cầu kiến làm Phật, thì đừng theo đường ma. Vậy thì tại sao không nhân buổi sáng hôm nay cắt bỏ ái dục, lánh hẳn vào cửa thiền? Ý tứ của bần tăng tuy vụng, nhưng chắc bổ ích phần nào. Nếu có thể phát được đại nguyện này, ra sức chứng được đại nhân quả này, thì trăm năm sau sẽ có thể, trên phối hưởng với tăng môn, dưới không theo lệnh của La Sát, cư sĩ nghĩ sao?"

Vị Ương sinh đáp:

- Từ lâu đệ tử vốn tha thiết với đạo thiên, trước sau thế nào cũng quay về với pháp môn. Có điều tam niệm của đệ tử một khi chưa thỏa, thì khó thoát ly. Nay đệ tử tuổi còn nhỏ, trước khi quy y phải xong hai việc, hưởng thụ xong vài năm kéo uổng cả đời người, rồi sau đó sẽ xin xuống tóc quy y cũng chưa muộn.

Hòa thượng hỏi:

- Dám hỏi cư sĩ hai điều nguyện ấy thế nào? Phải chăng đó là công danh, phú quý, trước là cho bổ công ăn học, sau là để vẹn nghĩa vua tôi hay không?

Vị Ương sinh lắc lắc đầu:

- Thưa không, hai chữ công danh tuy nằm trong bốn phận của người đi học, nhưng người hiểu được thì ít, mà kẻ không thỏa chí thì nhiều. Hồi trước Lưu Bị cũng chưa từng thi đậu bao giờ, trong khi Lý Bạch là người đỗ đại đẳng khoa, thế nên có tài mà cũng cần có mệnh, thì đệ tử làm sao tự làm chủ được mệnh? Ngay trong việc lập công danh sự nghiệp, cũng còn tùy số trời. Trời không cho, người không chịu, thì cho có lòng trung như Nhạc Vũ Mục, nghĩa khí như Quan Vân Trường cũng chịu thôi. Đành nát lòng, bỏ xác, chứ chắc gì giúp được cho nước nhà. Hai chữ lợi danh mà người ta coi là quan trọng, đệ tử lại chẳng màng, nên nguyện ước của đệ tử không phải là ở chỗ đó.

Hòa thượng hỏi:

- Thế thì cuối cùng, sở nguyện của cư sĩ là gì?

Vị Ương sinh đáp:

- Sở nguyện của đệ tử chính là điều mà tự sức đệ tử có thể làm, là điều mà lòng đệ tử vẫn tin, tuyệt đối không phải là ảo tưởng, không là điều gì khó nói cho lắm. Không dám nói dấu sư phụ, trí nhớ của đệ tử khi đọc sách, sự giác ngộ của đệ tử khi nghe đạo, tài chấp bút của đệ tử khi viết văn, nhất nhất hơn người. Mấy tay danh sĩ đời nay chẳng qua chỉ chấp nổi, ráp đầu này ghép đầu kia thế thôi, viết được vài ba thiên sách, in được một bộ thi văn là đã lập văn đàn nọ, mở thi đàn kia, mùa may quay cuồng một cõi, thật chẳng qua chỉ toàn vay mượn. Theo đệ tử, muốn làm một danh sĩ chân

chính, bắt buộc phải đọc hết các sách lạ trong thiên hạ, phải giao thiệp với tất cả các bậc kỳ sĩ ở đời, phải ngao du khắp các nơi danh sơn trong bốn cõi, rồi lui về mai danh ẩn tích, trữ thư lập ngôn để truyền lại cho đời sau, nếu may mà đề tên bảng vàng thì đem tài năng ra giúp nước, giúp đời, tạo dựng sự nghiệp, nếu vạn nhất văn phúc không tròn, cho dù ở địa vị thấp kém hơn người, còn lưu tiếng thơm muôn thuở. Vì thế đệ tử nhũ thầm trong bụng hai câu thơ sau đây: “Yếu tộ thể gian đệ nhất các tài tử”. (Muốn làm một người giỏi giang nhất trên đời.)

Hòa thượng nói:

- Đây là câu thứ nhất, thế còn ước nguyện thứ hai?

Vị Ương sinh dè dặt, như sợ bị hòa thượng cười, không dám nói ra.

Hòa thượng bảo:

- Còn câu hai, nếu cư sĩ ngại không nói ra thì để bần tăng nói thay cho.

Vị Ương sinh nói:

- Chuyện trong lòng đệ tử, làm sao sư phụ nói được?

Hòa thượng nói:

- Thì cứ để bần tăng nói đã, nếu sai thì phạt. Có điều nói ra mà đúng thì cư sĩ phải nhận là đúng, không được chối quanh.

Vị Ương sinh nói:

- Lời sư phụ không là của Bồ Tát thì cũng của Thần tiên, mà đã là của thần thánh, Con muốn được sư phụ chỉ dẫn đâu là đường mê nẻo tránh, há đâu dám chối quanh.

Hòa thượng ung dung chậm rãi nói:

- "Yếu thú thiên hạ đệ nhất vị giai nhân" (Muốn lấy được một người đẹp nhất thiên hạ).

Vị Ương sinh nghe xong bất giác ngẩn ngơ, miệng há mắt giương, đứng yên một lát mới cười, nói:

- Sư phụ quả là một bậc thần nhân. Hai câu này suốt ngày con chỉ đọc thầm trong bụng mà thôi. Vậy sư phụ như nghe được hết, đã đoán trúng được.

Hòa thượng nói:

- Cư sĩ há không nghe câu: “Nhân gian tư ngữ Thiên hạ nhược lời” sao? (Con người thì thầm với nhau, như sấm động ở tai trời).

Vị Ương sinh nói:

- Lẽ ra chuyện tình ái không nên đem bàn tại cửa thiền, nhưng sư phụ đã đề cập đến, đệ tử cũng xin phép đem thực tâm ra để giải bày. Không nói dấu gì sư phụ, đệ tử nghĩ đến đạo thì ít mà tư tưởng đến tình dục thì nhiều. Xưa nay, bốn chữ “tài tử giai nhân” chẳng luôn khăng khít với nhau ư? Đã là người tài hoa thì phải có gái đẹp mới xứng đôi, đã có gái đẹp thì phải có trai tài cho vừa lứa. Cho nên đệ tử chưa từng gặp tuyệt thế giai nhân, còn những phụ nữ có chút nhan sắc thì lại rơi vào tay bọn phàm phu tục tử, như vậy há không tội phận hồng nhan lắm du? Tài hoa của đệ tử hẳn không còn phải nói làm gì, ngay cả tướng mạo đệ tử cũng biết là không tệ, nhiều khi soi gương, cho dù Phan An, Vệ Giới ngày nay tái thế, đệ tử quyết cũng không chịu nhường. Trời đã sinh ra một nam tử thế này, chẳng lẽ không sinh ra một nữ nhi thế kia cho xứng. Nay trên đời nếu không có giai nhân thì thôi, đã có thì đệ tử quyết tìm cho được. Vì vậy tuy đệ tử đã quá hai mươi tuổi mà vẫn chưa có chỗ nào, ý đệ tử không muốn phụ lòng trời đất đã ban cho cả tài lẫn mạo. Đệ tử phải về tìm cho được giai nhân mà lấy, rồi sinh đứa con trai để nối dõi tông đường. Bấy giờ tâm nguyện đã thỏa, không còn ham muốn gì khác, đệ tử không những chỉ tự quay đầu trở lại, mà sẽ cảm hóa vợ con cùng rời bỏ sang bờ bên kia của sông mê bến mộng. Sư phụ nghĩ sao?

Hòa thượng nghe xong, im lặng một lúc rồi cười nhạt nói:

- Nghe qua đoán biết cư sĩ có nhiều ý nghĩ đen tối. Có điều ông trời sinh ra con người, tạo nên vạn vật lắm khi không xứng. Nếu ban cho cư sĩ một hình hài xấu xí, thì có phải với trí thông minh sáng suốt không điều gì mà không hiểu rõ của cư sĩ, không chừng cư sĩ có thể quay về với chính quả. Chính vì vậy mà xưa nay những người sát môi lời rốn nhận chịu hình phạt của trời, lại dễ trở thành Tiên Phật. Cư sĩ được ông trời quá nuông chiều, chẳng khác nào đứa trẻ được cha mẹ nâng niu, lúc nhỏ không hề bị đòn, bị mắng bao giờ vì bậc cha mẹ sợ con khóc, con đau. Đến khi lớn khôn, có làm điều sai trái mà bị quan đánh đòn, triều đình kết tội, bấy giờ lại trách cha mẹ xưa kia quá chiều chuộng. Đẹp đẽ tài ba thật không phải là một điểm lành vậy. Cư sĩ cậy mình có tài mạo nhất đời, cứ nằng nặc đòi tìm cho

được đệ nhất giai nhân, rồi nghĩ ra trăm phương ngàn kế hòng thỏa mãn điều nguyện ước, bấy giờ sẽ xảy ra mọi việc có thể khiến cư sĩ sa vào địa ngục. Cư sĩ muốn xuống địa ngục, hay muốn lên thiên đàng? Nếu cam tâm muốn xuống địa ngục, thì hãy cứ đi tìm đệ nhất giai nhân, nếu còn muốn lên thiên đàng, thì hãy dẹp bỏ những ý nghĩ xằng bậy kia đi, mà xuất gia cùng hòa thượng già này.

Vị Ương sinh nói:

- Lời sư phụ vừa nói rất có ý vị, có điều bốn chữ thiên đường địa ngục e có phần khuôn sáo cho hạng tầm thường, không giống lời lẽ của một bậc cao tăng.

Hòa thượng nói:

- Nguyên tắc của ngòi thiền chẳng qua là muốn tự giác ngộ mà tu thân, tự dựng lập ở chỗ không sinh không diệt, tức là Phật. Vậy há thực sự có thiên đường để lên đó chẳng? Cho dù vì thói nguyệt hoa mà phạm tội, thì cũng chẳng qua là tội làm điểm nhục đến danh giáo mà thôi. Vậy há thực sự có địa ngục mà xuống đó chẳng? Người làm việc thiện thì lên thiên đường, kẻ làm điều ác thì xuống địa ngục, quả là hai câu sáo ngữ. Đối với người học thức như chúng ta, thì việc gì cũng có thể thoát sáo được, riêng với việc tu thân thì không thể thoát được tí nào. Rõ ràng là thiên đường địa ngục đều không có thật, nhưng cho dù không có thiên đàng, cũng không thể dùng thiên đường để làm bậc tiến lên cõi thiện; cho dù không có địa ngục cũng không thể lấy địa ngục để răn kẻ ác. Cư sĩ chán nghe những lời khuôn sáo, bần tăng sẽ gác bỏ chuyện âm báo trong tương lai mà chỉ nói dương báo trong hiện tại, có điều nói đi nói lại, e không tránh khỏi có vài câu sáo ngữ giáo điều. Người xưa có câu: "Mình không chim vợ người, thì người không ghẹo vợ mình", quả là hai câu sáo ngữ hết sức cũ kỹ, hết sức thô sơ, hết sức bình thường có từ hồi nào đến giờ. Có điều, những kẻ tham hoa hiếu sắc trên đời này có mấy ai thoát được khuôn sáo này? Mình chim chuột vợ người ta, thì vợ mình cũng bị người ta tròng ghẹo; mình làm nhục con gái người ta, thì con gái mình cũng bị người ta làm nhục. Muốn thoát được khuôn sáo thì chỉ có cách không gian, không dâm mà thôi; nếu muốn gian dâm thì khó có thể tránh được búa rìu của câu sáo ngữ. Cư sĩ muốn thoát

sáo hay nhập sáo? Nếu muốn nhập sáo thì cứ việc đi tìm đệ nhất giai nhân, nếu muốn thoát sáo, thì xin dẹp bỏ những ý nghĩ xằng bậy kia, cùng xuất gia với hoà thượng già này.

Vị Ương sinh nói:

- Những lời của sư phụ rất thấu đáo. Có điều khi thuyết pháp cho bọn trẻ con ngu dốt thì phải nói tận tình, thế nào cho chúng toát mồ hôi hột mà không dám làm bậy, còn như thuyết lý với bọn đệ tử chúng con, e rằng không cần phải như thế. Ông trời lập pháp tuy nghiêm, nhưng lập pháp không phải là không có sự khoan thứ, trường hợp gian dâm ắt bị quả báo tuy nhiều nhưng trường hợp gian dâm mà không bị quả báo cũng không phải là ít. Cứ đi kiểm tra từng nhà thì rõ ngay. Nói chung lẽ tuần hoàn quả báo thật không sai, người làm điều bất thiện không thể không biết đến. Hòa thượng nói:

- Theo lời cư sĩ, thì những hành động gian dâm trên đời cũng có thể không bị quả báo chăng? Chỉ sợ ông trời sẽ không để sơ hở như vậy khi lập pháp, hay là vì cư sĩ mắt tai trung hậu nên hóa ra như thế. Chứ theo bản tăng thấy thì xưa nay chưa hề có sách nào ghi chép trường hợp gian dâm với vợ người ta mà không bị quả báo. Chỉ miệng đời truyền nhau thôi cũng không biết cơ man nào mà kể, riêng kẻ xuất gia thụ giới không tiện nói ra đây thôi, cư sĩ thử nghĩ lại xem. Tuy nhiên đi gian dâm vợ con người ta còn tiện nói ra, chứ như vợ con mình bị người ta gian dâm thì không tiện nói ra, do vậy ít người biết. Chưa kể vợ giấu chồng, con gái giấu cha, ngay cả người trong nhà cũng không biết thấy, nên chuyện quả báo cứ bảo làm gì có, mãi đến khi nắp quan tài đập lại thì mới biết lời xưa không ngoa, bấy giờ đã lộ liễu rồi, nhưng lại không thể nói ra cho người khác biết. Bất luận mình gian dâm vợ con người ta hay vợ con mình bị vì lẽ quả báo bị người ta gian dâm, chỉ cần khi ý nghĩ gian dâm đã nảy ra thì bất tri bất giác trong lòng của vợ con cũng sẽ bộc phát bao nhiêu là vọng niệm. Có một chuyện mà nhà nào cũng có xảy ra, người nào cũng có lần qua như thế này, nếu có những người đàn ông trong khi ân ái với người vợ xấu xí của mình đã nghĩ đến một người đàn bà xinh đẹp nào đó đã gặp lúc ban ngày, để tặng thêm khoái cảm, thì cũng có ngừng người đàn bà lúc hành lạc với chồng xấu xí

đã nghĩ đến một người đàn ông đẹp trai nào đó đã gặp lúc ban ngày để được khoái cảm hơn. Đây cũng là một hình thức quả báo. Quả báo trong tâm tưởng còn là thế, huống hồ xâm nhập nhà người ta, gian dâm vợ con người ta, thì quỷ thần nào không thấy, trời đất nào không giận, mà hòng danh tiết vợ con mình được trọn vẹn? Bần tăng nói như thế, chắc không phải là sáo ngữ giáo điều, cư sĩ nghĩ có đúng không?

Vị Ương sinh đáp:

- Sư phụ nói rất chí lý, riêng có một điều, dám xin hỏi lại sư phụ. Kẻ có vợ mà đi gian dâm với vợ con người khác thì vợ con mình sẽ bị quả báo, điều ấy đã hẳn rồi. Nhưng đối với người không vợ, không con, nếu đi gian dâm vợ con người ta thì sao? Họ đâu có gì để chịu quả báo? Luật trời như vậy há không phải là thiếu sót hay sao? Ấy là chưa nói trường hợp số vợ con của một người thì có hạn mà nữ sắc trong thiên hạ thì vô cùng. Thí dụ người ấy chỉ có một hai thê thiếp, một hai đứa con gái mà lại đi gian dâm vô số người khác, thì việc quả báo cho dù có chẳng nữa, cũng không có gì là công bằng, như vậy có phải là bỏ ra vốn ít mà lãi quá nhiều hay không, ông trời sẽ tính sao đây?

Hòa thượng nghe Vị Ương sinh nói thế, thì biết đây là một tay cứng đầu không gì lay chuyển nổi, đành nửa úp nửa mở nói:

- Cư sĩ lý luận rất sắc bén, bần tăng thực không dám sánh lời. Có một điều, đó chỉ là lý thuyết suông, không có chi làm bằng, phải đợi khi nào sự việc xảy ra mới rõ. Cư sĩ hãy trở về tìm giai nhân mà cưới, sau đó sẽ có dịp ngồi trên đệm thịt mà thiền thì sẽ tỉnh ngộ ra. Từ đây về sau bần tăng sẽ không động khẩu nữa. Chỉ có một điều, đối với cư sĩ là người tài mạo siêu phàm, bần tăng thực không nỡ dứt đi cho được. Vậy thì sau này, chẳng may cư sĩ hiểu được lẽ đạo, xin hãy về với bần tăng. Kể từ ngày mai trở đi, bần tăng sẽ ngóng cổ mong chờ.

Nói xong hòa thượng lấy giấy bút ra làm một bài thơ ngũ ngôn tứ tuyệt:

*Hãy quảng ngay bị gậy
Bỏ ngồi đệm thịt người*

*Sống lòng kịp phản hồi
Khi chết rồi không thẹn.*

Rồi gấp mảnh giấy lại trao cho Vị Ương sinh mà nói:

- Lão bần tăng dốt nát vì mến mộ cư sĩ, không cần lòng đặng trước sự mê muội sắc dục của cư sĩ mà viết bài kệ này. Mong cư sĩ hãy giữ lấy, mai sau sẽ có ứng nghiệm đấy.

Nói xong hoà thượng đứng dậy với cử chỉ như muốn tiễn khách ra về.

Vị Ương sinh biết không tiện nán ngồi dai nữa, nhưng vẫn nể hoà thượng là một bậc cao tăng, nên không dám tỏ vẻ hậm hực, mà chỉ cúi đầu tạ lễ, nói: - Tính đệ tử ngang bướng, mong sư phụ từ bi tha thứ, sau này đệ tử nếu có trở lại, kính xin sư phụ mở lòng dung nạp.

Nói xong lạy bốn lạy như lúc mới đến, hoà thượng cũng chấp tay đáp lễ và căn dặn thêm đôi điều lúc chia ly.

Đúng là:

Vị Ương kẻ thích chơi bời

Cô Phong mới chính là người chân tu.

Chuyện về hoà thượng Cô Phong đến đây tạm gác lại, Ngài sẽ chỉ tái xuất hiện khi kết thúc câu chuyện. Các phần sau chỉ tường thuật chuyện mê đắm sắc dục của Vị Ương sinh mà thôi.

Lý Ngự
TÌNH NGỘ

Dịch giả: Đào Phong Lưu

Hồi 3

Ông đồ nho kén nhằm rể phong tình,
Gái đoan trang lấy phải chồng phóng đảng
(道學翁錯配風流婿 端莊女情移薄情郎)

Đạo học ông thác phối phong lưu tể Đoan trang nữ tình di báo tình lang)

Ngay sau khi chia tay với nhà sư Cô Phong, Vị Ương sinh lẩm nhẩm một mình: "Đúng là một bậc chân tu! Nhưng mình tuổi mới hai mươi, chẳng khác nào một đóa hoa tươi vừa nở, lại bảo cạo đầu đi tu chịu khổ, trên đời sao mà có con người tàn nhẫn đến thế. Mình đến, chẳng qua vì lão là một nhà sư nổi tiếng, mình tuy có một vài quan niệm bất đồng, nhưng muốn học hỏi cái lễ mầu nhiệm của đạo Thiền, nào ngờ lão coi thường mình. Ăn nói đã khó chịu, còn làm bài kệ chê người không đáng là một bậc đại trượng phu thân dài vai rộng. Nếu làm quan, mình dư sức cai trị thiên hạ, quản lý muôn dân, chẳng lẽ kiếm một người vợ mà không nổi, để lão khinh thường như vậy. Nay mình quyết phải đấu với lão một trận, không gặp người đẹp thì thôi, nếu gặp thì nhất định không bỏ lỡ, phải mây mưa một trận, xem món nợ tình này có ai dám đến đòi không. Chẳng phải kiêu căng, cho dù là hạng phụ nữ nào đi nữa, nếu có được một người chồng tài hoa như mình, nhất định là ai mà dủ dờ nổi. Mà như thế thì làm sao có chuyện thất tiết được. Lẽ ra bài kệ mình phải xé nát rồi đem trả lại cho lão, nhưng nghĩ lại sau này muốn làm cho lão cứng họng thì phải có cái gì làm bằng cớ, nên thôi. Mình giữ lại để xem rồi đây chính lão có biết hối lỗi hay không".

Nghĩ xong, Sinh bèn cuộn tờ giấy mà cất vào tay áo. Về đến nhà, Sinh bèn sai đầy tớ đến các nơi mai mối nhờ tìm cho được người đẹp nhất thiên hạ. Vốn con nhà thế phiệt trâm anh, lại có dung mạo tựa Phan An, tài không thua Tử Kiến, cho nên tự đắc rằng ai mà không muốn có người rể như mình, có cô gái nào không muốn có người chồng như mình?

Thế là từ đó nhiều nhà bắn tiếng cầu thân. Con nhà nghèo thì đến cho chàng xem mặt từ đầu đến chân, con nhà giàu giữ thể diện thì hẹn gặp nhau nơi chùa chiền, đền miếu, hoặc ngoài đồng vắng, hai người gặp nhau, người có tình, kẻ vô ý, chỉ mới vậy mà khi về đã khối cô tương tư thành bệnh, nhưng Sinh vẫn chưa vừa ý ai cả. Có một bà mỗi nói với Sinh:

- Xem ra chẳng có cô nào xứng với cậu đâu. Riêng có tiểu thư con gái của Thiết Phi đạo nhân, tên Ngọc Hương, đẹp người đẹp nét may ra hợp với cậu thôi. Có điều, phụ thân của cô tính tình rất quái đản, chắc không chịu để cậu xem mặt, mà cậu thì lại đòi xem mặt trước cho được, chuyện này khó quá.

Sinh hỏi:

- Tại sao gọi ông ấy là Thiết Phi đạo nhân? Làm sao biết cô ấy đẹp? Tại sao không chịu cho xem mặt?

Bà mỗi nói:

- Ông lão ấy là một vị túc nho, cả huyện đều biết tiếng. Tính ông ấy rất lạ lùng kỳ quặc. Nhà dư ruộng đất nên không thèm giao dịch với ai, đời không có lấy một người bạn, chỉ một mình đọc sách, bất cứ ai đến xin làm quen cũng không tiếp. Một hôm có người khách lạ, vì mộ tiếng nên không quản đường xá xa xôi lặn lội đến thăm. Khách gõ cửa thật lâu, mà ông ta vẫn không ra mở, cũng không thèm lên tiếng. Khách đành đi, để lại một bài thơ trên cửa. Trong đó có hai câu là:

...Cứ tưởng nhà lợp những cỏ bông
Ai ngờ chờ mãi sắt lạnh không...

Về sau, ông lão đọc được câu thơ, thì rất lấy làm đặc ý mà nói:

- Hai chữ “sắt lạnh” tức Thiết Phi nghĩa là cửa sắt, nghe rất chí lý.

Ông bèn chọn làm biệt danh, nên tự gọi mình là Thiết Phi đạo nhân. Ông không có con trai, chỉ sinh được một gái như hoa, như ngọc. Tôi đi làm mỗi làm mai, từng gặp hàng ngàn, hàng vạn cô gái nhưng chưa từng thấy cô nào sánh nổi. Lại được cha dạy dỗ, không có loại thi từ ca phú nào mà cô không

làm được. Cô còn là một tiểu thư khuê môn bất xuất, hội hè đình đám không hề lui tới, tuổi đã mười sáu rồi mà chưa từng đi ra ngoài, loại tam cô lục bà như ni cô sư bà... có bao giờ bén mảng tới nhà cô được. Một hôm, khi tôi đi ngang qua nhà, ông lão đứng trước cửa gọi: "Có phải bà là bà mỗi đây không?" Tôi đáp: "Thưa chính tôi đây". Họ mới đưa tôi vào nhà. Ông lão chỉ cô gái, nói: "Đây là con gái của lão, lão muốn tìm một chàng rể tướng mạo dễ coi, lại biết hiếu thuận cha mẹ, bà để ý kiếm dùm lão một người". Tôi mới nhắc đến cậu, thì ông ấy nói: "Già này có nghe danh anh ta, nhưng không rõ đức hạnh thế nào". Tôi bảo: "Cậu ấy tuy trẻ tuổi nhưng tài cao, tiếng đồn không ngoa. Có điều cậu ấy muốn xem mặt người rồi mới nộp sính lễ. Như tiểu thư đây tài mạo song toàn chắc vừa ý cậu, nhưng không rõ tôn ông có cho phép cậu ấy đến thăm không?". Ông lão nghe xong sầm nét mặt nói: "Ăn nói hồ đồ. Chỉ có người Dương Châu nuôi ngựa gầy mới phải cho người ta xem trước, chứ con gái nhà ta đời nào lại cho trai đến xem mặt trước". Nghe ông lão nói vậy, tôi không dám nói gì thêm đành rút lui, bởi vậy e rằng việc này khó thành.

Vị Ương sinh suy nghĩ rồi nhủ lòng: "Ta không còn cha mẹ, không có anh em, một thân một mình, mai kia cưới vợ, biết nhờ ai trông trước trông sau, nhất là những lúc vắng nhà vì phải đi học xa hoặc ra làm quan. Ông cụ đây tâm tính như thế, phép tề gia như thế nào, không cần nói cũng rõ. Mình mà vào làm rể nhà này thì việc nhà việc cửa đã có bố vợ, đi đâu cũng khỏi lo gì cả, thật càng hay chứ sao". Rồi tuy không nén được vui mừng, chàng cứ nằng nặc đòi được dàn xếp để được thoáng thấy tư dung hay nghe qua tiếng nói của nàng, vì vợ con là chuyện một đời. Bà mỗi mới bảo:

- Sao cậu không đi tìm thầy bói xem quẻ ? Nhân duyên tốt thì cậu cứ cậy già Lưu này tiến dẫn mỗi manh, tiện lợi đôi bề.

Chàng nghe lời, hôm sau lại thầy bói nổi tiếng trong vùng, khẩn khứa tên tuổi hai bên rồi xóc quẻ thì được quẻ dạy:

Trong giới mỹ nhân đẹp nhất nàng
Còn ngờ chi nữa hời tân lang?

Chỉ e sắc đẹp ngòi dâm loạn
Một sợi chỉ hồng khó buộc ngang.

Sinh đọc xong, nhủ rằng vợ chưa cưới chắc hẳn là đẹp, nhưng còn muốn được rõ hơn, mới xin rút thêm một quẻ, quẻ thứ hai rằng:

Đàn bà ham dục chẳng xấu xa
Cốt ở người chồng biết tề gia
Cửa mà đóng kín ruồi sao tới?
Vợ đẹp như viên ngọc trong nhà.

Chàng hài lòng lắm, mới cho gọi bà mối đi lo việc hôn nhân. Thiết Phi đạo nhân ban đầu còn từ chối, sau bà mối nói mãi, rồi cũng thuận gả, lại còn viện lẽ nhà neo người, bắt Sinh ở rể.

Lại nói về dung mạo của nàng Ngọc Hương, hôn lễ xong xuôi, tấm mạng che mặt tân nương đem động phòng một khi đã tháo, quả thật dung nhan hoa nhường nguyệt thẹn, trên đời có một không hai, còn hơn lời mụ mối mô tả nhiều, đúng là như vậy. Duy một điều, tính tình nết na có thừa, còn lẳng lơ tình tứ thì không biết, nên đôi phần không được hợp ý chồng. Ấy chẳng qua vì thường ngày ở nhà được cha mẹ dạy dỗ nghiêm túc, tai không nghe dâm thanh, mắt không nhìn tà sắc, sách đọc nếu không là Liệt nữ truyện thì cũng là Hiếu nữ kinh. Mà những điều này thì trái lại với thị hiếu của Vị Ương sinh, cho nên Sinh đã đặt cho nàng biệt danh “Nữ tu sĩ”, bởi vì từ ngôn ngữ đến cử chỉ đều giống hệt tác phong của cha. Nghe ai nói một câu cợt nhả là nàng đỏ mặt, lập tức bỏ đi chỗ khác.

Vị Ương sinh mấy lần đòi làm tình với nàng lúc ban ngày để được ngắm xem chỗ kín nhưng nàng xấu hổ, quyết liệt chối từ. Đôi dịp định kéo vợ lại lột bỏ xiêm y thì nàng la hét inh ỏi như bị cường dâm vậy.

Ban đêm nàng ngoan ngoãn trong bốn phận vợ chồng, có điều trông nét

mặt không vui, không biết sao, chỉ thấy nhạt nhẽo mà không thấy gì hào hứng. Lúc ân ái với nàng, Sinh chỉ vừa vừa phải phải mà thôi, vì nàng không muốn chồng bày vẽ nọ kia. Muốn làm tình theo lối "cách tường thủ hỏa" (giữ lửa qua vách, tức chơi từ phía môn lại), thì nàng cho là điều nhơ nhuốc, quyết không hợp tác. Muốn xáp trận theo lối "đảo kiều lập chúc" (chúi ngọn nến xuống, tức trồng chuối ngược), thì nàng sợ hãi như lỗi đạo phu thê, phải khó nhọc lắm mới gác được chân nàng lên vai. Còn khi khoái cảm đến tột cùng, có kêu nàng mấy tiếng em em, mình mình, nàng cũng làm ngơ không đáp. Vị Ương Sinh rất đổi bức mình, nghĩ thầm trong bụng: "Tiếc thay một tuyệt thế giai nhân, mà không có một chút lả lơi. Nàng chẳng khác một khúc gỗ, một pho tượng, nằm bên cạnh mình, có khoái lạc gì đâu, nhưng biết làm sao đây. Thôi thì từ từ uốn nắn, may ra có thay đổi được chăng".

Bèn ghé hiệu sách mua một quyển Xuân Cung trình bày rất chi tiết ba mươi sáu tư thế nam nữ hợp hoan. Quyển này do học sĩ đương triều là Triệu Tử Ngang soạn gồm ba mươi sáu bài thơ dùng ca tụng lạc thú ái ân. Sinh đem về phòng để cùng đọc với nàng, thâm ý là để nàng thấy trai gái giao hoan với nhau không phải đơn giản chỉ là một lối, trái lại thiên biến vạn hóa vô cùng, khiến cho lạc thú phòng the tăng thêm lên nhiều vẻ, rõ ràng là những trò nọ kiểu kia giữa nam nữ bấy lâu không phải do Sinh tự bày ra, người xưa cũng đã làm rồi, sách vở thời sau ghi lại là để làm chứng đấy thôi.

Lúc mới cầm sách, Ngọc Hương không biết bên trong nói gì, nghĩ bụng nếu không phải nói về núi sông thì chắc phải nói về hoa cỏ. Nhưng khi giở sách ra xem thì lại thấy ở hai trang đầu có đề bốn chữ đại tự Hán cung di chiếu (hình ảnh còn lưu lại trong cung điện nhà Hán). Nàng nghĩ trong cung điện nhà Hán có rất nhiều hiên phi thực viện, chắc đây là di ảnh của các bà ấy, nên tò mò lật xem. Chừng lật qua trang ba thì thấy một người đàn ông ôm một người đàn bà, cả hai đều trần truồng như nhộng, giao tình bên một hòn non bộ. Lập tức nàng đỏ mặt tía tai, nổi giận mà rằng:

- Loại sách bậy bạ này lấy ở đâu về? Sao lại để ở đây làm ô uế phòng ta?

Mau gọi a hoàn đem đốt đi.

Vị Ương sinh cản lại, nói:

- Đồ cổ đấy, giá trăm lạng vàng. Ta mượn của bạn về xem. Nếu nàng có trăm lạng vàng để đền cho người ta, thì hãy đốt; nếu không, nàng nên để đó cho ta xem chơi vài hôm, rồi đem trả cho người ta.

Ngọc Hương bảo:

- Xem danh thư pháp họa để bồi dưỡng tính tình, chứ loại sách nhảm nhí này đọc có ích gì?

Vị Ương Sinh nói:

- Nếu là truyện sảng bậy, thì họa sĩ vẽ lại để làm gì và người sưu tầm cũng không dại gì bỏ ra một số tiền lớn để mua về. Phải nói chỉ vì từ khi khai thiên lập địa đến giờ, đây là việc làm đứng đắn nhất. Cho nên văn nhân học sĩ dùng màu sắc để vẽ dùng lụa là để thêu, hoặc bày nơi hàng sách, hoặc giữ chốn kho tàng, để người sau biết mà bắt chước, nếu không lẽ âm dương giao cảm dần dần sẽ bị mai một, đến nỗi sẽ xảy ra cảnh chồng bỏ vợ, vợ oán chồng, nhân gian tuyệt đường sinh con đẻ cháu. Hôm nay ta mượn về, không những để chính ta xem, mà còn muốn cho nàng đọc để hiểu lẽ đời, rồi mới thụ thai sinh con đẻ cái. Có như vậy sẽ hết bị trói buộc bởi quan niệm đạo đức, mà tình vợ chồng sau này còn đơm hoa kết trái nữa. Sao nàng lại tỏ vẻ giận hờn?

Ngọc Hương bảo:

- Thiếp không cho đây là việc đứng đắn. Sao xưa cổ nhân không bày ra phép tắc dạy người ân ái công khai giữa ban ngày, mà lại lén lút chờ canh khuya thanh vắng trong phòng tối tăm chật chội, khác nào kẻ trộm. Xem thế đủ rõ là không phải chút nào.

Vị Ương Sinh đáp:

- Nàng nói vậy cũng có lý. Nhưng toàn do lỗi từ thân phụ, bởi hồi nhỏ cứ nhốt nàng trong nhà, mặt trời không thấy, không hề nghe chuyện trăng hoa, đầu óc hẹp hòi, kiến thức ít ỏi, nào có biết đời là gì. Đời thì chỉ có ta đây, giữa bọn đàn ông mới hiểu rành chuyện phong tình lịch duyệt mà thôi. Cứ như đàn bà con gái ai cũng như nàng cả, nào ai dám nghĩ vợ chồng cũng nên ăn nằm với nhau lúc ban ngày? Cặp nào làm tình ban ngày rồi công bố

cho thiên hạ biết? Nếu chưa ai hề làm thế, sao họ sẽ lấy đâu làm căn cứ, vẽ lại trong sách, tài tình sống động như vậy... làm ai ngó cũng xao xuyến tâm can?

Ngọc Hương nói:

- Vậy chớ cha mẹ thiếp không phải vợ chồng sao, mà nào có bao giờ yêu đương ban ngày?

Vị Ương Sinh nói:

- Xin hỏi làm sao nàng biết được là cha mẹ không giao hoan ban ngày?

Ngọc Hương nói:

- Nếu có thì thiếp cũng bắt gặp một lần. Chẳng lẽ thiếp tới mười sáu tuổi rồi mà không bắt gặp được lần nào hay sao. đừng nói chi thấy, ngay cả nghe, thiếp cũng chưa nghe bao giờ.

Vị Ương sinh cười to:

- Thôi đi nàng ơi, việc đó con cái trong nhà không thấy, không nghe, chứ còn bọn a hoàn, nô tỳ thì có đứa nào không nghe không thấy. Cha mẹ khi nào giao hoan thì phải đợi nàng đi khỏi, rồi khóa trái cửa lại, chứ nàng mà biết được, lỡ động lòng xuân rồi sinh dạ băn khoăn, ầm ứ trong lòng thì sao, cho nên cha mẹ phải giấu nàng. Nàng không tin cứ hỏi a hoàn của nàng mà xem cha mẹ ban ngày có làm tình hay không.

Ngọc Hương suy nghĩ một chập, nói:

- Ban ngày cha mẹ cũng thường đóng cửa ngủ, có lẽ để làm việc này cũng không biết chừng, sau đó hai ông bà nhìn nhau có vẻ ngượng ngùng.

Vị Ương Sinh nói:

- Làm tình ban ngày thích hơn làm tình ban đêm gấp mười lần. Cái thú ở chỗ vợ chồng nhìn thấy nhau mới hào hứng hơn. Riêng có hai loại vợ chồng không bao giờ yêu nhau ban ngày.

Ngọc Hương hỏi:

- Hai loại nào vậy?

Vị Ương sinh nói:

- Loại thứ nhất, chồng xấu vợ đẹp, loại thứ hai vợ xấu chồng đẹp.

Ngọc Hương nói:

- Tại sao hai loại vợ chồng này không làm tình ban ngày được?

Vị Ương sinh nói:

- Khi lâm trận, thì cả hai vợ chồng phải thương yêu nhau, tinh thần huyết mạch phải giao hợp với nhau mới thích. Nếu người vợ da dẻ trắng phau, nõn nà như một viên ngọc từng giữa mài, thì người chồng cởi xong quần áo ôm vợ vào lòng, vừa ân ái vừa ngắm nhìn, tự nhiên sẽ cảm thấy cực kỳ khoái lạc, hạ bộ bất giác sẽ cứng lên và to ra. Nhưng nếu người đàn ông xấu như ma, thịt vừa đen vừa thô, mặc quần áo để che lấp, chứ đã cởi rồi thì cái xấu xí sẽ lộ hết ra ngoài, không còn cách nào che giấu được. Đặt cái xấu xí bên cạnh cái mỹ miều, thì làm sao người đẹp không chán ghét mà buột miệng chê trách thành lời. Thế là cái vật cứng kia sẽ mềm đi, cái vật to kia sẽ chun lại, không biết đến bao giờ mới hành sự lại được, thử hỏi còn khoái lạc ở đâu. Thành ra đành làm tình ban đêm là hơn, vì còn che dấu được. Đó là trường hợp vợ đẹp chồng xấu. Còn trường hợp vợ xấu chồng đẹp cũng vậy, không cần phải nói thêm làm gì.

Riêng vợ chồng mình thì khác, nàng trắng, ta cũng trắng, nàng hồng ta cũng hồng, nàng nõn nà ta cũng nõn nà, nếu mình không làm tình ban ngày, không cùng khoe da thịt với nhau mà cứ chui vào chăn mền để tìm khoái cảm, há không phải là mai một cả một đời, có khác gì những cặp vợ chồng xấu xí? Nàng không tin, mình cứ thử xem, so cái thú vị với lúc làm tình ban đêm ra sao.

Ngọc Hương nghe đến đây, yên lặng ngẫm nghĩ, mặt tuy bẽn lèn mà lòng đã xiêu, má ửng hồng, mắt long lanh.

Vị Ương sinh nghĩ thầm: "Dục tình đã dậy, còn đợi chi chưa ra tay. Có điều nàng chớm động tình, sóng tình chưa dậy, nếu vồ vập ngay thì có khác gì kẻ đói gặp thức ăn, cứ chụp nuốt, không kịp nhâm nhi, rốt cuộc nào biết thơm ngon là gì. Phải làm cho nàng thành quỳnh quáng, dâm tình tột độ, chừng đó hãy vào trận cuộc mây mưa".

Sinh bèn ngồi lên ghế bành, kéo nàng vào lòng lật từng bức họa trong quyển Xuân Cung cùng xem với nàng. Phần trình bày có khác với loại sách cùng loại. Trong mỗi bức họa, nửa trang trên vẽ cảnh xuân tình, nửa trang dưới là lời dẫn giải, mấy câu đầu giải thích sự việc, mấy câu sau ca tụng tài nghệ của người vẽ, tất cả đều là bút phê của các bậc danh nhân.

Vị Ương sinh dẫn nàng tưởng tượng như đang ở trong cuộc, hiểu được nội dung từng bức họa để sau này bắt chước cho khéo. Sinh vừa xem vừa đọc cho nàng nghe.

Bức thứ nhất vẽ thế bướm tìm hương. Lời dẫn ghi: người nữ ngồi bên hòn non bộ, hai chân dạn ra, người nam đưa ngọc hành vào âm cung, luồn bên này lách bên kia như bướm tìm nhị hoa. Bấy giờ vì nam, nữ mới nhập cuộc chưa đến hồi cực lạc, nên mắt họ giương to, trông không khác lúc bình thường cho lắm.

Bức thứ hai vẽ thế ong khôn lo hút mật, lời dẫn ghi: Người nữ nằm ngửa trên chăn bông, tay nắm chặt hai bắp đùi đưa lên cao để đón ngọc hành, người nam do đó, thấy rõ nhị hoa ở chỗ nào, mặc sức tấn công. Bấy giờ vẽ mặt người nữ khao khát, còn người nam thì mặt mày gay cấn, khiến người xem phải hồi hộp, lo âu giùm, rõ thật tạo hóa trở trêu.

Bức thứ ba vẽ thế chim lạc bay về rừng. Lời dẫn ghi: người nữ nằm trên giường, hai chân giơ lên, hai tay đỡ bắp đùi của người nam, người này từ trên ấn thẳng xuống, nom như chim kia đi lạc đã lâu, thấy rừng cũ lao thẳng về. Nam nữ thần khí bừng bừng nét vẽ kỳ diệu chẳng khác nào bút bay mực múa vậy.

Bức thứ tư có tên ngựa đói tìm máng cỏ. Lời dẫn ghi: Người nữ nằm trên giường, hai tay ôm quàng lấy người nam, trông như bị buộc vào nhau, hai chân gác lên vai của người nam. Ngọc hành mất hút vào trong âm cung, khít khao không hở một chỗ nào như ngựa đói vục đầu ăn cỏ trong máng vậy. Bấy giờ cả hai như là người đi, mắt định nhắm mà vẫn muốn trông, lưỡi định thụt vào mà vẫn thè ra. Nét vẽ rất thần tình.

Bức thứ năm vẽ thế hai rồng mệ đấu nhau. Lời dẫn: Đầu người nữ kê bên gối, hai tay buông xuôi mềm mại như bông, đầu người nam thì dựa bên tai người nữ, toàn thân buông xuôi cũng mềm mại như bông. Bấy giờ hai người đã thỏa, hồn thả theo mộng đẹp, lặng lẽ sau cơn kích động mạnh, tuy nhiên hai chân của người nữ vẫn còn gác trên hai vai của người nam chưa hạ

xuống, thần thái ẩn vẻ sinh động, nếu không có khác gì hai tử thi, người xem khoái cảm đến cực độ, tưởng chừng mình cũng đang cùng họ "chung

quan chung huyết" vậy.

Xem đến đây, Ngọc Hương bất giác không dẫn được nổi hứng tình, Vị Ương sinh định lật sang trang khác xem tiếp với nàng, thì nàng đẩy quyển sách ra rồi đứng dậy, uể oải nói:

- Chẳng thấy sách hay ở chỗ nào, chỉ làm người ta thấy khó chịu. Chàng xem một mình đi, thiếp đi ngủ đây.

Vị Ương sinh ôm nàng vào lòng cười nói:

- Ôi cưng, trang sau còn hay lắm, xem xong mình sẽ đi ngủ nhé!

Ngọc Hương nói:

- Chẳng lẽ ngày mai không còn thì giờ để xem hay sao, làm gì nhất định phải xem cho hết ngày hôm nay.

Vị Ương sinh biết nàng đã động lòng, bèn kề miệng lại mà hôn. Cả tháng nay, vợ chồng tuy đã ăn ở với nhau, nhưng Vị Ương sinh nào biết lười vợ dài ngắn, vì mỗi lần Sinh định hôn, miệng nàng đều mím lại. Lần này thì khác, miệng hoa hé nở, lưỡi nàng còn êm ái giao tiếp với chồng.

Vị Ương sinh nói:

- Cưng ơi, mình không cần lên giường làm chi, cứ coi ghế này là hòn non bộ rồi bắt chước theo sách mà làm, xem sao.

Ngọc Hương làm mặt giận, nói:

- Bữa bãi như vậy há có phải là con người nữa không?

Vị Ương sinh nói:

- Rõ ràng không phải việc của người, mà là việc của thần tiên. Ta với nàng thử làm thần tiên với nhau một lát nhé.

Nói xong, Sinh đưa tay lần cởi giải lưng nàng. Ngọc Hương tuy ngoài miệng không chịu nhưng bụng đã ưng. Nàng chịu gác chân lên vai để mọi sự dễ dàng.

Cởi xong quần ra, mới thấy ướm một khoảng, thì biết nàng đã rịn dâm thủ trong khi xem tranh. Sinh cũng tháo quần mình, đặt nàng ngồi trên bụng, dang hai đùi mà đưa dương cụ vào âm cung, xong xuôi mới cởi nốt áo phần trên mình vợ. Tại sao không bắt đầu từ trên xuống, lại cởi quần trước rồi mới đến áo? Phải là tay sành sỏi như Vị Ương sinh mới làm như thế, vì nếu cởi áo trước, người nữ mặc dầu trong lòng rất nôn nóng, nhưng ngoài mặt

vẫn còn e thẹn, do đó dễ gặp kháng cự. Còn khi đại tướng nơi bản doanh đã bị kiềm chế rồi thì các nơi khác muốn làm gì chả được. Binh pháp gọi đó là Cầm vương đảo huyết.

Quả nhiên Ngọc Hương im thít để Sinh từ từ lột sạch quần áo.

Vị Ương sinh cũng cởi hết y trang trên mình, khởi cuộc mây mưa.

Hai chân nàng dặng ra hai bên ghế, dương vật vào trong rồi cứ thế mà theo bức họa thứ nhất mà thực hành, hết cọ bên nọ lại cào bên kia. Nàng soái tay với năm hai thành ghế, hạ thể nhấp nhô đáp ứng phu quân, ngẫu nhiên theo đúng bức họa số hai trong Xuân Cung. Bỗng dương vật chạm đến một nơi mà nàng bỗng cảm thấy tê nhưng không phải tê, mê nhưng cũng không biết có phải là mê, nhột mà như ngứa, chịu không thấu mà bỏ không đành.

Nàng nói:

- Một chỗ ấy thôi chàng ơi.

Vị Ương Sinh biết nhị hoa đã chạm, nên càng ra sức tróc nã trong cấm địa, dồn hết sức lực công kích một nơi mà thôi. Một cách dều dặt, ngọc hành dần dần trở tài, hết đi từ nông đến sâu, lại đi từ chậm đến nhanh, trước sau ra vào tới mấy trăm lần. Hai tay Ngọc Hương bất giác ôm ghì lấy hông Sinh, người nảy lên, nhục thân như ra công vây hãm chặt tướng địch đang hỗn xược tung hoành, tình thế gay cấn, thật không khác tình trạng bức họa đồ số ba. Vị Ương Sinh cũng lấy tay sờ mó vào hạ bộ nàng, nhưng trơn tuột không biết bám tay vào đâu, vì âm thủy lênh láng khắp cả.

Vị Ương Sinh nghĩ thầm: "Cô nàng đang mê cực độ, lẽ ra còn phải trêu chọc cho cô nàng một trận. Nhưng đây là bước đầu, phải để cô nàng thật no say đã rồi mới áp dụng phép nuôi vẹt."

Sinh bèn nhắc chân nàng lên vai, hai tay ôm lấy eo thon của nàng tiếp tục thăng cánh thọc vào.

Bấy giờ ngọc hành trơ trẽn và hùng hổ hơn, lấp hết âm cung không chừa một chỗ trống. Sinh lại thúc đẩy thêm vài trăm lần nữa. Mắt Ngọc Hương trở nên mông lung đờ đẫn, tóc tai xổ tung, thân thể lả ra như người buồn ngủ.

Vị Ương sinh vuốt ve nàng, nói:

- Cưng à, ta biết nàng sắp tới bến rồi. Trên ghế này không tiện, mình lên

giường tiếp tục nhé.

Ngọc Hương đang lúc hồi hộp, sợ bỏ lên giường thì nhỡ ngọc hành tuột ra ngoài mất, hứng thú sẽ bị gián đoạn, huống chi lúc bấy giờ chân tay rã rời không thể nhấc lên được, có muốn lên giường cũng không tự đi được. Vì vậy nghe Sinh đề nghị, nàng nhắm mắt lắc đầu.

Vị Ương sinh nói:

- Cưng à, em không đi nổi phải không?

Ngọc Hương gật.

Vị Ương sinh nói:

- Ta không nỡ để nàng đi. Ta bế nàng lên nhé.

Sinh bèn ôm chặt lấy tấm lưng thon, miệng nút chặt lưỡi nàng, dương vật vẫn khấn khít nơi xuân cung không rời, ẩm nàng lên dập dềnh đi theo kiểu cỡi ngựa xem hoa. Đến giường, Sinh đặt Ngọc Hương xuống, lấy gối chêm dưới eo nàng, rồi cong chân nàng lại, thúc đẩy thêm vài trăm lần nữa.

Ngọc Hương bỗng rên lên:

- Chàng yêu, thiếp chịu hết nổi rồi.

Chỉ nói được bấy nhiêu, rồi nàng ôm chặt Vị Ương sinh mà rên như người sắp chết.

Vị Ương sinh biết âm tinh đã ra, nên nhắm vào nhị hoa, từ bên trên nhấn ngọc hành mạnh thêm như thể bồi cho nàng chết luôn. Ngọc Hương liền hồn siêu phách lạc.

Rồi hai người ôm nhau lả ra mà ngủ. Hồi lâu Ngọc Hương cựa mình, nói:

- Chàng yêu, thiếp mới chết đi sống lại, chàng có biết không?

Vị Ương sinh nói:

- Sao ta không biết. Như thế không gọi là chết, mà là mê.

Ngọc Hương nói:

- Thế nào là mê?

Vị Ương sinh nói:

- Nam có dương tinh, nữ có âm tinh. Lúc hành lạc, khi khoái cảm lên đến cực độ, thì tinh xuất. Lúc sắp xuất tinh, thì từ da thịt đến gân cốt thấy đều tê cứng, hồn phách mê mẩn, rồi tinh mới xuất. Như thế là mê, như trong bức họa Xuân Cung số năm ban này. Nàng đã xem qua, chẳng lẽ không nhớ

sao?

Ngọc Hương nói:

- Theo chàng nói đê mê xong có thể tỉnh lại, có nghĩa là không chết, phải không?

Vị Ương Sinh nói:

- Người nam, người nữ mỗi lần làm tình với nhau có đê mê, trong khi người nam đê mê có một lần thì người nữ, nếu âm tinh chưa ra vẫn có thể đê mê mấy chục lần. Đê mê là cực khoái, chứ có phải là chết đâu.

Ngọc Hương nói:

- Khoái lạc như thế, dầu chết cũng vui, huống chi là không chết. Như thế này thì từ nay về sau, ngày nào thiếp cũng đê mê, đêm nào thiếp cũng đê mê.

Vị Ương sinh cười to:

- Nàng thấy chưa, ta nói có sai đâu, cuốn Xuân Cung này có phải bảo bối hay không?

Ngọc Hương nói:

- Đúng là bảo vật. Chỉ sợ bạn chàng đòi về.

Vị Ương sinh nói:

- Nói lừa nàng chơi, chứ thật ra sách này của ta mua.

Ngọc Hương nghe xong, vui mừng khôn xiết nên bật cười. Ân ái xong, hai người trở dậy mặc quần áo rồi cùng nhau tiếp tục xem quyển Xuân Cung, đến khi cao hứng, lại cùng nhau ân ái. Kể từ hôm ấy, hai vợ chồng trở nên tâm đầu ý hợp, đường tình càng thêm khăng khít.

Từ khi xem Xuân Cung, Ngọc Hương đã bớt đi tính lễ giáo nghiêm túc, thành môn sinh chăm chỉ trong trường lớp phong tình, ngày đêm không quản ngại thực hành cách thức mới của thú gió trăng trong sách, dầu tảo bạo khó khăn đến đâu cũng thực tập cho được, hoặc trồng chuối theo "đào điều lập chúc", ôm mộng như "cách sơn thủ hỏa". Rồi thì "ba tấc sen vàng" gác lên vai chồng mà ngủ, có muốn hạ xuống cũng không phải dễ.

Rồi dần dần trong khi ân ái, tiếng động da thịt cọ xát, càng hăng say dâm cuồng giúp cho cuộc mây mưa thêm phần nồng thắm, tất cả đều không thiếu. Và để tăng thêm hứng thú, Vị Ương sinh còn đến hiệu sách mua về

các loại sách phong tình, như Tú Thập dã sử, Như Quân truyện, Bà tử truyện, cả thảy một hai chục cuốn đóng thành bộ, để trên bàn cho nàng xem lúc nào cũng được, còn sách đã đọc xong trước kia thì bó lại cất, chỉ sợ nàng bỏ mới ôn cũ, mà trở về vẻ đạo mạo như ngày trước. Tình vợ chồng thăm thiết, hòa hợp, vui sướng hơn bao giờ, nay thì dù có vẽ ba trăm sáu mươi bức xuân cung cũng không diễn tả cho hết được.

Có thể nói, Vị Ương sinh đến đây là khoan khoái tột độ rồi, riêng có một điều là trong khi vợ chồng hết sức gắn bó, thì giữa ông nhạc và chàng rể có chút gì không hợp. Nguyên nhân là Thiết Phi đạo nhân vốn cố chấp, thích chất phác ghét phồn hoa, không ưa chuyện trăng hoa, chỉ thích bàn về vấn đề đạo lý.

Từ khi Vị Ương sinh vào ở rể, trông thấy Sinh ăn mặc diêm dúa, bảnh bao, đạo nhân cảm thấy buồn rầu, đâm ra hối hận, than thầm: "Gã này chỉ có cái mã mà không có cái ruột, chắc không nên người, con gái ta còn biết nương tựa vào đâu. Nhưng sinh lễ đã nhận, duyên châu trần đã kết, không thể thay đổi gì được nữa. Thôi đành đã lỡ tính theo lỡ, tùy cơ mà răn đe, dạy dỗ nó nên người đứng đắn vậy thôi".

Thiết Phi đạo nhân cùng con gái Ngọc Hương và con rể Vị Ương sinh Vì vậy từ lối ăn mặc tiếng nói đến việc đi đứng ngồi nằm, nhất nhất đều để tâm uốn nắn.

Lời xưa nói rất đúng "Giang sơn dị cải, bản tính nan di", Vị Ương sinh tâm tính tươi trẻ, lại cha mẹ mất sớm, chưa từng bị người lớn kiềm chế, nên ai dễ gì bắt bẻ được. Vì vậy có mấy lần Sinh bất bình bố vợ. Có điều nghĩ đến tình vợ chồng sợ bị sút mẻ, Sinh đành nhẫn nhục, nhưng nhịn mãi rồi cũng tới mức mà thôi.

Sinh đành dấu Ngọc Hương mà bàn riêng với nhạc phụ:

- Con vốn quê mùa cục mịch, trên thiếu thầy giỏi, dưới vắng bạn hiền, do đó học hành không tiến, công danh chẳng đạt. Nên con muốn xin phép bái biệt nhạc phụ đi đó đi đây, trước là để mở rộng tầm nhìn, sau là tìm thầy chọn bạn học hành, đợi khoa thi, may ra đỗ đạt, ngõ hầu xứng với công ơn nhạc phụ đã chọn con làm rể, ý nhạc phụ nghĩ sao?

Thiêt Phi đạo nhân nói:

- Từ khi con vào làm rể nhà ta đến nay đã được nửa năm rồi, nay mới có câu nghe được, chứ mọi khi toàn lời lẽ của bọn đặng tử. Con chịu đi xa cầu học là điều rất tốt, sao ta lại không bằng lòng.

Vị Ương Sinh nói:

- Cha đã bằng lòng, nhưng sợ vợ con lại trách con bội bạc, ăn ở với nhau chưa được bao lâu mà đã vội đi xa, chỉ bằng cha cứ nói đây là ý cha muốn, không can gì đến con, để con ra đi cho lòng thanh thản.

Đạo nhân nói:

- Cũng được.

Thế là việc bàn tính đã quyết. Trước mặt con gái, đạo nhân khuyên rể đi xa cầu học, sinh ra vẻ không chịu, đạo nhân bèn làm mặt giận, bấy giờ Vị Ương sinh mới chịu vâng lời.

Ngọc Hương đang thời say mê khoái lạc, bỗng nghe nói chồng sắp ra đi thì chẳng khác nào trẻ con bị dứt sữa, vô cùng buồn khổ.

Thế là nơi buông the, mây mưa dập dồn nối tiếp, cốt để bù trước những lúc thiếu thốn sau này. Riêng Vị Ương sinh cũng hiểu, rằng trên con đường muôn dặm lẻ loi, không chắc gì mà đã tìm ngay được một giai nhân nào, nên dốc lòng ra sức để thỏa mãn vợ, chẳng khác mình đặt tiệc đãi người, mà thực sự để mình cùng hưởng.

Qua mấy đêm ân ái mặn nồng, ai mà không bảo thật là một đôi vợ chồng keo sơn gắn bó, chỉ có người trong cuộc mới tự biết các tâm sự khác biệt mà thôi. Lúc sắp lên đường, Sinh chỉ an ủi vợ đôi câu, để lại mọi thứ, chỉ đem theo hai tên đầy tớ.

Đúng là:

Ngọc Hương nề nếp gia phong

Độc Xuân Cung cũng thấy lòng sướng vui.

Sách hay thì đã rõ rồi,

Qua chuyện ân ái dạy người biết yêu.

Muốn biết Vị Ương sinh đi đâu, làm gì, Xin xem tiếp hồi sau sẽ rõ.

Lý Ngự
TÌNH NGỘ

Dịch giả: Đào Phong Lưu

Hồi 4

Trọ nơi hoang vắng, lữ khách lòng trống trải
Thức suốt canh thâu, kẻ trộm kể dâm tình

(宿荒郊客心悲寂寞 消長夜賊口說風情

Mạc hoang giao khách tâm bi tịch mịch Tiêu trường dạ tặc khẩu thuyết
phong tình)

Hôm cùng bố vợ và vợ chia tay lên đường, Vị Ương sinh chân bước đi mà lòng chưa định, chỉ muốn đến nơi nào có gái đẹp thì sẽ dừng chân.

Mỗi lần đi qua một huyện, một phủ Sinh ở lại vài tháng. Vốn là một danh sĩ trẻ tuổi, tài cao, là nho sinh ắt phải nghe danh. Vì thế đến đâu, Sinh cũng được bạn bè ở đó mời xướng họa thơ văn, nhưng đối với Sinh đó toàn là việc phụ, việc chính là phải gặp được gái đẹp. Sáng nào Sinh cũng đảo một vòng từ đường lớn đến ngõ nhỏ, mà chỉ toàn gặp loại phụ nữ tầm thường. Lúc nào trong đầu Sinh cũng nghĩ đến điều này, trong miệng Sinh cũng lẩm bẩm là tại sao ở một nơi cảnh trí hữu tình đến thế mà không có lấy được một người con gái đẹp. Lúc đầu Sinh còn lẩm bẩm trong miệng một mình, về sau bất kỳ gặp ai quen lạ Sinh cũng nói toạc ra, khiến bạn bè gọi phải đùa là “Thằng si”.

Một hôm hai tên đầy tớ đều ốm, Sinh không đi ra ngoài được vì sợ đi một mình, lỡ gặp phụ nữ mà không có đầy tớ theo hầu thì mất thể diện, đành ở lỳ trong nhà trọ một mình, quần quanh quán trọ chịu đựng sự thanh vắng chốn phương xa. Một hôm đang buồn, ngồi nhắm rượu một mình, bỗng khách cùng quán ngồi bên bước sang, nói:

- Công tử ngồi đây một mình, chắc là đang buồn. Tại hạ sẵn có bình rượu dâng kia, xin mời công tử qua cùng cạn ly, được chăng?

Sinh nói:

- Quả là duyên may. Nếu thế, xin cho tiểu đệ được mời, dám đâu làm phiền đại ca.

Khách nói:

- Người đọc sách đều thoát tục, công tử sao câu nệ như vậy. Từ xưa đã có câu "tứ hải giai chi huynh đệ" (Người trong bốn cõi đều là anh em), lại cũng có câu "cố nhân hà xứ bất tương phùng" (Đã là bạn với nhau thì nơi nào cũng có thể gặp được). Tại hạ tuy phận thấp hèn, nhưng rất thích kết giao bằng hữu, chỉ sợ công tử tương lai rộng mở, nên không dám vờ cao. Nay đã chung quán trọ, thật là cơ hội hiếm có, mời công tử sang đây.

Vị Ương sinh đang buồn, lại cũng rất muốn tìm người trò chuyện, thấy người kia mời mọc chân thành, nên nhận lời luôn.

Khách mời Sinh ngồi đối diện, tự mình ngồi một bên. Nhưng Sinh nằng nặc không chịu. Sau vài lời khách sáo, mới hỏi nhau tên họ. Sinh cho biết biệt hiệu của mình, đồng thời cũng hỏi người kia danh xưng là gì.

Khách kia nói:

- Công tử là người có học, mới có biệt danh biệt hiệu. Tại hạ đây vốn là kẻ phàm phu tục tử, chỉ có tên lóng mà thôi. Người ta gọi tại hạ là Tái Côn Lôn, hoặc gọi tắt là Côn Lôn, nội trong trăm dặm, nói đến tên này ai mà không chấn động.

Vị Ương sinh nói:

- Tôn xưng sao nghe lạ, tại sao lại chọn chữ này?

Khách bảo:

- Nói ra e công tử sợ hãi, cho dù không sợ hãi, thì cũng sẽ bỏ đi không dám cùng tại hạ đối ẩm nữa.

Sinh nói:

- Tiểu đệ cũng là kẻ bạt mạng phóng túng, cho dù trước mặt tiểu đệ đây, Đại ca có là thần hay quỷ, đệ cũng không ngán, còn như đại ca sang hay hèn, hiền hay ngu, cũng không sao. Đại ca há chưa nghe nói dưới trướng của Mạnh Thường Quân có những người hùng chuyên môn giả làm gà gáy chó sủa, hoặc Kinh Kha thừa lúc sang nước Yên, cũng giết chó uống rượu say hay sao? chỉ cần tính nết hợp với nhau, thì tên gì mà chẳng được?

Tái Côn Lôn nói:

- Nếu thế thì không ngại nói ra. Hàng ngày tớ làm nghề ăn trộm. Cho dù tường cao vách dày thế mấy, tớ không muốn thì thôi, chứ đã rắp tâm thì trèo qua dễ dàng không hề tốn hơi sức. Tớ có thể vào thẳng phòng ngủ của người ta dọn hết đồ đạc, qua ngày hôm sau mà cũng không ai biết. Người ta nói hồi trước có Côn Lôn kỳ sĩ từng bay vào dinh của huyện lệnh họ Quách cướp con gái của quan huyện là Quyên nữ. Có Điều cả đời lão ta chỉ làm được một lần, còn tớ từng làm cả trăm lần. Vì thế người ta mới đặt cho tớ cái biệt danh là Tái Côn Lôn."

Sinh hốt hoảng nói:

- Ông anh làm nghề này đã lâu, lại nổi tiếng, ai cũng biết, chẳng lẽ không bị bắt bao giờ sao?

Tái Côn Lôn nói:

- Nếu để bị bắt thì không phải là người hào kiệt. Từ xưa đã có câu "Bắt trộm phải có tang vật", nếu không bắt được tang vật, cho dù tớ có đầu thú, họ cũng không làm gì được tớ. Khấp xa gần, không ai lại chẳng ngán tớ, sợ tớ xử trí. Tuy nhiên, bình sinh tớ là người nghĩa khí, trong đời có năm điều tớ không hề làm.

Sinh hỏi:

- Năm điều đó là gì?

Tái Côn Lôn nói:

- Gia chủ gặp chuyện buồn không trộm, đang có chuyện vui không trộm, trộm một lần rồi không trộm nữa, chủ không đề phòng trước không thêm trộm, đã quen biết nhau không trộm.

Sinh nói:

- Năm điều ấy rất hay, xin giảng lý do từng điều một xem sao.

Tái Côn Lôn nói:

- Nếu gia chủ gặp việc chẳng lành, hoặc bệnh tật hoặc có tang ma, hoặc bị tai bay vạ gió gì đó, người ta đang bối rối như vậy mà mình còn đến trộm nữa thì khác gì lửa cháy thêm dầu, thiên hạ sao chịu nổi, vì thế tớ không làm.

Nếu gia chủ đang có việc mừng vui, hoặc cưới vợ gả con, hoặc sinh con mừng thọ, hoặc xây nhà dọn cửa, nói chung là đang có chuyện vui mà mình

đến trộm, tuy người ta mất chút ít của cải không đến nỗi nào, nhưng chỉ lo về sau làm ăn xui xẻo lụn bại, vì thế tớ không làm.

Còn đối với người quen biết, mình biết người, người không biết mình, lại không thêm giao thiệp với mình, mình đến trộm đâu có gì quá đáng. Trái lại người ta lúc nào cũng chào hỏi mình, mà mình lại đến trộm, cho dù người ta không nghi ngờ mình, liệu khi gặp người ta mình chẳng thấy xấu hổ hay sao. Chẳng hạn ban nãy tớ mời công tử sang uống rượu mà công tử từ chối, thì rõ ràng là một người kiêu ngạo coi tớ không ra gì, bất luận công tử từ đâu đến đây đi nữa, sau này cũng không thoát khỏi tay tớ. Nay công tử vui vẻ qua đây, lại bằng lòng đối ẩm với tớ, có một người đáng mến đến thế, lẽ nào tớ nỡ trộm đạo của công tử nữa?

Còn đối với bọn tài chủ tiền bạc dồi dào, nếu chưa bị trộm bao giờ thì tớ sẽ viếng thăm nhà. Chỉ cần một lần là đủ kiệt quệ. Nếu ăn quen mon men lần nữa, chẳng hóa ra mình không tài nghệ hay sao. Việc ấy tớ không thêm làm.

Cũng có những người, ngày cũng như đêm lúc nào cũng đề phòng trộm cắp, miệng luôn nói đến trộm cắp, họ coi mình không ra gì thì mình cũng không coi họ lại ra gì, mình phải đến trộm để họ thấy mình cũng đủ tài, cho đời không dám khi rẻ mình. Còn đối với những nhà có tấm lòng đại độ, không coi nặng đồng tiền, lỗ mà cổng trước, cửa sau quên đóng, nếu thừa cơ lẻn vào có khác gì chuột, chó. Tiên sư của tớ là Liễu Đạo chân nhân cấm ngặt, lẽ nào tớ lại đi làm hay sao? Những điều tớ vừa kể, tớ gọi là Ngũ Bất Thân tức là năm điều không trộm là thế.

Chính vì tớ chủ trương như vậy mà bà con xa gần, tuy biết rõ tớ là trộm, nhưng không đối xử với tớ như đối xử với một kẻ trộm, tuy biết rõ tớ là trộm, nhưng không đề phòng tớ như đề phòng phường trộm đạo. Họ thành thật giao du với tớ mà không cho là nhục, mà chính tớ cũng nói là không có gì làm nhục họ cả. Nay nếu công tử không chê, xin được kết nghĩa anh em tại đây, sau này có việc gì xin hết sức giúp nhau, chết cũng không từ nan, không như trong đám người luôn khoe chữ kết nghĩa với người, khi lợi thì tìm đến mà không lợi thì tránh xa. Loại như vậy bọn tớ thích giao du.

Nghe Tái Côn Lôn nói, Vị Ương sinh không ngớt gật đầu lia lịa, trong bụng

trầm trồ: "Không ngờ trong đám đạo tặc lại có người hào hiệp như thế. Nếu mình chơi thân với anh ta, chuyện khác hẳn cần nhờ, chứ như khi mình gặp được bậc tuyệt thế giai nhân ở chốn lầu cao cửa rộng mà tin ông nghênh lối, kín cổng cao tường, mượn tay anh ta còn gì bằng. Hôm nay tương kiến chắc gặp kỳ duyên, biết đâu chẳng phải trời sai quí nhân đến giúp đỡ."

Sinh nghĩ đến đây tự nhiên thấy phấn chấn, sau đó khi nghe nói đến kết nghĩa anh em thì lại do dự. Ngoài miệng nói "được thế thì cũng tốt thôi", mà trong lòng không hề hăng hái cho lắm.

Tái Côn Lôn hiểu ý, nói:

- Công tử miệng đã quyết, nhưng lòng thì chưa quyết, chắc là sợ liên lụy chứ gì. Như tớ đây, đừng nói chi tới các bậc đại ca trong nghề, chưa từng bị tóm bao giờ, cho dù có bị tóm đi nữa, thì cũng xin chịu chết một mình, quyết không khai đến người vô tội. Xin công tử an tâm đi. Chỉ mong kết nghĩa với nhau làm anh em, mai này công thành danh toại, công hầu khanh tướng một vùng thì đã biết tính nhau, chứ làm khó dễ cho nhau là đủ".

Sinh thấy Côn Lôn nói trúng tim đen lại giải được mối nghi hoặc, nên nhận lời luôn, không còn phân vân nữa. Thế là hai người chung tiền sai tửu bảo sắm đồ tế lễ, khai ngày sinh tháng đẻ, lập bàn thệ rồi cắt máu ăn thề sống chết không bỏ nhau, hương án lập ngay trong quán trọ. Tái Côn Lôn lớn tuổi làm anh, Vị Ương sinh nhỏ tuổi làm em. Hai anh em dọn đồ cúng xuống ăn nhậu đến khuya, chén bát vất la liệt, mới chịu chia tay đi ngủ.

Sinh nói:

- Mình ngủ hai nơi, chẳng hóa ra cùng vắng vẻ, chi bằng huynh cùng ngủ chung phòng với đệ, mình tâm sự cho hết đêm dài, huynh nghĩ sao?

Tái Côn Lôn khen phải. Hai người thay quần áo, rồi lên giường.

Sinh mới bận uống rượu, ham chuyện, nên không có thì giờ nhắc lại những lời từng ôm ấp trong lòng. Bây giờ, rượu đã uống xong chuyện trò đã dứt, nên trước khi ngủ, chưa nằm ấm chỗ đã để lộ chân tướng. Sinh luôn miệng than mấy lượt hai câu:

- Sao một nơi cảnh trí hữu tình thế này, mà lại không có bóng một giai nhân là thế nào nhỉ?

Tái Côn Lôn nói:

- Người đẹp thì đâu mà chẳng có, đệ nhắc hai câu này để làm gì, hay là đệ chưa vợ, muốn đi khắp nơi để tìm người sửa túi nâng khăn?

Sinh nói:

- Vợ thì đệ đã có, nhưng chẳng lẽ một người đàn ông sống mãi với một người đàn bà cho đến già à? Tất nhiên là ngoài vợ ra, phải tìm thêm vài ba người gọi là để thay đổi nhan sắc. Không nói dẫu gì huynh, tính đệ thích chuyện trăng hoa. Giàu sang, danh vọng sau này muốn có lúc nào chẳng được, không đáng quan tâm. Điều cần gấp, là chuyện này mà thôi. Nay đệ đi, tiếng là để tìm thầy học chữ, nhưng thật ra là tìm gái đẹp. Qua nhiều câu chuyện, đệ chỉ gặp toàn những phụ nữ đen đúa bôi son trát phấn để làm đẹp, chưa gặp một người không trang điểm mà đẹp tự nhiên. Vì vậy đệ chán, cứ lăm bắm hai câu ấy cho hả nỗi bất bình.

Tái Côn Lôn nói:

- Đệ nói sai rồi. Người phụ nữ đẹp ở đời quyết không để ai thấy mặt, nếu để ai thấy mặt quyết không phải là phụ nữ đẹp rồi. Đừng nói chi con gái nhà lành, ngay trong xóm bình dân, chỉ có những cô nàng xấu xí, không ai đoái hoài mới chường mặt ra cho người ta mua vui, còn những nàng có chút tên tuổi thì chỉ ngồi nhà đợi khách đến, còn làm khó dễ nọ kia để người ta thỉnh mời mấy lượt mới ra, nói gì bọn con gái chưa bao giờ ra khỏi cửa hoặc con nhà quyền quý, có ai tựa cửa cho mình xem mặt bao giờ? Đệ cần biết một điều là trên đời này chỉ mình ta mới có quyền được nói có phụ nữ đẹp hay không nhé!

Sinh nghe nói thế, bất giác ngẩng đầu lên hỏi:

- Điều này thật lạ, huynh không phải hạng tay chơi, thì sao biết được chuyện đó?

Tái Côn Lôn nói;

- Tuy ta không thuộc giới ăn chơi, nhưng những chuyện phong lưu ta đều rành rọt, nhiều điều chỉ mắt ta thấy đủ, chỉ tai ta tường tận, ngay cả người trong cuộc cũng chỉ biết đại khái mà thôi, huống còn những chi tiết nhỏ nhất người thường làn sao hiểu nổi.

Vị Ương sinh hỏi:

- Tại sao?

Tái Côn Lôn nói:

- Ta xin hỏi đệ, người đẹp trên đời này phần nhiều là người giàu sang hay là kẻ nghèo hèn?

Sinh nói:

- Tất nhiên là người giàu sang, kẻ nghèo hèn ăn không đủ no, làm sao đẹp được?

Côn Lôn nói:

- Thế đối với bọn con gái đẹp con nhà giàu sang này, muốn nhìn thấy họ cận kề, thì phải nhìn lúc nào? Lúc trên mặt còn son phấn, trên mình còn quần áo hay lúc son phấn đã rửa, xiêm y đã tháo?

Sinh nói:

- Tất nhiên là khi họ đã rửa sạch son phấn, cởi hết quần áo thì mới thấy rõ bản sắc thật của họ, chớ còn son phấn, còn quần áo, thì phân biệt thế nào được.

Tái Côn Lôn nói:

- Như vậy đã rõ. Dân ăn trộm bọn ta dĩ nhiên là đâu chịu đến viếng nhà nghèo, mà thường đi tìm các nhà giàu sang. Lúc đi thì đâu có đi ban ngày mà phải đợi đến khi đêm khuya thanh vắng. Đây là lúc các cô thân thể lồ lộ dưới ánh trăng, hay vén màn ưu tư dưới ánh đèn. Vì sợ họ chưa ngủ, nên mình đâu dám ra tay, tất nhiên là phải núp ở một nơi kín đáo, đôi mắt bám sát vào thân họ, nghe ngóng động tĩnh. Chờ khi nào họ ngủ rồi mới ra tay. Cho nên lúc bấy giờ cái gì cũng phải quan sát thật cận kề, không những mắt mũi, mặt mày, mình mẩy không sót một tí gì, mà ngay cả dưới phần hạ thể, nở nang cao thấp, âm đạo nhiều lông hay ít, cũng đều phải biết. Trong vòng vài trăm dặm trở lại, từ nhà giàu cho đến chỗ nhà quan quyền quý, cô nào đẹp, cô nào không đẹp, ta đều thuộc nằm lòng, nếu đệ muốn làm chuyện này, chỉ cần ta chỉ dẫn cho là đủ.

Lúc đầu Sinh còn trùm chần nghiêng tai nghe, nhưng khi nghe nói đến đây thì sinh bất giác ngồi nhồm dậy, ngực nghiêng vai hở. Sinh nói:

- Có lý, cho dù mình là gì đi nữa, cũng làm sao nhìn thấy được con gái người ta, có nhìn thấy, cũng không sao rõ ràng được. Nếu hôm nay huynh không nói ra, chắc là uống lẩm. Với lại còn điều này, huynh trông thấy

người đẹp thế kia, thân thể đầy đà thế kia, lỡ hứng tình nổi lên không cầm được thì sao?

Tái Côn Lôn nói:

- Hồi đầu tuổi còn trẻ, nên lúc nhìn thấy cảnh ấy, ta cũng đâu có chịu nổi, vì vậy trong đêm tối cũng nhìn người đẹp mà ngứa náy tay chân như đang trông thấy nàng làm tình vậy, nhưng về sau thấy nhiều quá rồi, nên không còn tha thiết nữa, nhìn âm cung như một vật gì rất thường, không mảy may động tình. Có điều, khi họ đang làm tình với chồng, miệng trên hít hà, ở dưới lép nhép, quả thật cũng khó mà không động hứng.

Sinh nghe nói đến chỗ tuyệt diệu, thì chuyển mình nằm sát lại, sợ cách hai, ba thước không nghe rõ, mặc dù giường hai người cách nhau không xa.

Tái Côn Lôn nói:

- Nếu đệ không thấy nhàm, để ta kể một vài kinh nghiệm trong số các điều tai nghe mắt thấy, đệ sẽ nhận ra rằng tuy đi ăn trộm, nhưng đối với việc gió trăng, ta không phải là không biết gì, hai chữ phong tình không phải là hoàn toàn mù tịt.

Sinh nói:

- Thật tuyệt. Nếu được vậy thì quả thật nói chuyện với huynh một đêm còn hơn đọc sách mười năm, xin huynh vui lòng kể hết ra.

Tái Côn Lôn nói:

- Hàng ngày ta chứng kiến nhiều việc lắm, không biết đệ muốn ta bắt đầu từ đâu, hay là đệ hỏi đến đâu, ta sẽ nói đến đấy nhé .

Sinh nói:

- Cũng phải đấy. Xin hỏi huynh, đáy lòng phụ nữ họ có khao khát tình dục như đàn ông hay chỉ đàn ông mới thích chuyện dâm ô?

Tái Côn Lôn nói:

- Lẽ dĩ nhiên số người khát khao ân ái rất đông. Có chị nào mà không thích làm tình, đại khái trong một trăm người thì chỉ có một, hai người không thích mà thôi, còn lại bao nhiêu đều thích cả. Trong bọn này lại cũng chia ra làm hai hạng: có hạng ngoài mặt thèm khát, mà lửa dục trong lòng chỉ bằng nhiệt nóng trong chảo. Thường đòi hỏi cho được, khi vào cuộc, đảo điên ngăn ngủi, mau thỏa mãn, rồi cụt hứng, lăn ngay ra ngủ, bỏ mặc nam

giới còn ẩm ứ. Một loại ngoài mặt trơ như đá lạnh như đồng, nhưng ngầm chứa đòi hỏi dục lạc không chán, trong bụng muốn mà ngoài miệng bô bô nói không, mặt cố ý làm như không muốn, đợi chồng nài ép lên giường mới để lộ chân tướng. Trong hai hạng thì hạng thứ nhất động dâm mau hơn cả, lúc ấy bất chấp liêm sỉ, họ tấn công chồng trước để vào cuộc. Có điều mới mấp máy một chập đã mê, rồi mệt lử, lăn ra ngủ, để mặc chồng làm gì thì làm. Ta đã có lần đến trộm một nhà nọ. Chồng phải kéo vợ dậy để làm tình. Vợ còn tỏ vẻ chống cự, chồng leo lên bị chị vợ hất xuống, cuối cùng chồng lăn ra ngủ. Cô nàng lại trăn trọc cố ý trăn trở để đánh thức chồng, thấy chồng vẫn ngủ, bèn lấy tay véo, không ngờ chồng ngủ ngon quá không thèm đoái hoài đến. Vợ bèn la to lên: “có trộm, có trộm” như để đe dọa cho kẻ trộm bỏ chạy. Ta biết người vợ đâu phải nói với tên trộm, mà chỉ muốn đánh thức chồng dậy để làm tình. Quả nhiên như đã dự liệu, chồng hốt hoảng trỗi dậy, còn ta thì vẫn cứ ung dung nấp kín. Người vợ nói chừa thẹn rằng mới rồi là tiếng mèo săn chuột, vì sợ quá, nên la lầm. Chị ta ôm chồng, áp sát âm đạo bên dương vật rồi cọ tới cọ lui. Chồng không chịu nổi, leo lên. Lúc mới vào cuộc, chưa thấy gì, nhưng khi nạp được dăm phút, thì từ từ có tiếng kêu chót chét phát ra, vì nước dâm tuôn tràn. Thế là giao tranh nhau một lúc, họ lại ngừng để lau chùi, cho đến lúc nửa đêm thì người chồng xuất tinh. Người vợ vẫn bưng bưng lừa dục, vẻ mặt trông rất thiếu nảo, vì không có cách nào đưa chồng trở lại cuộc chiến, cứ rên ư ử như người ốm. Mụ cứ véo ngực, rờ bụng chồng, người chồng ngủ không được, mà cũng không dẫn được, lại leo lên mình vợ, thành thử cuộc giao hoan kéo dài cho đến khi gà gáy sáng, báo hại ta rình cả đêm mà chẳng lấy được gì, đành phải len lén trở về. Phụ nữ như bọn này quả dâm sự rắc rối, làm thiệt hại cho người.

Sinh nói:

- Thậ hay. Xin hỏi huynh một câu, trong khi làm tình, phải chăng phụ nữ cũng điên cuồng mê man như đàn ông chúng ta hay không?

Tái Côn Lôn nói:

- Trừ có rất ít, còn thì chị nào khi động cốn cũng điên đảo chả thua nam giới. Có ba loại âm thanh cực kỳ dâm đãng mà đàn bà phát ra trong khi

hành lạc. Chỉ những ai trong nghề với ta đây mới phân biệt được rõ ràng mà thôi.

- Xin hỏi, ba loại âm thanh ấy như thế nào?

- Loại thứ nhất, là tiếng kêu phát ra lúc mới khởi đầu cuộc giao hoan, cốt để kích thích, tỏ vẻ mến yêu nhau, nào là cưng ới, nào là yêu ới, mèo con yêu dẫu của anh... làm cho bạn tình tăng hứng. Âm thanh phát ra do miệng.

Loại thứ hai là trong lúc đang xáp trận, lửa dục ngùn ngụt, chín giác quan đều bị kích thích, toàn thân ngất ngây, hơi thở dập dồn, ngắn dài không đều, âm thanh mơ mơ hồ hồ không rõ, hỗn loạn bất thường, do hơi thở tạo ra. Loại thứ ba thật khế, chỉ có lúc đàn bà cực kỳ thỏa mãn, khi cả người lịm đi, mới có một loại âm thanh thật nhẹ, phát ra từ cuống họng. Chính loại thứ ba rất khế, rất nhỏ mà khó nghe được này mới làm con người ta chịu không nổi. Ba thứ này, chỉ bọn trong nghề với ta mới phân biệt rành rẽ, ngay cả người trong cuộc cũng không nghe ra.

Một đêm ta nghe được cả ba loại ấy. Cặp họ lúc mới lâm trận cũng kêu rên như thường, nhưng cuối hồi tiếng đàn bà bật hẳn. Ta tưởng người đàn ông họ đã giết nàng, cố nép mình nhong tai nghe ngóng. Mãi rồi mới nghe được một thứ âm thanh cực nhỏ như tiếng rên, như đứt như liền. Từ đấy ta biết là khi ngây ngất cực độ, thì giác quan đàn bà thành vô cảm hẳn. Cho nên ta phân biệt được ba loại âm thanh thâm đẳng của phụ nữ.

Sinh bỗng cảm thấy toàn thân ngứa ngáy, rồi bất giác tinh khí chắt chiu lâu ngày tự vọt ra. Sinh còn định hỏi thêm chuyện khác, không ngờ trời đã sáng bánh.

Hai người trở dậy rửa mặt chải đầu xong, lại ngồi xuống nói chuyện, dĩ nhiên là những chuyện rất hấp dẫn, người nói đôi khi mệt mỏi sinh lười, nhưng người nghe thì trái lại say mê không chán một chút nào. Hai người từ đó càng quấn quít bên nhau, tình bạn càng thêm khăng khít.

Sinh nói với Tái Côn Lôn:

- Từ khi ra đi đến nay, đệ cũng có gặp nhiều phụ nữ, nhưng chưa có người nào lọt vào mắt cả, vì vậy đệ cứ cho rằng trên đời này không có người đẹp. Theo lời huynh nói thì huynh đã gặp qua rất nhiều người, mà không phải chỉ một lần. Đệ vốn sống chết vì nữ sắc, may được gặp huynh, có thể nói là

tam sinh hữu hạnh, nếu không kể hết tâm sự cho huynh nghe, há không phải là đáng tiếc lắm sao. Dám mong huynh chỉ cho đệ một người đẹp nhất trong số những người huynh đã thấy, rồi dàn xếp cho đệ được gặp qua người ấy. không nói dấu gì huynh, số đệ có hồng loan chiếu mệnh. Bình sinh một khi đệ đã thích người phụ nữ nào rồi, cho dù đệ không đi tìm, tự nhiên người ấy cũng tìm đến đệ. Bây giờ xin huynh làm phép thần thông cho đệ được việc.

Nào dè Côn Tái Lôn lại không phải là Côn Lôn tái thế, chịu giúp người anh em kết nghĩa làm việc của Ương sinh. Tái Côn Lôn lắc đầu nói:

- Thế này không được đâu. Ta vốn tự răn mình nơi nào đã trộm qua thì không trộm nữa, ngay cả của cải còn cũng không sờ lấy, huống chi là việc liên quan đến danh tiết người phụ nữ. Thôi thì từ đây về sau, nếu ta muốn giúp đệ, thì đột nhập nhà nào mà có đàn bà đẹp, ta phải bỏ qua, không ra tay nữa, về chỉ điểm cho đệ biết chỗ mà ra tay. Ta nghĩ làm như vậy thì được. Phần đệ cũng nên đóng tai lông mắt, tìm chỗ ở quanh đây mà chờ. Khi có tin vui, ta sẽ cho hay.

Sinh nói:

- Thật là đệ có mắt mà không nhìn ra người ân tình nghĩa khí. Những lời lẽ vừa rồi của đệ thật quá đường đột. Nhưng tóm lại chỉ có một điều đệ muốn nhờ huynh là nếu huynh phát hiện ra được người đẹp thì đừng lấy trộm của cải của người ta mà quên lời hứa hôm nay đây. Nếu việc mà thành đệ sẽ hậu tạ huynh.

Tái Côn Lôn bảo:

- Đệ nói vậy đúng là có mắt mà không nhận ra người nghĩa khí rồi. Ta mà muốn đệ hậu tạ thì hôm nay ta đã nâng hết đồ đạc của đệ rồi. Còn như sau này đệ có làm lên ông nọ bà kia, đệ chỉ cần tạo điều kiện cho ta đánh vài quả đậm coi như đấy là báo đáp cho ta rồi. Hôm nay ta hứa tìm cho đệ một nàng xinh như mộng thì mai nhất định sẽ có một nàng xinh như mộng. Hôm nay đệ đã gặp ta ở đây thì không phải phí công sức mà đi đâu nữa cả, cứ kiếm ở quanh đây mà thuê một phòng trọ học. Cũng đừng chỉ trông chờ ở ta, mà đệ cũng tự thân vận động đi nếu gặp người đẹp nào thì tự mà hò hẹn. Còn ta tìm được sẽ lại báo cho đệ biết. Hai anh em cùng hợp sức thì sự

tất thành thôi.

Nghe vậy Vị Ương sinh mừng lắm, liền nhờ người đi kiếm nhà trọ ngay.
Trước khi chia tay còn bái lạy Tái Côn Lôn bốn lạy mới đi.

Ngẫm ra:

Chỉ nghe trò chuyện hai người

Côn Lôn tài trí gấp mười Ương sinh

Sinh nhờ trộm cướp giúp mình?

Hay Côn Lôn với lưu manh giao tình?

Chưa biết Vị Ương sinh có tìm được người đẹp hay không, xin xem tiếp
hồi sau sẽ rõ.

Lý Ngự
TÌNH NGỘ

Dịch giả: Đào Phong Lưu

Hồi 5

Tuyển người đẹp, tiêu chí quá khắt khe
Thoả tình dục, tuổi hơi già cũng gặt

(選手姿嚴造名花冊 狗情面寬收雪鬢娘

Tuyển thủ tứ nghiêm tạo danh hoa sách Cầu tình diện khoát tuyết mãn
nường)

Sau khi chia tay Côn Lôn, Vị Ương sinh đến trọ tại một cái miếu. Miếu này vốn là hành cung thờ Trương Tiên một công tử đời nhà Tống, phòng ở rất chật hẹp. Miếu này vốn không cho ai thuê làm nơi ở, nhưng Sinh trả giá cao gấp đôi bình thường, nên ông từ mới phá lệ cho Sinh trọ. Tại sao Sinh phải bỏ tiền ra để trả giá cao? Vì nghe nói thành hoàng Trương Tiên thờ ở miếu này rất linh thiêng, đàn bà con gái đến cầu tự rất đông, Sinh lợi dụng chỗ này làm nơi để chọn người đẹp. Quả thật, từ khi Sinh vào trọ, hàng ngày thấy biết bao lượt các bà các cô đến dâng hương cầu khẩn. Họ không giống với những người đàn bà đi dâng hương lễ bái tại các chùa miếu khác. Ở đây trong số mười người, có đến một hai người xinh xắn. Sinh thất vọng vì rình mãi mà không hề thấy được một phụ nữ nào thật đẹp cả, chỉ toàn lũ đàn bà con gái tầm tầm cứ lũ lượt đến dâng hương cầu tự. Chán quá chẳng biết làm gì, đành ở lì trong phòng không thèm rình sau hương án nữa, dặn hai đứa đầy tớ khi có cô nào xinh xinh thì vào mật báo. Tuy thất vọng nhưng chẳng lẽ lại ra thông báo cấm phụ nữ xấu xí đến lễ, mà chỉ có người đẹp được đến thôi hay sao?

Nên biết rằng chùa miếu nào mà chẳng có phụ nữ đến dâng hương lễ bái, trong số đó phần nhiều là luống tuổi, ít bọn trẻ trung. Các bà già và các mục sồn sồn hai phần, thì mới có một phần gái non, bởi thế người vừa mắt thì ít mà người xấu đến chẳng buồn nhìn lại nhiều. Nhưng ở đây lại khác, chủ

yếu là đến cầu tự, nên những loại bà già hoặc gái sồn sồn rất ít bởi những loại người này thì hoặc là đã mãn kinh, sinh lý không còn hoặc sắp hết, đường sinh đẻ đã cạn, thế nên chỉ có bọn trẻ trung đến đây dâng hương khăn vái mà thôi, trong số này thỉnh thoảng cũng có người đứng tuổi nhưng không nhiều. Mà toàn là con gái mười bốn đến đôi mươi, trong khoảng năm sáu tuổi này, dù đẹp hay xấu, cô nào cũng má đỏ hây hây, ai nhìn thấy cũng động lòng, cho nên trong mười cô, cũng có một hai cô coi được. Nhiều hôm Sinh cũng dậy sớm, ăn diện tề chỉnh rồi đi qua đi lại trước bàn thờ như kếp chính trên sân khấu, khi thấy các cô đến, thì núp sau tượng thần Trương Tiên, nghe cụ từ cầu nguyện cho người đẹp rồi xem người đẹp xưng tên dâng hương khăn vái, có thể nói nhìn ngắm thoả thích không sót một tý gì, xong rồi bất thành linh bước ra ngoài. Các bà các cô trông thấy dung mạo sáng sủa, phong cách đóm dáng của Sinh, ai cũng ngỡ ngàng, tưởng là lòng chí thành của mình mà thần Trương Tiên hiển linh xuống trần để ban con cho, nhưng khi Sinh tay cầm quạt phe phẩy đi qua, họ mới nhận ra là người trần, thì họ đã bị tiên sống hấp mất hồn rồi, họ như mê dại, có người thì liếc mắt đưa tình, lưu luyến không dứt được, cũng có người cố ý làm rơi cả khăn tay hoặc vờ quên quạt cho dễ làm quen. Cho nên mỗi ngày từ sáng đến tối, Sinh thường nhặt được mấy loại kỷ vật thành ra đăm kiêu, cử chỉ tỏ ra rất tùy tiện, còn tinh thần thì càng lúc càng thêm phóng đãng. Sinh đoán chắc đàn bà đẹp ở đời nhất định phải thuộc về mình, đàn bà phải sẵn lòng dâng hiến mình cũng không có gì quá đáng. Từ khi mới vào trọ trong miếu, Sinh đóng một quyển sổ riêng giấu trong túi, trên bìa ghi bốn chữ "Quảng thu xuân sắc" (thu thập rộng rãi các vẻ đẹp). Phàm là các bà các cô đến dâng hương mà có chút nhan sắc, Sinh đều nghe lén lời cầu khẩn của từng người, rồi ghi vào sổ chi tiết nào tên gì, tuổi tác bao nhiêu, họ tên chồng là gì, nhà cửa ở đâu, tả dáng người vẻ đẹp vân vân, lại dùng bút son khuyên tròn đánh dấu từng cô để định cao thấp. Hạng đặc biệt thì khuyên ba vòng, hạng đẹp thì khuyên hai vòng, hạng trung bình thì khuyên một vòng, phía dưới lại ghi thêm nhận xét viết theo lối tứ lục như trong bài thi hương, để biểu thị ưu điểm của đối tượng

Sinh có được những chi tiết kể trên là nhờ mỗi lần có ai đến dâng hương thì ông từ đều hỏi gia cảnh đầy đủ, Sinh chỉ cần để ý nghe, rồi khi người ta đi rồi, mới lấy sổ tay ra ghi lại không khó khăn gì cả. Chính cũng nhờ vậy mà chưa được mấy tháng đã Sinh đã ghi chép đầy đủ lai lịch của cả phái đẹp trong vùng.

Có điều lúc ngắm người thì Sinh dễ dãi, khi tuyển chọn ghi vào sổ thì hết sức nghiêm khắc. Trong sổ tay đã ghi nhiều tên, nhưng mới có loại hạng đẹp và hạng trung, còn hạng đặc biệt thì chưa được người nào. Sinh nghĩ thầm: "Chí hướng của ta là phải lấy cho được người đẹp nhất trên đời. Người vợ ta cưới trước đây ở quê nhà đã là vào bậc nhất rồi, nhưng nay xem lại thì số người đẹp như nàng rất đông, vì thế không thể xếp nàng vào bậc nhất được nữa. Chẳng lẽ người đẹp trong thiên hạ chỉ có loại băng nhãn thám hoa mà không có người vào loại trạng nguyên hay sao? Chắc là phải có một người ta chưa tìm gặp đấy thôi. Những người có tên ghi trong sổ chỉ thuộc hạng trung bình mà thôi, cứ ghi để đó, bao giờ không tìm được người bậc nhất thì sẽ đôn lên. Ta hãy nán đợi thêm vài hôm nữa, xem những người sau này thế nào.

Từ đó, không những Sinh chọn người kỹ lưỡng hơn, mà ngay khi ghi nhận xét người, cũng không châm chước như trước nữa.

Một hôm, đang mệt mỏi, Sinh nằm ngủ trong phòng sau miếu thì chợt tên đầy tớ từ ngoài chạy vào, hồn hển tâu rằng:

- Công tử, công tử! Mau dậy xem người đẹp, trẻ một khắc là không trông thấy đấy!

Sinh vội bò dậy, chít khăn mới, mặc áo đẹp, lại còn soi gương, dịp may tưởng muốn lỡ. Sinh liền vội bước ra, thì thấy hai cô trẻ tuổi, một người áo đỏ, một người áo màu cánh sen, cùng đi có một người đẹp cỡ đứng tuổi mặc áo lụa đen. Cả ba dáng vẻ đài các, mới dâng hương xong, sắp sửa ra về.

Từ xa, Sinh nhìn thoáng qua hai cô gái. Họ quả là thần nữ vu sơn, tiên phi lạc phố, khác xa những người đã gặp trước đây. Cách ngắm phụ nữ cũng như ngắm một bức tranh, không nên ngắm từng nét trước mà phải đặt cách xa rồi nhìn xem thần khí thế nào. Thần khí tốt, tức tranh đẹp, thần khí yếm yếm, không sinh động tức tranh xấu. Tuy nhiên, đối với người phụ nữ, muốn thấy hết các nét đẹp trong tư dung thì lại phải nhìn thật gần. Nét đẹp ấy có thể nói là ở trong hình thể thì lại không phải trong hình thể, nó kỳ kỳ ảo ảo thật khó mà diễn tả.

Được chứng kiến ba tuyệt thế gia nhân mà đã bỏ lỡ mất dịp nghe họ khấn khứa để biết tên tuổi, Sinh như điên như dại. Biết họ chưa trở ra, Sinh chạy vòng đến thềm cửa, thụp quỳ xuống cúi đầu hướng về bên trong miếu mà dập đầu lia lịa, làm cho hai tên đầy tớ và cả ông từ há mồm trợn mắt kinh ngạc, chỉ sợ các cô nổi giận.

Ai ngờ, tuy ngoài mặt Sinh si mê như điên cuồng, nhưng trong bụng đã sắp sẵn kế hoạch. Sinh nghĩ: "Một là, nếu ba người phụ nữ này đến cùng mục đích với những người mình đã gặp trước thì, khi họ hiểu mình quá ngưỡng mộ nhan sắc đến nỗi phải quỳ lạy, mặc dù trước mặt đông người họ không tiện đáp lễ, chắc là họ không giận lắm. Hai là nếu họ kiên quyết, không bằng lòng sự phóng túng, mà nổi nóng bắt bẻ, thì sẽ nói rằng là mình cũng đến miếu Trương Tiên này để cầu tự, vì thấy bên trong có nhiều phụ nữ, không tiện bước vào, nên quỳ lạy ngoài thềm cửa. Biết đâu, khi biết rõ là mình đang ở trong miếu, họ chẳng lại đến nữa làm quen rồi cho biết tên tuổi, mình sẽ hết còn thui thủi như bấy lâu"

Thực ra ba nàng không biết Sinh trọ ở đây, lại cho rằng cũng là người đến đây cầu tự. Họ đứng tránh sang một bên, đợi Sinh lạy xong mới cất bước ra về. Lúc Sinh hướng về mình lạy, hai cô trẻ tuổi đều nhìn Sinh, có điều mặt không lộ vẻ gì.

Riêng người đẹp đứng tuổi tỏ ý vừa lòng, che miệng cười tủm tỉm, lại như

thức hai cô kia nhận lấy tấm lòng thành của người lạ. Lúc quay đi, người đẹp này còn liếc nhìn Sinh mấy lần.

Sinh ngây người, không nói nên lời, trong bụng nghĩ: "Dung nhan của hai cô trẻ khôi phải nói rồi, ngay như người đẹp luống tuổi kia, thì nhan sắc đâu kém gì hai nàng trẻ tuổi. Không cần nói chi khác, chỉ cặp mắt nàng ấy cũng thật vô giá, hai đồng tử long lanh như biết nói vậy. Ban nãy, nàng đã liếc mắt đưa tình, nhưng vì bận ngắm hai nàng kia, mình không kịp đáp lễ, thật là vô tình. Tuổi nàng tuy hơi lớn, tư dung tuy sút giảm, da thịt có hơi đầy đà, nhưng chẳng có thua kém bất cứ ai. Cùng đi với hai cô xinh đẹp kia, nếu không phải là chị em bạn bè, chắc cũng bà con chi đây. Thôi thì tiêu chuẩn sắc đẹp cũng nên châm chước cho nàng đôi phần, huống chi đáng điệu tình tứ thật đáng yêu. Còn hai cô kia miễn chấp cho mình như vậy, chắc hẳn là người biết điều, khi đã biết được tung tích, lo gì không gần gũi với mình về sau. Nhưng biết đâu mà tìm với cái đầu đã mất hết hồn vía thế này. Tạm thời mình hãy ghi chi tiết về cả ba nàng, kèm theo ba lời tán tụng tốt bậc. Như vậy, một là mình đáp lại được cảm tình nàng đứng tuổi đã cho mình, hai là mình cũng chứng tỏ với hai nàng trẻ tuổi kia là "yêu ai yêu cả đường đi lối về ", ba là nếu có dịp tìm được một nàng, mình sẽ đưa sổ này cho hai nàng kia xem. Khi tỏ trước thiện chí, họ phải đối lại bằng hảo cảm, đi đâu mà thiệt" Nghĩ vậy, Sinh bèn cầm bút sửa chữ nhị thành tam, tức là thay vì ghi "hai" người quốc sắc thì đổi là "ba" người quốc sắc. Bên cạnh lại khoanh ba vòng son lớn, cùng tỉ mỉ ghi lại ngày tháng gặp mặt, đáng vẽ cùng màu áo sắc quần áo. Sửa xong, Sinh gấp sổ lại bỏ vào túi.

Từ hôm ấy, Sinh không còn nhòm ngó gì đến các bà các cô đi lễ tại miếu Trương Tiên. Họ có trông được hay không cũng mặc, Sinh lúc nào cũng tơ tưởng đến ba nàng kia thôi, suốt ngày kè kè cuốn sổ dạo khắp phố phường, nhưng bóng chim tăm cá biết đâu mà tìm.

Sinh nghĩ thầm: " Côn Lôn huynh là người biết nhiều hiểu rộng, lại thông thạo đường đất, sao mình không đi hỏi anh ta. Có điều, anh ấy vốn có hứa

là sẽ tìm cho mình một người. Mấy hôm nay không gặp, chắc là anh ấy đang lo chuyện này cho mình cũng không biết chừng. Bây giờ nếu mình đem chuyện ba cô ra nói, sợ rằng anh ấy sẽ cho rằng mình tìm được chỗ ưng ý rồi anh ấy sẽ không lo chuyện kia nữa. Huống chi, với ba cô này, mình cũng không biết tên, biết họ, làm sao anh ấy có thể dò la cho mình được. Hay là mình cứ để bụng đã, đợi thêm ít hôm nữa, biết đâu anh ấy sẽ tìm được cho mình một người thật xinh đẹp.

Thứ gì khác còn sợ nhiều, chứ đàn bà đẹp dù là đôi ba chục cô cũng đâu có thừa. Mình cứ ân ái với một người đẹp đã, còn mấy người kia mình sẽ ân ái sau, có muộn gì.

Thế là từ hôm ấy, mỗi ngày cứ mở mắt ra là Sinh đi rong ruổi ở ngoài đường cầu mong có cơ hội gặp được ai không hoặc ngồi đợi miết ở nhà. Một hôm đang đi ngoài đường, Sinh gặp Tái Côn Lôn đang kia đi lại. Sinh mừng rỡ chặn lại hỏi:

- Chuyện hôm trước huynh hứa với đệ sao không thấy hồi âm, hay là huynh đã quên rồi?

Tái Côn Lôn nói:

- Sao quên được, lúc nào cũng canh cánh trong lòng. Chẳng qua người tầm thường thì đông, mà trang tuyệt sắc cực hiếm. Đã đi tìm một dạo và mới đây thấy được một người rồi, định đến báo cho đệ biết thì vừa may gặp đệ đây.

Sinh nghe vậy liền bảo:

- Nói chuyện ngoài đường không tiện, mời huynh đến chỗ trọ của đệ.

Hai người nắm tay nhau đi. Lúc về đến phòng trọ, họ đuổi đẩy tớ ra ngoài rồi khóa cửa phòng lại.

Đúng là:

Ngưu tầm được mã làm anh

Sở Khanh gặp được lưu manh kết bè.

Không biết tạo hóa sẽ xui khiến vợ nhà ai gặp tên đàn ông ham chuyện ong bướm này, xin xem tiếp hồi sau sẽ rõ.

Lý Ngự
TÌNH NGỘ

Dịch giả: Đào Phong Lưu

Hồi 6

Ngắn, dài, to, nhỏ đều vừa cả
Rộng, hẹp, béo, gầy cũng như nhau

(飾短才漫誇長技 現小物怡笑大方)

Sức đoản tài mạn khoa trường kỹ Hiện tiểu vật di tiểu đại phương)

Thơ rằng:

Phòng the đâu phải chốn trổ tài

Sức cùng lực tận dễ ương tai

Phan An trời tối ai biết đẹp?

Tử Kiện thế nguy khó trổ tài

Hồn đã mẫn mê về Sở quốc

Việc chi lưu luyến đến Dương đài

Phong tình đã nhuộm đời trai trẻ

Mình thử tự đo biết ngắn dài

Tái Côn Lôn vừa ngồi xuống là hỏi Vị Ương Sinh trước:

- Này đệ, gần đây đệ đã tìm được nàng nào chưa?

Sinh sợ bị thoái thác vụ muốn nhờ nên đáp không, rồi nhân đó hỏi lại:

- Người huynh vừa nói con cái nhà ai? Ở đâu? Bao nhiêu tuổi? Nhan sắc thế nào? Xin huynh nói cho đệ biết.

Côn Lôn nói:

- Hiện giờ ta tìm được cho đệ không phải một người đàn bà mà đến ba người, để tùy đệ lựa chọn. Có điều trong ba người chỉ được chọn một mà thôi, không được tham lam đòi hết.

Sinh lấy làm nghi hoặc, tự bảo: "Mình đang ưng ý ba cô, huynh ấy cũng nói ba cô, hay đó là ba cô mình đã gặp hôm trước. Nếu quả thế, mình chỉ cần được một cô thì hai cô kia tự nhiên đến với mình, không phải giao hẹn lời

thôi."

Bèn nói:

- Đâu có chuyện tham lam quá đáng như vậy. Đệ chỉ cần ân ái với một người là đủ rồi, đâu lại dám tham lam đòi hết cả ba.

Tái Côn Lôn nói:

- Như thế mới phải. Riêng có một điều là sở thích mỗi người mỗi khác, tuy ta nói được, nhưng chưa chắc đệ cho là được. Người đẹp đã có, nhưng chưa biết ý đệ ra sao?

Tái Côn Lôn lại nói tiếp:

- Ta cũng muốn hỏi đệ thích béo hay gầy?

Sinh nói:

- Đàn bà béo có cái hay của béo, gầy có cái đẹp của gầy. Có điều béo mà không đến nỗi nứt quần nứt áo ra, gầy chưa đến nỗi lòi xương lòi cốt, là được.

Tái Côn Lôn nói:

- Nếu thế thì cả ba đều đúng ý đệ rồi. Ta xin hỏi thêm: Đệ thích người lạnh lợi hay thích người hiền lành thật thà?

Sinh bảo:

- Lẽ dĩ nhiên lạnh lợi vẫn hơn. Nằm cạnh một người hiền lành, chả thích thú tí nào, thà ngủ một mình còn sướng hơn. Đệ sợ nhất đàn bà cù lằn.

Tái Côn Lôn lắc đầu nói:

- Nói như thế cả ba đều ngược lại với ý đệ rồi.

Sinh nói:

- Xin huynh cho biết do đâu mà huynh nói rằng ba cô này đều thật thà?

Tái Côn Lôn bảo:

- Chắc không cần phải nói nhiều về ba cô này. Nói chung ba cô rất đẹp, nhưng cái khoản kia thì không được máu mê cho lắm.

Sinh nói:

- Không sao đâu. Đàn bà chỉ cần đẹp, còn có máu mê không thì có thể dạy được. Không giấu gì huynh, vợ đệ lúc mới cưới cũng chân phương lắm, không biết nghệ thuật làm tình gì đâu. Đệ chỉ huấn luyện vài hôm là là máu mê ngay. Ba cô kia chỉ cần đẹp thôi, còn chất phác thật thà thì đệ sẽ có cách

uốn nắn sau.

Tái Côn Lôn nói:

- Thôi cũng được. Có một điều ta cần hỏi đệ thêm là gặp người ta, đệ muốn chiếm ngay hay để thong thả vài tháng sau mới chiếm.

- Không giấu gì huynh lửa dục của đệ mạnh lắm, năm ba ngày mà không ngủ với đàn bà là đệ di tinh ngay. Huống chi đệ xa nhà đã lâu, lại không đến lâu xanh thì làm sao chịu nổi. Không gặp được người đẹp thì cũng đành ráng chịu đựng, chứ đã gặp người vừa mắt rồi, làm sao có thể dằn lòng được.

Tái Côn Lôn nói:

-Như vậy thì chỉ được một người thôi, hai người kia con nhà khuê các, muốn chiếm ngay không được đâu. Còn người đẹp nhà nghèo, dễ xong việc hơn. Thường khi ta không có đi làm ăn ở xóm nghèo, chẳng qua vì đã hứa lo cho đệ việc này nên lúc nào cũng không quên, dù ngày đêm, hễ gặp phụ nữ là phải nhìn cận kề. Hôn đó đi đường, ta ngẫu nhiên thấy người đẹp này ngồi trong nhà, bên cửa treo bức màn tre, nên không nhìn rõ, chỉ thấy nàng má đào, da trắng, lấp ló mỹ miều như một bức tranh tố nữ treo sát rèm, phất phơ trước gió. Ta mới dừng lại, không đi nữa. Đứng một lúc thì thấy một người đàn ông từ trong nhà đi ra, người này xấu xí thô tục, quần áo lam lũ, trên lưng quảy mấy bó tơ ra chợ. Ta bèn dò hỏi hàng xóm, thì người ta nói gã ấy họ Quyền, tên Lão Thực, vì tính thật thà chất phác đến mức đần độn, nên gọi Lão Quyền hâm. Người đàn bà kia chính là vợ gã. Ta còn sợ cách rèm nhìn không kỹ, nên vài ngày sau, lại đi qua nhà nàng, nàng vẫn ngồi bên trong, người rất đẹp.

Sinh nói:

- Chẳng lẽ nhà nghèo dễ bắt nạt, còn nhà giàu sang thì mình không dám động đến hay sao?

Tái Côn Lôn nói:

- Ở đời, ngoài việc này ra thì dù cho việc gì nghèo cũng dễ ăn hiếp, giàu thì không. Chỉ có mỗi một việc là gian dân đàn bà thì trái lại mà thôi, có nghĩa là giàu thì có thể lợi dụng được, mà nghèo thì không.

Cho nên ta thừa lúc nàng vừa buông rèm là xông vào nhà. Ta ngỏ ý định

buôn tơ, nàng bảo chồng nàng mới đi khỏi, nhưng nếu muốn xem hàng thì trong nhà có đủ cả, chỉ cần lấy ra thôi. Miệng nàng trả lời như thế, nhưng nàng vẫn chẳng động. Ta bèn giục nàng đem tơ ra cho xem mau để có dịp ngó tay chân của nàng. Ôi chà, ngón tay búp măng, vừa thon vừa nõn. Còn đôi chân rất nhỏ không quá ba tấc, để tự nhiên không mang giày cao gót. Tay chân nhìn đã xong, nhưng còn da thịt trong người thì chưa có thể trông thấy được, chưa biết đen trắng thế nào. Ta mới nghĩ ra một cách. Sẵn phía trên kệ còn một mớ tơ lụa, ta nói với nàng tơ nàng đưa cho ta xem không được tốt, yêu cầu nàng cho xem tơ ở trên kệ. Nàng bằng lòng chiều khách, với tay lên lấy. Đệ nên nhớ hồi này trời nóng, nàng mặc áo lụa mỏng. Khi nàng giơ tay lên thì hai tay áo tụt xuống tận vai, không những để lộ hân đôi tay, mà ngay cả cặp bông đào ở trước ngực cũng ẩn ẩn hiện hiện, quả thật trắng như tuyết, bóng như gương, nõn nà như phấn. Thấy nấn ná lâu không tiện, ta đành mua bó tơ rồi về. Bây giờ ta hỏi đệ người như vậy đã được chưa?

Sinh nói:

- Người như vậy mười phần vẹn mười rồi, có gì mà không thích, có gì mà không muốn. Có điều làm sao câu được nàng?

Tái Côn Lôn bảo:

- Không khó. Để ta đem theo vài nén bạc, đệ cùng đi với ta. Đợi chồng nàng đi khỏi, mình sẽ theo cách vừa rồi xông vào nhà mua tơ. Bây giờ là lúc đệ quyết định có vừa ý hay không. Ta nghĩ nếu đệ yêu nàng thì không lý gì nàng chẳng yêu lại. Suốt ngày ở với thằng chồng quê kệch, lù đù lù đù thì còn chút thú vị gì, nay bỗng nhiên gặp đệ, sao tránh khỏi động lòng. Đệ thử thả lời ong bướm với nàng xem. Nếu nàng không phản đối, ta sẽ tính cách cho đệ, chắc trong vòng ba ngày là xong. Khi cá cắn câu rồi, nếu đệ muốn ăn ở thành vợ chồng lâu dài ta sẽ lo cho.

Sinh nói:

- Nếu được vậy, đệ mang ơn huynh nhiều lắm. Có điều đệ thắc mắc là huynh mưu thần chước quỷ như thế, trèo tường leo vách tài giỏi như thế, việc ở đời có cái gì khó với huynh đâu, thế nhưng tại sao vợ thằng bán tơ huynh tính được, còn việc hai cô kia lại gác một bên?

Tái Côn Lôn nói:

- Bọn nhà giàu nhất định là có năm thê bảy thiếp, chồng ngủ với cô này thì các cô kia chịu cảnh phòng không. Người xưa có câu "No cơm ấm cật thì dậm dật trong người", khi đã no đủ thì người đàn bà chỉ nghĩ đến chuyện ấy mà thôi, và khi nghĩ đến không còn cách nào nữa, nếu có thằng đàn ông nào chui lọt được vào thì tha hồ. Muốn kiếm chưa chắc là được, nay được rồi làm sao có thể nhả ra. Cho dù chồng có bắt quả tang thì cũng đành chịu, bởi vì đưa lên quan thì mất thể diện, còn đem giết, chẳng lẽ lại đi giết một mình tên dâm phu, vì vậy đành giả đồ tai diếc mắt đui cho gian phu có đường thoát thân. Đối với bọn nghèo hèn thì khác, đêm đêm vằn vện chỉ có một vợ để ôm ấp, mà người vợ thì đừng nói chi bận lo ăn lo mặc không xuể, còn tâm trí đâu mà nghĩ đến chuyện gian dâm, ngay như có ý gian dâm, muốn hẹn hò với trai đi nữa thì chỗ đâu mà ân ái. Lỡ chồng bắt gặp thì thằng chồng nghèo hèn này nó biết gì đâu là thể diện, có nghĩ gì đến ân tình đâu, nếu không đưa lên quan thì cũng chém chết cả đôi gian phu dâm phụ. Thế cho nên cái chuyện ong bướm chó có dính vào cái bọn khổ rách áo ôm, cứ bọn nhà giàu rừng mỡ mà xông vào.

Sinh nói:

- Huynh dạy chí phải, nhưng tại sao việc huynh làm hôm nay lại trái với ý kiến hôm kia?

Tái Côn Lôn bảo:

- Không phải việc ta làm và lời ta nói trái ngược nhau đâu, chẳng qua trường hợp của người này khác với trường hợp của hai người kia. Đối với người này thì có cách, mà đối với hai người kia thì không thể làm ngay được.

Sinh nói:

- Nay thì đệ ưng ý người này rồi, còn hai người kia thế nào, xin huynh đừng ngại nói ra để đệ được biết tấm lòng tốt của huynh đối với đệ.

Tái Côn Lôn nói:

- Hai cô kia, một cô trên hai mươi tuổi, một cô mới mười sáu, mười bảy, là chị em họ bên nội, còn với bên chồng thì là chị em dâu. Nhà chồng đời đời làm quan, riêng chồng của họ thì không phải là cử nhân, tiến sĩ, mà chỉ là

hai cậu tú nổi tiếng dâm dục, chả lo học hành gì cả. Người anh tên Ngọa Vân sinh, vợ là cô nàng ngoài hai mươi tuổi, lấy nhau đã được bốn năm, người em tên là Ý Vân sinh, vợ là cô nàng mười sáu mười bảy tuổi, lấy chưa được hơn ba tháng. Cả hai cô nhan sắc cùng giống với người đàn bà anh vừa nói. Họ lại cũng hiền thực thật thà, mỗi lần làm tình với chồng thì cứ nằm trơ ra, miệng cũng không hít hà, có vẻ không thích. Vợ thì không ham chăn gối, chồng thì lại không năm thê bảy thiếp, đêm nào cũng chỉ vợ chồng một phòng thôi.

Thế nên, không nên tính chuyện gì với hai người ấy, nếu muốn tính chuyện gì thì cũng phải có đủ trăm phương ngàn kế làm thế nào cho họ động hứng, lại phải đợi khi nào chồng họ đi vắng thì mới ra tay được, mà muốn như vậy thì cũng mất một hai tháng. Trường hợp người đàn bà bán tơ vừa nói được cái thuận lợi là thứ nhất dễ gặp mặt, thứ hai chồng thường đi vắng, lại lẳng lơ nên dễ câu được.

Vị Ương Sinh nghe Tái Côn Lôn nói về hai cô nàng như thế thấy có đôi phần giống với người mình đã gặp hôm trước, trong bụng không bỏ qua được, nên mới nói tiếp:

- Đã đành chủ trương của huynh không sai, nhưng còn có chỗ chưa nhìn ra. Huynh nói hai cô ấy thật thà, không lẳng lơ, nên mình khó ra tay. Đệ nghĩ trong lúc làm tình, có thể bừa bối chồng quá nhỏ, tinh lực yếu kém, người vợ không cảm thấy khoái lạc, nên mới ra nông nổi như thế. Nếu gặp được đệ, chắc hai người thực thà kia sẽ không còn ỳ ra được nữa.

Tái Côn Lôn nói:

- Ta thấy dương vật của hai thằng kia cũng không nhỏ đâu, tinh lực cũng không yếu kém đâu, chẳng qua so với những dương vật cực thô cực to, cực dài thì không bằng thôi. Ta có điều này đang định hỏi đệ là đệ say mê sắc dục như thế, chắc là phải dựa vào một bản lĩnh như thế nào. Xin hỏi dương vật của đệ to chừng nào, tinh lực đủ sức đến đâu, hãy nói cho ta xem tài nghệ của đệ cao thấp thế nào, có như vậy ta mới an tâm lo liệu cho đệ.

Sinh vui vẻ nói:

- Huynh khỏi lo điều này, không phải đệ nói khoác, chứ tinh lực của đệ quá sung mãn, bảo bối của đệ kiểu gì cũng ứng phó nổi, cho dù nàng nào sung

sức thể mấy, gặp đệ sẽ được thả cửa no say.

Tái Côn Lôn nói:

- Như thế thì tốt lắm. Đệ thử nói sơ lược cho ta nghe xem, thường khi ăn nằm với phụ nữ, đệ đại khái chơi được bao lâu thì xiu?

Sinh nói:

- Không đếm được đâu, mà cũng ít khi đếm lắm. Khi làm tình với phụ nữ đệ không theo nguyên tắc nào cả, thành ra không rõ làm được bao nhiêu cái.

Tái Côn Lôn nói:

- Làm được bao nhiêu cái không nhớ, còn làm được bao lâu, được mấy trống canh chắc nhớ chứ?

Sinh thực sự chỉ làm được nửa canh mà thôi, nhưng vì sợ Tái Côn Lôn chê ít mà mượn cớ từ chối, nên mới thêm nửa canh cho tròn số.

Sinh nói:

- Sức đệ có thể chịu nổi một canh, nếu rán thêm một chút, có thể kéo dài mấy khắc nữa cũng không biết chừng.

- Nói như thế thì tinh lực của đệ cũng vào hạng bình thường, chưa thể gọi là cao cường. Cái sức đó chỉ dùng trong nhà thì được, chứ ra ngoài e chưa ổn.

- Xin huynh đừng quá bận tâm, hôm trước đệ có mua được ở đằng kia một loại thuốc cường dương cực tốt. Chẳng qua bây giờ không có làm ăn gì, anh hùng không đất dụng võ nên để vấy đấy thôi, chớ khi nào cò đã đến tay, lúc lên giường, đệ chịu khó bôi chút ít thuốc là có thể làm đến đâu cũng được.

Côn Lôn nói:

- Thuốc cường dương tuy giúp cho dương vật kéo dài dương mãnh, nhưng không nên kích thước. Nếu có được dương vật to lớn mà dùng thêm thuốc thì chẳng khác nào người có tài lúc đến trường thi mà uống chút nhân sâm, tinh thần sẽ càng thêm minh mẫn, bài vở chu toàn, nếu dương vật nhỏ bé mà dùng thêm thuốc cường dương thì cũng như cậu tú bụng thì rỗng tuếch, vào trường thi tuy uống thật nhiều nhân sâm mà vẫn không làm nổi bài.

Nếu chỉ mong được kéo dài thời gian mà không kể đến thực chất, khác gì ngồi lâu trong phòng thi, dầu đến ba ngày ba đêm cũng chẳng ích chi. Huống chi thuốc cường dương phần nhiều đều là bịp người, nào biết có hiệu nghiệm thật hay không. Nay ta không cần biết đệ đã có dùng thử qua chưa, mà chỉ muốn hỏi dương vật của đệ thực sự to đến đâu, dài được mấy tấc, đệ hãy nói ta nghe.

Sinh nói:

- Không cần nói làm gì, chỉ biết không phải nhỏ là được.

Tái Côn Lôn thấy Sinh không nói gì, bèn thò tay định tụt quần Sinh để xem.

Sinh vội né tránh không chịu.

Tái Côn Lôn nói:

- Nếu thế này thì ta không dám giúp đệ nữa đâu. Tinh lực của đệ đã không gọi là mạnh mà dương vật của đệ cũng nhỏ nữa, lỡ mà có trục trặc, người ta không những đã chán ngắt mà còn kêu la rằng đệ cường dâm là khác. Chuyện bé xé to ra có phải là ta hại đệ không?

Sinh nghe Côn Lôn nói có vẻ có lý, nên cười đáp:

- Dương vật của đệ coi cũng được. Chẳng qua giữa thanh thiên bạch nhật mà bày vạch trước mặt bạn bè, e khiếm nhã. Nay huynh muốn xem, đệ đành chiều ý vậy.

Nói xong Vị Ương sinh bèn tụt quần, móc dương vật nhỏ nhỏ xinh xinh của mình ra, rồi một tay đỡ, một tay chỉ cho Thái Côn Lôn xem.

Sinh nói:

- Đây là dương vật của đệ, mời huynh xem.

Tái Côn Lôn ghé sát lại nhìn cho kỹ, rồi ngược mắt nhìn mặt của Sinh hồi lâu không thốt nên tiếng nào.

Sinh nghĩ rằng có lẽ Thái ngạc nhiên khi trông thấy dương vật quá lớn của mình chẳng, nên nói:

- Lúc nó mềm và teo lại mà còn như thế, chừng nó cương lên thì phải biết.

Tái Côn Lôn nói:

- Lúc nó mềm và teo là như thế, chừng nó cương lên thì thế nào nữa, chắc đệ cũng biết rồi. Thôi hãy cho nó vào trong đi.

Vừa nói xong bất giác Tái Côn Lôn bụm miệng lại, rồi phá lên cười sảng sặc mà rằng:

- Nay, sao đệ không tự lượng sức mình như vậy. Dương vật có thể, tinh lực có thể chỉ đủ để giữ cho vợ nhà không lang chạ thôi, đệ đừng mơ tưởng điên cuồng xằng bậy đến việc đòi làm nhục đàn bà con gái nhà người ta. Cũng may mà hôm nay ta xem kỹ, nếu không biết bộ phận của đệ dài ngắn, to nhỏ cứ đem đại đi đối phó với đời, chẳng khác nào người gầy ốm đòi khoác cái áo rộng thùng thình. Đàn bà họ bực mình thành cái giận cũng kệ đi, nhưng ngại đệ trong bụng oán ta lo cho đệ không hết lòng, tìm người có âm hộ quá rộng cho đệ nên làm ăn không ra trò trống gì. Tính ta ưa nói thẳng, nếu có chạm sự thật thô lỗ xin đệ đừng buồn. Từ đây về sau, nếu đệ cần tiền xài, cần quần áo mặc, ta sẽ sẵn sàng lo cho đệ, còn việc này thì ta xin kiểu.

Vị Ương Sinh nghe Tái Côn Lôn nói vẻ kiên quyết, biết là việc không thành. Lại nghĩ rằng tiền bạc, quần áo Tái Côn Lôn hứa cung cấp đều toàn là của ăn cắp, lấy về xài chỉ mang họa mà thôi, bèn nói:

- Đệ ở bước đường cùng, nhưng tiền bạc đem theo chưa hết, quần áo có vài bộ cũng còn đủ mặc, không dám để huynh tốn kém.

Tái Côn Lôn lại an ủi vài câu rồi kiểu từ. Vị Ương Sinh cụt hứng hẳn, cũng không còn lòng dạ nào để giữ khách, bèn tiễn Côn Lôn ra cửa, nhìn nét mặt đầy vẻ thất vọng.

Mới hay:

Nếu phòng the được coi như thuốc,
Người đẹp trai đích thực là thang,
Văn nhân chải chuốt đàn ông
Lẽ nào không kiếm được nàng giai nhân?

Liệu Vị Ương sinh có cam chịu với “khiếm khuyết” của cơ thể mà từ bỏ ý định đi tìm người đẹp nhất trong thiên hạ hay không, mời xem tiếp hồi sau sẽ biết.

Lý Ngự
TÌNH NGỘ

Dịch giả: Đào Phong Lưu

Hồi 7

Hận cha mẹ sinh ra khiếm khuyết
Gặp thầy lang uốn gỗi khăn cầu

(怨生成撫陽痛哭 思改正屈膝哀求)

Oán sinh thành phù dương thống khóc Tư cải chính khuất phục ai cầu)

Vị Ương Sinh khi nghe mấy lời chê bai của Tái Côn Lôn là tiêu tan hết mọi hứng thú, ủ rũ chẳng khác cái xác chết không hồn, chẳng thiết ăn uống, chỉ suốt ngày ngồi thui thủi một mình trong nhà trọ. Sinh thầm nghĩ: "Mình đã hơn hai mươi tuổi đầu rồi, những việc trên đời mình cũng thấy đã nhiều. Mình nghĩ trời sinh muôn vật đều giống nhau, vậy mà huynh ấy vừa rồi lại nói tất cả những dương vật mà huynh ấy nhìn thấy không có dương vật nào không lớn hơn dương vật của mình. Như vậy dương vật của mình thuộc loại bỏ đi, còn cần đến để làm gì. Có điều lúc mình ăn nằm với vợ, vợ mình luôn luôn có khoái cảm, ngay như bọn gái làng chơi, a hoàn khi ăn nằm với mình cũng đều rên rỉ, đê mê cả. Nếu không phải dương vật của mình đã khiến cho họ khoái cảm như thế, thì chẳng lẽ tự họ có thể rên được, đê mê được hay sao? Bảo rằng dương vật của mình không dùng được, tại sao trước đđùng đđùng được mà bây giờ thành linh không dùng được nữa. Thế mới biết lời huynh ấy không thật, chỉ là cái cớ để huynh ấy từ chối thôi."

Sinh bán tín bán nghi một lúc, lại nghĩ quấy nghĩ quá một lúc, bỗng chợt hiểu ra, nói:

- Không phải như thế. Âm đạo của vợ mình lạ thật. Dương vật của mình to bao nhiêu thì nó rộng bấy nhiêu, dương vật của mình dài bao nhiêu là nó sâu theo bấy nhiêu, dương vật mình ngắn thì nó nông, dương vật mình bé thì nó hẹp, cái nọ vừa với cái kia, không thiếu không thừa, cho nên mới thấy khoái chẳng khác nào như lấy ráy lỗ tai, lỗ tai nhỏ thì dùng que nhỏ

mà ráy tai thì thấy thích, lỗ tai to mà vẫn dùng que nhỏ thì làm sao mà thích được. Hôm trước, Tái Côn Lôn có nói với mình là người đàn bà trong bụng không sướng mà ngoài miệng giả bộ rên, biết đâu bọn gái điếm vì được mình ban ân huệ nhiều mà không thể không chiều chuộng mình, biết đâu trong bụng họ không đã mà ngoài miệng cứ rên cho mình vui cũng không biết chừng. Rên có thể giả được thì có lý nào đê mê không giả bộ được.

Những lời lẽ Tái Côn Lôn nói với mình, không câu nào không thuộc loại thuốc đắng già tật, mình không thể không nghe. Huynh ấy cũng là đàn ông con trai, hôm trước bị huynh ấy cười cho, xấu cả mặt mày, không biết trốn đâu, nay lỗ mình đang ân ái nửa chừng với người ta, bị huynh ấy rửa cho mấy câu, lúc đó không biết phải làm sao, không biết nên tự động rút ra hay nên để cho người ta hất xuống?

Từ đó trở đi, Sinh không còn nghĩ đến chuyện gió trăng nữa mà quyết chí làm người tử tế, chỉ mong đồ đạt kiếm ít tiền cưới một cô trinh nữ làm thiếp về hầu hạ mình, không phải hao hơi tổn sức đi cầu lụy ai.

Tính như vậy, quả nhiên kể từ ngày ấy, Sinh vứt bỏ mọi thú nhàn tản, quyết chí học hành, trông thấy đàn bà con gái đến dâng hương lễ bái, không những không nhìn mà khi gặp mặt cũng lảng tránh, lại sợ những lúc khí trời oi ả nóng bức, ăn mặc thoáng mát, họ trông thấy sẽ cười thầm. Còn lúc đi đường gặp phụ nữ thì cúi đầu mà đi, không nói lấy một lời.

Cũng may, chỉ làm ông cụ non được có mấy hôm. Nửa tháng sau đó, đã bắt đầu thấy có biến dạng rồi.

Chỉ dấu sở đoản của mình là dương vật không để cho phụ nữ trông thấy, còn sở trường thì đem khoe hết với mọi người như trước.

Một hôm, đang đi trên đường, Sinh bỗng thấy một thiếu phụ đưa tay vén rên, lộ nửa mặt hoa, nói chuyện với một người đàn bà nhà đối diện. Sinh từ xa đi chậm hẳn lại, có thể nói người ta được ba bước thì Sinh mới bước

được một mà thôi. Sinh cố ý đi chậm để nghe nàng nói, để ngắm dung nhan của nàng thoả thích. Ôi âm thanh có thua gì giọng tiêu tiếng sáo, vừa rõ vừa hay, bỗng trầm đúng lúc, lời nói đã thốt ra mà dư âm vẫn còn xoáy bên tai không dứt. Khi Sinh đến trước cửa nhìn kỹ thì thấy khuôn mặt của nàng giống hệt như lời của Tái Côn Lôn đã kể, cũng rực rỡ như viên ngọc chói lòa, cũng xinh tươi như bức tranh tố nữ phất phơ bên rèm cửa. Sinh bán tín bán nghi nghĩ rằng: "Người mà huynh ấy đã nói hôm trước lại chẳng phải là người này sao?" Nghĩ xong, Sinh đi quá vài căn nhà rồi cố ý hỏi dò la người hàng xóm:

- Ở đây có người bán tơ tên Lão Thực, không biết nhà anh ta ở đâu?

Người hàng xóm nói:

- Anh đi quá rồi, chỗ người đàn bà nói chuyện sau bức rèm là nhà anh ta đấy.

Sinh biết là đúng rồi, bèn quay lại nhìn cho kỹ rồi trở về chỗ trọ, trong bụng nghĩ: "Lúc trước Tái Côn Lôn tả cho mình nghe sắc đẹp của nàng, mình chưa tin, chỉ cho rằng tuy huynh ấy nói vậy nhưng chưa chắc đã biết rõ, nào dè mắt huynh ấy quả là mắt thần. Nàng này coi được lắm. Còn như hai cô ở nhà kia lẽ dĩ nhiên là khỏi phải nói rồi. Có được người đẹp sắc nước hương trời thế này, lại có người bạn hiệp sĩ hết lòng giúp đỡ thế kia, vậy mà chỉ vì thằng nhỏ không ra chi mà lỡ cả ba dịp tốt, không làm ăn được gì thật là đáng tức đáng hận biết bao".

Buồn rầu một lúc, Sinh khóa trái cửa phòng lại, rồi vạch quần kéo dương vật ra. Sinh nghĩ tới nghĩ lui, bất giác cơn giận bùng bùng, oán trời trách đất khóc lóc một hồi rồi còn muốn lấy dao cắt phứt đi cho rồi, cho đáng kiếp hữu danh vô thực.

Một hôm Sinh bước ra phía trước cửa thì thấy trên vách có dán tờ một yết thị mới tinh, mà lời lẽ khác hẳn với những tờ yết thị để quảng cáo đã dán trước. Đó là một bài thơ tứ ngôn tuyệt cú. Thì ra ông trời thấy Sinh khóc lóc thảm thiết, nên đặc biệt sai một vị tiên xuống trần để tiêu sầu giải vận

cho Sinh. Bài thơ như sau:

Trời sai tiên phật
Đến làm phẫu thuật
Chuyên sửa dương vật
Nhỏ thành to vật.

Bài thơ viết bằng chữ to ở mặt trước, còn ở mặt sau chỗ khoảng trống có ghi thêm hàng chữ nhỏ:

Ta đã đến đây,
Muốn sửa ‘cái ấy’
Đến ngay sẽ thấy
Đến trễ lỡ đấy!

Sinh đọc đi đọc lại mấy lượt bài thơ mặt trước và hàng chữ ở mặt sau, bất giác trong lòng kinh hoảng, rồi phát lên cười sặc sụa. "Có việc lạ lùng này ư? Dương vật của mình nhỏ, không dám đem ra nói, vậy mà có bậc quý nhân đến làm phép cho mình sao?"

Rồi cứ thế chạy như bay về miếu cũ nơi đang tạm trú, lấy mấy lạng bạc bỏ vào khay làm tiền lễ ra mắt rồi gọi đầy tớ bưng theo, tìm đến địa chỉ nhà trọ của “người trời”. Sinh vào phòng, thấy thầy lang là một ông lão nét mặt hồng hào người nhỏ thó mà tóc thì bạc phơ như lông hạc, tướng mạo rất dị thường. Thấy Sinh chấp tay bước tới, ông bèn hỏi:

- Tôn huynh quá bộ lại đây có phải muốn được truyền thuật phòng the không?

Sinh đáp:

- Dạ phải ạ!

Thầy lang hỏi:

- Tôn huynh định học cho mình hay cho người?

Sinh nói:

- Xin hỏi, theo ý lão tiên sinh thì học cho mình là thế nào, mà học cho người là thế nào?

Thầy lang nói:

- Nếu chỉ để phục vụ cho người đàn bà được khoái cảm còn mình thì không cần, trong trường hợp này, thuật phòng the dễ truyền nhất. Chỉ cần uống thuốc cho xuất tinh chậm, lại bôi thuốc lên dương vật cho nó tê dại như khúc sắt, tự mình không còn biết khoái cảm gì, xuất tinh cũng thế, không xuất cũng vậy, ta gọi đó là học cho người.

Còn như nếu muốn chính mình và người đàn bà cùng thỏa thích, âm vật khoái cảm mà dương vật cũng khoái cảm, rời nhau ra hai bên như muốn chết, đẩy vào một cái, hai bên như sống lại, như thế mới gọi là giao hoan, cũng gọi là thủ lạc, có điều khoái cảm đến cực độ rồi thì không khỏi xuất tinh, mà khi xuất tinh thì đàn bà ra sau đàn ông ra trước. Muốn cho người đàn ông mê mà hãm không ra, người đàn bà càng ra càng mê, đó là một phương thuật khó nhất, trước tiên phải bỏ công rèn luyện thuật cho đạt được tám chín phần kết quả, rồi sau lại dùng thuốc để trợ lực thì mới mười phần hoàn hảo. Tôn huynh nếu muốn học thuật này thì phải theo tại hạ vân du vài năm rồi từ từ cảm ngộ, chứ không thể một sớm một chiều mà học được.

Sinh nói:

- Bình thường thuật phòng the chỉ giúp ái ân lâu dài, chứ không thể làm cho dương vật to ra. Vừa rồi thấy trong thiếp cáo có ghi tám chữ "Biển nhỏ thành to, chuyên trị dương vật" nên có ý đến nhờ lão tiên sinh chỉ dạy. Xin lão tiên sinh cho biết làm thế nào để được như vậy.

Thầy lang nói:

- Có những cách làm khác nhau nhưng đại để đều phải phát xuất từ gốc. Thứ nhất phải xem qui cách của dương vật vốn như thế nào, thứ hai phải biết là ngoài qui cách ấy cần tăng thêm bao nhiêu nữa, thứ ba phải nắm chắc là chịu nổi hay không chứ không thể tùy tiện làm bừa.

Sinh nói:

- Thường thì to đến cỡ nào, nhỏ như thế nào, làm to thêm nhiều như thế nào, to thêm ít như thế nào, chịu nổi là sao, không chịu nổi là sao, nay lão tiên sinh chỉ rõ cho đệ tử biết để chọn đường mà đi.

Thầy lang nói:

- Nếu dương vật không ngắn cũng không nhỏ lắm, mà muốn nó dài thêm, to thêm chút ít thì dễ, không cần có chịu nổi hay không. Chỉ bôi chút ít thuốc lên cho nó không còn phân biệt được nóng lạnh, không còn biết khoái cảm, rồi dùng thuốc xông và tẩy. Cứ mỗi lần xông là một lần tẩy, một lần vò, một lần nắn. Xông cho nó chắc, tẩy cho nó ngứa, vò cho nó to, nắn cho thêm dài, sau ba ngày đêm nắn bóp sẽ dài và to thêm một phần ba, làm được như thế sẽ khoái lạc vô cùng, chắc chắn sẽ to thêm, mà không đau đớn gì cả.

Còn nếu muốn cho dương vật vốn nhỏ và ngắn, được to ra và dài thêm nhiều - mà cách này thì sẽ bị ảnh hưởng đến gân cốt - thì phải hỏi xem người bệnh có chịu nổi hay có dám liều hay không, nếu là người nhát gan không dám chơi trò nguy hiểm này thì thôi, còn nếu là tay chỉ biết chuyện trăng hoa, không màng đến tính mạng, thì tại hạ sẽ mạnh dạn chữa cho. Phép chữa như thế này:

Bắt một con chó đực và một con chó cái nhốt vào một căn phòng trống, cho chúng giao cấu. Đợi hai con nhảy nhay khoảng nửa chừng chưa xong thì tách rời chúng ra. Dương vật của chó là một vật cực nóng, thọt vào âm vật là to ra, dài ra gấp mấy lần, dù cho đã xuất tinh, cũng phải lâu lắm mới rút ra được, huống chi là lúc còn đang dở dang. Lúc đó dùng dao sắc cắt ngay, rồi mổ âm vật của con cái để móc dương vật con đực, xẻ làm bốn lát. Đồng thời, bôi ngay thuốc tê lên dương vật người, rạch sâu thành bốn đường, trên dưới và hai bên. Xong rồi nhét vào mỗi đường rọc một lát dương vật chó. Cuối cùng bôi thuốc lên cho mau lành miệng. Điều cốt yếu là không được làm rách ống dẫn tinh của chó để sau khỏi mang bệnh. Nếu mổ bộ phận chó không dễ sơ xuất thì không còn lo gì nữa, đợi hết tháng sau thì bên trong như có một sự hòa hợp nhuần nhuyễn chẳng khác sữa với nước, không còn phân biệt được dương vật phần nào của người lúc chưa cặp, với khi đã cặp

rồi nữa. Dùng dương vật đã được tái tạo này mà làm tình với đàn bà thì nó khởi nhiệt nóng ran lên giống như của chó vậy. Lúc chưa dùng, so với lúc trước nó đã dài và to gấp mấy lần rồi, lúc thuôn vào rồi, so với lúc ở ngoài, lại dài và to thêm gấp mấy lần nữa, quả thật là một dương vật đã cải tạo bằng mấy chục lần dương vật chưa cải tạo, tôn huynh thử nghĩ xem bên trong âm đạo khoái cảm đến đâu, đàn bà sẽ thích thú đến đâu?

Vị Ương sinh nghe đến đây, thì chẳng khác nào người chết muốn sống lại, miệng chưa kịp nói đồng ý thì gối đã quỳ xuống. Sinh nói:

- Nếu được như vậy, thì ơn này chẳng khác chi ơn cứu tử.

Thầy lang vội đỡ Sinh dậy, nói:

- Tôn huynh muốn học thì học, bày đặt vái lễ làm gì?

Sinh nói:

- Đệ tử tính hiếu dâm, không có đàn bà là không sống được. Chẳng may vì thằng cu nhỏ quá nên chí nguyện không thành. Nay gặp được bậc quý nhân, thật là duyên kỳ ngộ, nghìn năm một thuở, dám sao không quỳ xuống để thỉnh cầu.

Nói xong, Sinh bảo đầy tớ mang lễ vật rồi quỳ xuống, tự tay dâng lên thầy lang, nói:

- Xin tạm coi đây là lễ bái kiến. Bao giờ cải tạo xong, xin đa tạ hậu tình, không dám phụ lòng.

Thầy lang nói:

- Việc này tuy nói là vậy, nhưng mười phần có đến chín phần không làm được. Vì thế tại hạ không dám nhận phần lễ này.

Sinh nói:

- Không việc gì không làm được, tiểu sinh vốn thích thú gió trăng, không màng đến mạng sống, nếu quả nhiên nhờ trời mà dương vật đang nhỏ nhắn có thể trở thành to và dài thì dĩ nhiên công đức ấy không nói làm gì, còn như lỡ mà việc không thành, tiểu sinh có chết đi nữa, thì cũng vui lòng cam chịu, không dám oán hận, mong lão tiên sinh chớ có nghi ngại.

Thầy lang nói:

- Cách này tại hạ chưa từng làm qua. Không quen dám đâu mang sinh

mạng con người ra thử. Tuy nhiên đây không phải là mối quan tâm của tại hạ. Thật ra, cải tạo xong rồi, có ba điều bất tiện có hại cho tôn huynh, nên không dám làm bừa. Xin nói ra đây từng điều một, nếu tôn huynh đồng ý, tại hạ sẽ xin vâng mệnh. Nếu trong ba điều, có điều nào tôn huynh không đồng ý, thì cũng đừng ép nhau làm gì.

Sinh nói:

- Ba điều bất tiện là ba điều gì, xin nói cho nghe.

Thầy lang nói:

- Điều thứ nhất là cải tạo xong thì phải mất từ mười đến hai mươi ngày không được gần đàn bà. Nếu gần thì bên trong sẽ làm độc, dương vật của người và của chó sẽ tách ra, không những cái giả không xài được, ngay cái thật cũng hỏng luôn. Hồi đầu tại hạ có hỏi tôn huynh chịu nổi không chính là chịu nổi không hành lạc một thời gian, chứ không phải chịu nổi đau đớn. Điều bất tiện thứ hai là cải tạo xong, thì chỉ phụ nữ tuổi hai mươi, ba mươi mới thích nghi nổi, còn những người dưới hai mươi, cho dù đã mất trinh nhưng chưa hề sinh đẻ, thì lúc giao hoan cũng khó khăn trở ngại lắm. Đến như các cô trinh nữ chưa hề xuất giá, thì khỏi phải nói, thuần vào chỉ chết, không chạy đâu cho khỏi. Vì vậy cải tạo theo phương pháp này rồi, thì cấm không được lấy vợ đầu hôn, không được ngủ với đàn bà trẻ tuổi, nếu không thì tội nghiệp cho họ lắm thay.

Điều bất tiện thứ ba là cải tạo xong, thì sức lực sau đó có tăng lên, nhưng nguyên khí của thằng cu sẽ giảm bớt ít nhiều, không còn đủ để bảo đảm việc sinh con đẻ cái. Và cho dù có sinh đẻ được thì con cái bị yếu nhiều, sống được rất khó. Hồi đầu tại hạ có hỏi tôn huynh dám liều không, chính là dám liều chuyện này, tức là không lấy vợ đầu hôn, không sinh con đẻ cái, chứ không phải dám liều mạng, không sợ chết. Tại hạ nghĩ rằng tôn huynh là người chí khí, một là lửa dục quá nồng, ba tháng không ngủ với đàn bà không chịu nổi, hai là quá tham sắc dục, không bảo đảm sau này không ăn nằm với gái còn trinh, ba là tuổi quá nhỏ, sợ không sinh được con nổi dõi, mà nếu có cũng không nhiều.

Cho nên phải biết đủ ba điều này rồi mới thấy khó khăn. Tôn huynh lúc đầu chỉ nghe nói tới mặt lợi, không biết mặt hại, nên hăm hở muốn làm ngay,

bây giờ biết cả hai mặt lợi hại rồi, chắc là không dám thử liều.

Sinh nói:

- Trong ba điều, tiểu sinh không nghi ngờ gì cả, xin lão tiên sinh yên tâm mà cải tạo giùm cho tiểu sinh.

Thầy lang nói:

- Sao có điều nghi ngờ mà tôn huynh không chịu nói ra?

Sinh nói:

- Tiểu sinh nay ở đất khách đâu có giống như lúc ở quê nhà. Cho dù không hành lạc thì cũng ngày đêm phòng đơn gối lẻ, chẳng lẽ khi làm việc này rồi thì sẽ giao du với ai hay sao. Điều bất tiện thứ nhất đối với tiểu sinh không có gì trở ngại cả thì sao lại chịu không nổi.

Đàn bà ở đời này chỉ người vợ kết tóc là không thể không cưới đầu hôn, còn ngoài ra bọn tì thiếp thì đều không kể. Tiểu sinh đã cưới vợ rồi, đâu còn lo gì nữa. Huống chi trong đám nữ sắc, bọn gái đồng trinh là cực kỳ tránh không muốn dùng, việc đời không biết tí gì mà chuyện trăng gió cũng mù tịt, dính đến họ chẳng qua cốt được người đẹp mà thôi, có gì là khoái cảm. Muốn hành lạc thì phải là người ngoài hai mươi tuổi và dưới ba mươi, bọn này mới hiểu thế nào là Khởi, Thừa, Chuyển, Hợp, cũng như làm văn vậy, mỗi đoạn có cách làm của đoạn ấy, mỗi vẻ có cách đối của vẻ ấy, đâu phải như trẻ con làm thế nào cũng được. Điều bất tiện thứ hai cho rằng không quan hệ gì tiểu sinh lại còn hợp với tiểu sinh nữa là đằng khác, như vậy có gì mà không làm được?

Nói về đường con cái, thì số tiểu sinh không con, có cắt đi cũng không có, mà không cắt đi cũng không có. Nếu nhờ ra trong số có con, thì bởi lúc ấy, nguyên khí sẽ vùng dậy và rồi sẽ sinh con đẻ cái đấy thôi. Điều mà lão tiên sinh nói, tiểu sinh chịu cũng chịu được, liều cũng liều được, điều mà lão tiên sinh cho là bất tiện thì tiểu sinh cho là điều rất tiện cả, mong lão tiên sinh đừng nghi ngờ gì tiểu sinh và hãy cải tạo giùm cho tiểu sinh.

Thầy lang nói:

- Ý tôn huynh đã quyết, nhất định đòi làm cho được, thì tại hạ cũng không làm khó dễ làm gì. Như vậy cần phải chọn ngày lành, lại phải tìm một nơi yên tĩnh, hoặc ở đây, hoặc ở nhà tôn huynh, cốt sao đừng ai biết, bởi vì nếu

có người biết, họ sẽ rình xem, ồn ào bất tiện.

Sinh nói:

- Chỗ tiểu sinh phòng ốc chật hẹp, khách vãng lai lại phức tạp, để họ trông thấy bất nhã, khó làm việc, chi bằng đến chỗ trọ của lão tiên sinh vậy.

Hai người hẹn xong, thầy lang mới nhận tiền lễ, hỏi ngày sinh tháng đẻ của Vị Ương sinh rồi lấy lịch ra tra, chọn ba bốn ngày đều thuộc hành Hỏa cho hợp với công việc sắp làm, đồng thời chọn ngày nào không xung khắc với bản mệnh, rồi mới định lúc nào giải phẫu. Sinh mừng rỡ cáo từ ra về.

Thế là:

Cái căn tạo nghiệt chướng từ đây,

Kỹ nghệ gây dân dục bắt đầu.

Tưởng sửa “cái kia” giành cho vợ?

Nào ngờ “hành” thiên hạ dài lâu!

Muốn biết thầy lang dùng thuật quá gở đến mức nào để tu sửa dương vật cho Vị Ương sinh, xin xem tiếp hồi sau sẽ rõ.

Lý Ngự
TÌNH NGỘ

Dịch giả: Đào Phong Lưu

Hồi 8

Suốt ba tháng ăn náu chịu đau
Cả cuộc đời xiêu lòng phái đẹp

(三月苦藏修良朋刮目 一番喬賣弄美婦傾心

Tam nguyệt khổ tàng tu lương bằng quát mục Nhất phiên kiều mại lộng mỹ
phụ khuynh tâm)

Sau khi từ biệt thầy lang, Sinh về nhà trọ, định đánh một giấc. Nhưng trần trọc mãi lại nghĩ ngay đến chuyện phẫu thuật tu sửa dương vật, tự nhiên nổi hứng tình, không sao kìm nén nổi, liền gọi thằng đầy tớ lên giường nằm cùng, coi nó như người con gái rồi làm những động tác giao tình.

Sinh có hai tên đầy tớ, một đứa gọi là Thư Ti, đứa kia là Kiếm Sáo. Thư Ti 16, vì nó học được đôi ba chữ nên Sinh giao cho nó giữ cái tráp đựng sách, giống như người thủ thư, nên mới có tên Thư Ti là như thế (Thư là sách, ti là cái tráp). Kiếm Sáo 18, vì Sinh có cái kiếm cổ giao cho nó giữ, giống như chàng hộ kiếm, thế mới có cái tên Kiếm Sáo (Sáo nghĩa là vô kiếm). Trông cả hai đứa lúc nào cũng rất chải chuốt rất bảnh trai, đáng điệu như con gái. Kiếm Sáo không biết làm nũng, Sinh cũng đôi khi vờ vò nó, nhưng không khoái lắm. Còn Thư Ti thì cực kỳ láu cá, khi đùa đờn với Sinh nó cũng làm nũng, những nhẽo, cũng thờ phỉ phò hỗn hển như con gái, nên Sinh rất khoái nó. Hôm nay Sinh không gọi Kiếm Sáo mà chỉ gọi mình Thư Ti lên giường hú hí với mình.

Đợi cho Sinh hành sự xong rồi, Thư Ti mới bảo:

- Gần đây cậu chỉ chú tâm vào đàn bà con gái, bỏ quên cả bọn con, sao đêm nay bỗng dưng cậu lại có hứng tình mà “giở sách cũ ra đọc” vậy?

Sinh bảo:

- Tối nay đâu phải ta gắn bó với người, mà “tạm biệt” đó.

Nghe vậy, Thư Ti liền hỏi:

- Cậu nói thế là cậu định bán con đi ă?

Sinh cười bảo:

- Ta sao nỡ nào đem người mà bán đi, “tạm biệt” là cái dương vật của ta nó “tạm biệt” người, chứ ta thì không.

Rồi nói hết ý định sửa dương vật cho đầy tớ nghe, và bảo:

- Sửa xong, dương vật của ta to gấp mấy chục lần bây giờ, chừng đó ngay âm hộ của đàn bà mà hơi nhỏ một tí cũng không chơi được, nói chi hậu môn của tụi mày. Ta với mày đêm nay là lần chót, từ đây về sau sẽ không làm ăn gì được nữa, như vậy chẳng phải chia tay với nhau sao?

Thư Ti nói:

- Cậu sửa dương vật to lên gấp mấy chục lần thế thì chỉ để chơi gái cho đã, chứ bọn con chịu sao thấu?

Sinh bảo:

- Đúng vậy.

Thư Ti bảo:

- Cậu đi chơi gái cũng phải có người hộ tống chứ, cậu cứ cho con theo bên cạnh, tính cậu rộng rãi lúc nào mà chẳng gọi mấy cô cho có cỗ ăn cỗ dựa. Lúc nào cậu chơi thừa không hết, thưởng cho con một cô, để con thưởng thức cái mùi đời ân ái với đàn bà xem sao, cho bỏ cả đời theo hầu một ông chủ phong tình.

Sinh bảo:

- Chuyện đó thì dễ ợt, “Tướng no, cho lính”, cứ hầu hạ tao đến nơi đến chốn thì một con đàn bà chứ mấy con cũng có.

Thư Ti mừng quá bảo:

- Dương vật của cậu định tạm biệt con, thì hôm nay con cũng chia tay cậu luôn.

Nói rồi nó nhảy lên đê sắp Sinh xuống, làm trò mèo chuột thoả thích rồi mới buông ra.

Hôm sau thức dậy Sinh liền đi mua một con chó đực cực khỏe, lại mua thêm một con chó cái cho có đôi. Nhất nuôi riêng biệt. Chờ đúng ngày hẹn. Sinh dắt một con, sai Thư Ti dắt một con. Lại sai Kiếm Sáo sửa một mâm cỗ thịnh soạn. Tới chỗ trọ của thầy lang là một nơi cực kỳ kín đáo, không có người đi lại ồn ào, rất thuận tiện cho việc giải phẫu. Thấy Sinh đến thầy liền bảo vạch dương vật ra, bôi thuốc tê vào để chờ mổ. Thuốc tê vừa xát vào đã thấy tê cứng như ướp nước đá, rồi có cảm giác như chẳng còn dương vật nữa, véo vào, rồi bóp mạnh cũng chẳng có cảm giác gì nữa. Vị Ương sinh mới thở phào, chắc là khi mổ cũng không đau đớn gì đâu.

Vừa xong thì cỗ cũng bưng tới, Sinh cùng ngồi nhấm rượu với thầy lang đợi cho đôi chó hành sự. Đôi chó được dắt ra vườn sau yên tĩnh thì được thả cả xích cho chạy lại với nhau, chúng tưởng được người cho tự do nên nhảy quố vào vờn nhau. Nào có ngờ đâu chủ nhân đang đợi cho nó chơi nhau? Con đực liền nhảy lên lưng con cái, chỉ loáng cái đã mắc dính vào nhau rồi, đợi đến lúc chúng khoái đến cực điểm, thầy lang liền lệnh cho hai tên đầy tớ mỗi thằng cầm một đầu xích lôi ra thật lực. Hai con chó không muốn rời nhau lúc đang khoái lạc thì kêu lên ăng ăng, cố kéo ghì xích lại không chịu rời xa nhau. Lúc này thầy lang tay cầm con dao dài sáng loáng, vung lên chém đứt đôi mình con chó đực, rồi nhanh tay cắt luôn quả thận, bổ làm bốn mảnh. Lại tóm dương vật của Vị Ương sing khía bốn khía dọc, ghép bốn miếng thận chó vào, cả dương vật người và thận chó còn nóng hôi hổi liền được xoa linh đan vào, rồi lấy khăn ướt quấn chặt lại. Hai người lại ngồi uống rượu tiếp.

Tối đó Vị Ương sinh phải ngủ lại nhà trọ của thầy lang, đêm đến lại nghe thầy truyền thụ thêm bao nhiêu là kiến thức làm tình. Hôm sau mới trở về phòng trọ dưỡng bệnh. Trong ba tháng ròng Sinh kiêng cử rất nghiêm ngặt chỉ ở trong nhà, không lộ mặt ra đường, không nghĩ đến chuyện tà dâm, ngay đến cái dương vật vừa ghép cũng chẳng thèm nhìn ngắm. Đợi hết đúng ba tháng mới gỡ khăn quấn ra, Sinh bất giác mừng quố lên:

- Trời đất quý thần ơi, vĩ khự quá, đúng là mình đã được đổi đời rồi, có dương vật to như thế này, có thể tung hoành thiên hạ được rồi!

Vài hôm sau nữa, Sinh định đi tìm Tái Côn Lôn thì Tái Côn Lôn cũng vừa đến. Tái Côn Lôn nói:

- Lâu quá đệ ở nhà, không đi đâu, chắc là học hành tiến bộ nhiều.

Vị Ương Sinh nói:

- Học hành thì đại khái cũng thế thôi, riêng có kỹ nghệ chơi gái thì tiến bộ nhiều rồi.

Tái Côn Lôn nói:

- Khí lực của đệ đã yếu mà dương vật cũng không dài được bao nhiêu, ta khuyên đệ không nên vấn vương chuyện đó làm gì nữa.

Sinh nói:

- Huynh bảo sao, kẻ sĩ đi vắng ba ngày đã thấy có thay đổi, huống hồ gì anh em mình xa cách nhau đến ba tháng, chẳng lẽ không có gì đổi thay, sao huynh coi thường đệ quá vậy?

Tái Côn Lôn nói:

- Cho dù có tiến bộ, thì cũng chỉ bồi bác đấy thôi, có gì đáng nói đâu. Cũng như người học võ nghệ, thân thể phải cao lớn, khí lực phải cường tráng, lúc bấy giờ mới dụng võ được. Còn như người cao không quá ba thước, khí lực không đến mười cân, cho dù có học thập bát ban võ nghệ, môn nào cũng giỏi, nhưng chỉ cầu may giết được tên trộm nhỏ là cùng.

Sinh nói:

- Huynh nói sai rồi, há không thấy trẻ con ba thước mà về sau thành bậc đại Hán hay sao? Há không nghe các bậc danh sư tay không có thể trừ ma bắt quỷ, vậy mà mới trông chẳng khác cô gái đồng trinh hay sao? Chỉ có dương vật của người chết là có thể tiêu tan, không dài ra được chứ của người sống thì làm sao biết được là không dài, không to ra?

Tái Côn Lôn nói:

- Ta không tin như thế. Dương vật của trẻ con còn mười ba mười bốn tuổi, chưa xuất tinh, tuy mỗi ngày một to ra, nhưng làm sao phát triển bằng của người ngoài hai mươi tuổi, bởi vì sự phát triển của nó chỉ tính bằng li bằng tấc chứ đâu có tính bằng phân bằng thước được.

Sinh nói:

- Đừng nói li tấc, ngay cả phân thước cũng không nhìn ra được, trừ phi nó

to ra gấp mấy lần mới thấy lạ mà thôi.

Tái Côn Lôn nói:

- Đâu có chuyện vô lý như vậy. Ở đời này, chỉ có con người làm giàu bột phát mà thôi, chứ dương vật thì làm gì bỗng dưng to bột phát được. Đệ đã nói vậy thì hãy vạch ra cho ta xem nào.

Sinh nói:

- Lần trước đem khoe bị huynh chê bai thậm tệ, đệ thề sẽ không bao giờ cho ai xem nữa.

Tái Côn Lôn nói:

- Đừng giỡn, hãy mau cho ta xem. Nếu quả thật có nhỉnh lên được chút nào, thì ta xin lỗi.

Sinh nói:

- Nói bằng miệng nào ích gì. Tốt hơn huynh nên tìm một việc hay hay cho nó làm, một là để thí nghiệm nó, hai là để khuyến khích nó. Có như vậy mới là người anh có lòng bồi dưỡng nhân tài.

Tái Côn Lôn nói:

- Đã thế, ta hứa sẽ chu tất việc đã nói với đệ hôm trước.

Sinh nói:

- Nếu vậy, xin chớ chê như trước.

Bấy giờ trời bắt đầu vào đông, Sinh mặc áo bông quần cạp. Sinh sợ rằng quần áo mặc nhiều quá, cử động trở ngại, vạch ra xem không kỹ, nên nói thắt lưng lụa, nhét vạt áo vào rồi tuột quần ra. Hai tay đỡ lấy dương vật, Sinh nói với Tái Côn Lôn :

- Này! Có phỏng phao thêm chút nào không? Mời huynh ngự lãm!

Côn Lôn lúc đứng xa còn nghi ngờ, nhưng khi lại gần mà dòm, thì mới trở mắt lè lưỡi tỏ vẻ hết sức ngạc nhiên. Tái Côn Lôn hỏi Sinh :

- Đệ làm thế nào mà dương vật bé tí tẹo kia kia trở thành hùng tráng đến vậy?

Sinh nói:

- Đệ cũng chẳng biết tại sao. Từ khi bị huynh nói khích, nó vùng vằng gồng lên suốt ngày đêm như nổi giận vậy, ngay đệ cũng không cản được nữa.

Côn Lôn nói:

- Chớ có mà lừa ta. Trên lớp da có dấu khía dao, bốn phía lại có bốn vết sẹo dài khác màu. Như vậy đã dùng xảo thuật gì để cải tạo, đệ nói thật cho ta rõ.

Vị Ương Sinh bị gạn hỏi đành đem chuyện gặp thầy lang dùng cầu vật ghép vào, kể cặn kẽ cho Tái Côn Lôn nghe.

Tái Côn Lôn nói;

- Lòng hiếu sắc của đệ kiên trì như thế, đủ để kế hoạch chỉ tiến không lùi. Ta đã không ngăn được, thôi thì đành lo cho đệ xong việc đi vậy.

Tái Côn Lôn đi dò la, ít ngày sau, tươi cười chạy về báo:

- Ta vừa hỏi người hàng xóm, người ta nói chồng ả đi bán tơ ở xa, mười mấy hôm nữa mới về. Bây giờ đệ đi cùng ta, tìm lời tán tỉnh nàng, chắc chỉ cần tỏ chút tình ý đậm thắm chắc là được. Đến tối thì ta tìm cách đưa đệ lọt vào nhà, bảo đảm sẽ có tới mười mấy ngày để cùng nhau mà khoái lạc.

Sinh nói:

- Trăm sự xin cậy hờ nơi tiên huynh đấy.

Thế là hai người ra đi, chẳng bao lâu đến tiệm bán tơ. Người đẹp đích thân tiếp khách, mặt không lộ vẻ gì.

Tái Côn Lôn nói:

- Tại hạ muốn mua mấy cân tơ.

Người đàn bà trông hàng nói:

- Hàng thì đang có vài cân, không rõ ông đây có vừa ý không.

Sinh nói:

- Tơ nhà cô chắc rất tốt, có khi lại còn quá tốt là khác, chỉ sợ học trò lỡ vận như tôi mua không nổi mà thôi.

Người đàn bà nói:

- Công tử quá lời, xin mời ngồi chơi, để tôi lấy tơ.

Tái Côn Lôn nháy mắt bảo Sinh ngồi phía trên, mình ngồi phía dưới, phía trên gần chỗ người đàn bà, cho tiện việc tán tỉnh ve vãn.

Người đàn bà đem ra một cuộn tơ trao cho Sinh xem, nét mặt đoan trang bình thản không lộ ý gì cả.

Sinh chưa cầm cuộn tơ liền bảo:

- Cuộn tơ này quá vàng, e không dùng được.

Nhưng khi cầm trong tay, lại nói với Tái Côn Lôn :

- Lạ thật, lúc này cô ấy cầm cuộn tơ trong tay thì thấy màu vàng, bây giờ cầm đến tay tiểu đệ rồi thì cuộn tơ lại thành trắng, không hiểu tại sao vậy.

Suy nghĩ một lúc, Sinh tiếp:

- Phải rồi, tay của cô nương đây trắng cho nên làm màu tơ hóa vàng, còn tay đệ đen, nên tơ vàng biến trắng.

Người đàn bà nghe nói, liếc nhìn tay của Sinh rồi đáp:

- Tay của công tử có đen đúa chút nào đâu.

Nói là nói vậy, chứ nàng vẫn chưa lộ tình ý gì.

Tái Côn Lôn nói:

- Tay của chú ấy so với của chúng tôi không thể nói là đen, nhưng so với tay cô nương không thể nói là trắng.

Người đàn bà nói:

- Đã công nhận tơ là trắng, sao các ngài lại không mua?

Sinh nói:

- Đây là do tay tôi mà tơ hóa trắng, đủ rõ không phải tơ trắng thật, thành ra muốn mua tơ nào trắng như tay cô nương mới đúng là hàng tốt. Xin cô nương lấy thêm hàng cho chúng tôi xem.

Tái Côn Lôn nói:

- Trên đời, làm gì có nổi thứ tơ trắng cỡ tay cô nương đây được. Chỉ cần bằng màu da mặt của chú là cũng dùng được rồi.

Người đàn bà nghe xong lại đưa mắt nhìn Sinh một lúc rồi cười nói:

- Chỉ sợ ngày nay trên đời không có nổi loại tơ trắng bằng thế.

Quý độc giả có biết tại sao người bán tơ ban nãy lơ là, mà bây giờ thành tình lại quan tâm không? Ấy là vì nàng cận thị, cách xa ba bước là không thấy rõ. Lúc đầu, khi Sinh bước vào, nàng chỉ tưởng là khách mua tơ tầm thường, đến khi nghe nói đến mấy tiếng học trò lơ vận, mới biết là dân đọc sách, nhưng vẫn cho là kẻ tầm thường, không nhìn kỹ, bởi gương mặt ngó người chỉ mệt mà thôi; thế nên gặp đàn ông con trai, nàng ít khi nhìn ngắm. Nhưng phàm đàn bà cận thị thì số xinh đẹp lại đông, xấu xí rất ít, số thông minh đông, ngu muội ít. Duy có điều là lòng ham chuyện mây mưa cũng như lòng tham sắc dục của đàn ông, đã làm tình là phải đến nơi đến chốn

mà rất tích cực, chứ không lơ là. Về sau có hai câu cao dao rằng:

Đàn bà cận thị nhìn gần,

Được đàn ông vắn thì rút không ra.

Nếu vốn là người đam mê sắc dục mà mắt lại còn có thể nhìn xa để trông thấy được trai đẹp, thì sao giữ được lòng riêng khỏi động, giữ cho tiết tháo được tròn. Cho nên ông trời khi tạo ra hình hài con người cũng có điều hay, là bắt họ phải có cặp mắt ấy để chỉ nhìn thấy chồng, còn ai khác kia dù có đẹp như Phan An, Tống Ngọc cũng không nhìn thấy rõ ràng từ xa. Như thế đời mới bớt đi được nhiều nghiệt chướng. Vì vậy, cho đến nay, những người đàn bà cận thị phần lớn dễ giữ vẹn tròn được tiết tháo, ít khi làm bậy, chung quy cũng là nhờ cặp mắt không nhìn thấy xa được mà thôi.

Còn người đàn bà ban nãy, không phải chỉ khéo nói vài ba câu là đủ để nàng để mắt tới đâu, cho dù có đứng trước mặt nàng tán tỉnh đến tối, nàng vẫn coi như gặp đám mây mù. Thế nhưng không hiểu tại sao, nàng mới thấy tay, thấy mặt của Vị Ương Sinh mà đã động lòng. Nàng nhìn mà nói:

- Công tử có thật muốn mua hay không? Nếu có, trong nhà em còn có cuộn tơ tốt, để em lấy ra.

Sinh nói:

- Chúng tôi đã cất công đến đây, lẽ nào lại ỡm ờ? Xin cô nương hiểu cho.

Người đàn bà vào trong nhà một lát, đã đem theo ra một cuộn tơ và cả con hầu cũng ra theo, bưng trà mời khách. Sinh cần chén uống mà chưa lại phân nửa, đưa đến chủ nhân như có ý mời cùng chung chén. Người đàn bà thấy vậy, nhìn Sinh mà cười rồi trao cuộn tơ. Khi đón lấy, tay Sinh khẽ nắm lấy tay nàng. Ngoài mặt nàng vẫn bình thản, nhưng móng tay lại khẽ cào cào vào lòng bàn tay khách.

Tái Côn Lôn bảo:

- Cuộn tơ này tốt đấy, mình mua luôn đi.

Nói rồi móc mấy thoi bạc ra, trao cho Sinh.

Sinh lấy bạc trao lại cho nàng, nói:

- Bạc này đều đủ cân lượng, mời cô nương xem lại.

Người đàn bà nói:

- Bạc đã đóng nén, ngoài trông đẹp, không biết bên trong có tốt không.
- Nếu không chắc, xin cứ để lại cả bạc lẫn tơ. Tối nay tôi trở lại, có thì giờ ta cùng mở xem bên trong với nhau. Không dám nói ngoa, cái gì của chúng tôi cũng tốt, ngoài sao trong vậy.

Người đàn bà nói:

- Xin đừng ngại. Nếu trong ngoài tương xứng, thế nào mình cũng làm ăn lâu dài về sau, lẽ nào một lần mà thôi.

Ậtí Côn Lôn thấy hai bên đôi mắt cùng liếc, đôi lòng cùng ưa, biết là việc thành quá nửa, cầm cuộn tơ lên rồi giục Sinh về. Trước khi đi, Sinh còn liếc người đàn bà ấy mấy lượt. Người đàn bà tuy không thấy rõ, nhưng cũng hiểu ý tứ rồi. Mắt nàng khẽ nhắm lại, vẻ như buồn mà chẳng phải buồn, nửa như vui mà chẳng phải vui.

Hai anh em đi ra ngoài bàn nhau:

- Việc này thành công kể như tám chín phần rồi. Có điều không biết đêm nay đến bằng cách nào đây?

Tái Côn Lôn nói:

- Có ta bên cạnh, không khó gì cả, chớ có lo. Có điều nàng ban nãy nói gì, đệ có hiểu hết không. Sợ đệ nhìn được mà không biết có làm được không, nếu không làm cho nàng thỏa mãn thì chỉ được một lần thôi. Lời ta nói trước kia có phải bây giờ ứng nghiệm không? Đệ phải ráng lên, đừng để khảo hạch bước đầu bị nàng đánh rớt, chỉ lọt nổi đệ nhất trường, còn đệ nhị, đệ tam trường lại không chịu nổi.

Sinh nói:

- Quyết không chịu thế. Nếu không tin, khi lâm sự huynh cứ nấp ở đâu đó mà chứng kiến.

Hai người cười xòa, chỉ mong sao mặt trời mau khuất núi, chị Hằng Nga sớm xuống trần, để còn chuẩn bị ra tay hành sự.

Thật là:

Đem ghép thận chó cho người

Đúng là chuyện bịa nực cười khó tin

Trước kia Sinh yếu như sên
Nay bỗng mạnh lực như điên mới tài.

Chưa biết Sinh dan díu với vợ lão bán tơ họ Quyền ra sao, xin xem tiếp hồi sau sẽ rõ.

Lý Ngự
TÌNH NGỘ

Dịch giả: Đào Phong Lưu

Hồi 9

Từng trải rồi, đâu cần gấp gáp
Thèm khoái lạc, chỉ muốn hưởng đầu

(擅奇淫偏持大禮 分餘樂反佔先籌)

Thiện kỳ dâm thiên trì đại lễ Phân dư lạc phản chiếm tiên thù)

Lại nói về người vợ của Quyền Lão Thực, tên gọi Diễm Phương, vốn là người con gái từng được ăn học, từ nhỏ đã biết đọc biết viết, trí tuệ thông minh. Đến tuổi mười sáu, có cậu học trò nhờ người mai mối. Cha nàng nghĩ rằng chàng rể tương lai tiến trình sáng sủa, nên thuận gả nàng. Nào ngờ cưới được một năm, thì người chồng yếu dần mà chết. Diễm Phương thủ tiết tròn năm, sau mới tái giá cùng Quyền Lão Thực. Người đàn bà này, lửa tình hừng hực, khuôn mặt xinh đẹp, tính nết nhu mì. Mỗi lần nghe đàn bà ai bị kết tội ngoại tình, nàng chỉ che miệng khẽ cười, nàng thường tâm sự với đám phụ nữ:

- Kiếp trước chị em mình chắc vụng đường tu nên bị đày đọa làm kiếp đàn bà, phải ru rú trong nhà. Không như bọn đàn ông được ngao du đây đó, tán dóc cùng bạn bè thân hữu, phụ nữ bọn mình chỉ có mỗi việc làm trên giường với chồng là lạc thú. Ngay việc sắc dục trong nhà riêng cũng bị giới hạn, chỉ được một chồng một vợ, cha mẹ đặt để vào ai thì phải ăn nằm với người đó, chồng cho phần nào thì được phần đó mà thôi, để mà sinh con đẻ cái. Đàn bà bị cấm không được bàn luận chuyện tình ái. Ngoài chồng ra nếu còn giao du với người khác, thì tức là lỗi đạo, phạm lễ giáo, trái cương thường. Chồng mà biết được thì bị ăn đòn, còn người ngoài mà biết thì bị chê bai. Mà cho dù có bị đánh đập chửi mắng hay không bị đánh đập chửi mắng, có bị chê là dâm loạn hay được khen là chính chuyên, làm phận đàn bà thì chuyện lăng lơ nếu không muốn thì thôi, đã muốn thì cứ chơi cho nị rửa hoa tàn mới thôi, mà hưởng đời được chút nào hay chút ấy, chớ có cam

chịu mà uống phí một đời xuân xanh.

Đã chỉ biết có chồng thì lúc riêng tư, khi công việc lúc ban ngày của chồng xong rồi, hai người cứ cởi quần áo lên giường. Cứ thông thả ung dung, cho đến khi nào đạt khoái cảm cực điểm mới thôi, thế là đủ đền bù cho cuộc đời khó nhọc làm vợ rồi. Chứ cố vụng trộm với trai cho được, gấp gáp cho xong, thú vị cái nỗi gì. Huống chi hề dói thì bạ đâu ăn đấy, không kịp chọn lựa, mà đã chọn lựa thì hết thấy dói. Làm tình cần điều hòa y như ăn uống vậy, thất thường rồi sẽ sinh bệnh.

Nực cười thay những người đàn bà bị mang tiếng khó tính, chỉ vì không biết lựa chồng cho kỹ từ hồi chưa xuất giá. Mình thích danh ư ? Thì hãy chọn người văn hoa tao nhã. Thích cái mẽ ngoài ư ? Thì hãy chọn người đẹp trai đóm dáng. Còn ai không hiểu danh kén đẹp, chỉ nghĩ đến chuyện trung tình, sao không chọn người cường tráng làm chồng, để được thỏa mãn về sau? Đến nỗi sau rồi sinh chuyện ăn vụng đi đêm, chuốc lấy tiếng xấu?

Mấy người bạn nghe xong, đều nói:

- Con người khôn ngoan ăn nói có khác, câu nào nghe cũng hay mà có ý vị.

Mà thật, nàng là người đã từng trải qua việc đời. Lúc còn con gái, nàng cũng thích tài danh, vừa thích đẹp trai, lại muốn xuân tình. Lòng cũng muốn gặp người chồng đủ cả ba điều. Đến khi lấy cậu học trò, bụng cũng có chữ, mặt cũng dễ coi, những tưởng hội được cả ba điều mong mỏi, nào ngờ bộ phận làm chồng đã ngắn lại nhỏ, tinh lực không đủ, nên chưa nóng bụng đã tụt xuống. Vốn là người máu mê nồng nàn, nàng đâu chịu nhịn, mà cứ gây cuộc mây mưa cho thỏa dạ, anh chồng trẻ đâm kiệt lực hồi nào không hay, sớm phải bỏ nàng trốn xuống suối vàng. Qua một lần kinh nghiệm, nàng hiểu ra đẹp trai chỉ để vui mắt mà thôi, chứ không dùng vào việc gì được. Đã vậy thế gian này nào ai đủ tiêu chuẩn đáp ứng cả ba nhu cầu, thôi thì bỏ cái hư mà chọn cái thực. Vì thế sau này có lấy chồng,

không nhất thiết chọn người đẹp mã, mà chỉ chú ý xem ai khí chất phương cương, thể lực mạnh mẽ mà thôi. Trông thấy Quyền Lão Thực, tuy dáng người thô lậu, nhưng tinh lực như sói như cọp, chắc phải là người được việc, nàng ưng ngay, không tính đến giàu nghèo. Được người chồng khí lực hùng tráng, kích thích nam nhi không cần quá khổ đã là quý, lấy nhau xong cái của quý của Quyền Lão Thực còn trên cả sự chờ mong của nàng, thành ra nàng rất bằng lòng. Từ hồi tái hôn, chỉ biết có chồng chưa hề nghĩ đến chuyện ngoại tình.

Chồng nàng buôn bán nhỏ, thu nhập không nhiều, nàng phải quay tơ cho chồng đi bỏ mỗi từ sáng đến tối, cũng chỉ kiếm được một hai đồng. Nhưng không những chồng không phải nuôi, mà anh chồng đâm ra còn nhờ được vợ là khác.

Một hôm, nàng vén rèm nói chuyện với người đàn bà nhà đối diện. Người này ngoài ba mươi, chồng cũng buôn bán tơ, cùng đi làm ăn chung với Quyền Lão Thực, nhưng không phải người chung vốn mà là chỉ người giúp việc.

Chị này thì mặt mày tuy xấu nhưng tính rất đa tâm, có điều không dám liều, bởi lẽ một là xấu quá, không ai đoái hoài, hai là người chồng nóng nảy, hơi sai trái là đã bị đánh chửi liền.

Hôm ấy, người đàn bà này ngấm Vị Ương sinh đi ngang xóm suốt từ đầu đến chân, nhìn đi nhìn lại đôi ba lượt, rồi đợi Sinh đi khỏi mới chạy qua nhà Diễm Phương nói:

- Vừa rồi có một chàng cực kỳ đẹp trai đi qua đi lại ở đây ngó em dữ lắm. Lúc sắp đi rồi, mà chàng cứ quay đầu lại mãi, em nghĩ có đáng tội nghiệp hay không. Em chưa thấy, nên không biết, chứ chị đã ngấm kỹ chàng, con người lịch sự bậc nhất trên đời đó, đâm ra chị mắc bệnh tương tư thay em đây, em nghĩ chuyện đời có lạ không?

Diễm Phương nói:

- Ông ấy đến là vì chị chứ đâu phải vì em, chớ nên mượn em mà nói chuyện tương tự.

Người đàn bà nói:

- Mặt mũi chị xấu xí thế này, dễ gì chàng thèm nhìn, chàng thực là vì em đấy. Em không tin, thế nào chàng cũng sẽ trở lại. Khi thấy bóng chàng từ xa, hẳn là đến đây vì em, chị báo động cho em ngay. Lúc ấy em hãy bước ra ngoài một chút, một là để xem mặt chàng cho dễ, hai cũng là để cho chàng ngắm em một chút.

Diễm Phương nói:

- Để ông ấy tới nơi rồi hãy tính.

Người đàn bà còn nói nhiều điều thú vị nữa rồi mới về.

Suốt hai ngày, Diễm Phương để ý chờ xem mặt, nào ngờ Vị Ương sinh đang kỳ dưỡng bệnh, nhiều ngày qua đi mà không thấy bóng dáng chàng ở đâu, chuyện cũng dần quên.

Hôm nay, gặp chàng công tử mua tơ lịch sự, tự nhiên nhớ lại chuyện trước. Khi chàng đi rồi, nàng nghĩ trong bụng: "Người nói hôm trước hẳn là người này. Về dung mạo, quả là hạng nhất, nhưng không hiểu khả năng cười ngửa thực sự đến đâu. Mình có thất tiết với người đẹp trai như thế, thôi thì cũng được. Nếu chàng chỉ cốt mua tơ, mình cứ vồn vã mời chào, vừa được mỗi hàng, vừa có dịp ngắm cái dung mạo tuấn tú đa tình hiếm có. Ô, nhưng chàng nói ý, biết đâu đêm nay lại đến, tuy nói chuyện tiền bạc, nhưng bao hàm hai ý. Giả sử đêm nay chàng đến thật thì mình nên đuổi về hay không? Danh tiết cả một đời phải quyết định chính là lúc này, mình phải cân nhắc cho kỹ mới được."

Đang lúc còn phân vân, thì người đàn bà ở nhà đối diện bước qua nói:

- Nay, nhà Quyền, khách mua tơ mới rồi em thấy thế nào?

Diễm Phương nói:

- Em chưa nhìn kỹ.

Người đàn bà nói:

- Chính là người chị nói hôm trước đó.

Diễm Phương nói:

- Dung mạo thì kẻo trai đấy, có điều lạnh lùng, không giống bậc chính nhân quân tử.

Người đàn bà nói:

- Chị nói em đừng giận, chứ người đàn ông đẹp trai như thế trên đời này chẳng có hai đâu, cũng như người đàn bà xinh đẹp như em, trên đời cũng là độc nhất vô nhị, thật là trời xinh một, đất sinh ra một, hết sức xứng lứa vừa đôi, nếu không làm được vợ chồng, thì cũng phải ăn ở với nhau mới thỏa lòng thỏa dạ. Chị nói em đừng giận, chú Quyền đâu có xứng với em, một cành hoa nhài cắm trên bãi phân trâu, nghĩ cũng tiếc. Nếu chàng không trở lại nữa thì thôi, nếu trở lại, chị xin làm mai cho em, chắc chắn không ai bằng chàng đâu. Cố mà cùng chàng chăn gối vài lần mới không tiếc rẻ kiếp làm người. Em đừng hủ lậu, trên đời này chỉ có những quả phụ không chồng mới bia đá lưu danh, chứ chưa hề có người đàn bà có chồng suốt đời không dám làm bậy mà được quan trên chiếu cố bao giờ.

Diễm Phương nghĩ: "Cái nhà chị này quả thật mê trai. Mình muốn phiêu lưu mà không chia sẻ để chị ta cùng hưởng, chắc chắn bị chị ta phá bĩnh. Chi bằng cứ nhường cho chị ta đi trước xem sao. Nếu đó ra gì, mình mới tiếp tục, nếu không mình sẽ làm mặt giận xua đuổi chàng đi, như vậy vẫn vẹn toàn danh tiếng. Thật tiện đôi bề."

Chủ ý đã định, nàng bèn nói với người đàn bà :

- Vừa rồi em thấy chàng có vẻ quẩn quít, em muốn từ chối mà không nỡ. Lúc chàng sắp đi có úp úp mở mở bảo đến nay trở lại. Hôm nay chồng chị đi rồi, chồng em cũng không ở nhà, cả hai nhà không có ai. Đêm nay chị khóa cửa xong thì qua nhà em mà ngủ. Cứ tắt đèn trước, còn em thì núp ở một chỗ. Nếu chàng có đến thật thì chị thay em mà chung gối. Xong xuôi thế nào chàng cũng rút lui trong bóng tối, làm sao mà biết là chị tiếp đón chàng thay em. Phần em vẫn giữ trọn danh tiết, chị thì thỏa lòng. Tính thế này thì hay biết mấy, lợi cả hai phải không?"

Người đàn bà nói:

- Nói thế là em cũng chịu chàng rồi. Nay nghe được lòng tốt của em, chị thấy trong lòng ngứa ngáy vô cùng, muốn từ chối cũng không từ chối được. Có điều là tại sao bằng lòng cho chàng vào mà lại không quần thảo một bữa cho thoả, xưa nay có người tiết phụ nào lại đi làm như thế.

Diễm Phương nói;

- Không phải em giả nhân giả nghĩa, tự mình gạt mình đâu. Không nói giấu gì chị, thú phòng the em đã nếm đủ rồi, không thiếu điều cay đắng. Lỡ lần này gặp người làm ăn chả ra gì thật chả bõ mang thân mình ra hiến, nhân dịp chị thích, để chị hưởng trước xem đã, rồi cho em hay.

Người đàn bà mừng rỡ nói:

- Chị hết sức lưu ý điều em nhờ cậy. Có điều phải để chị cùng chàng thông thả, chớ có làm gián đoạn lúc người ta đang hồi gay cấn, chừng đó chị không biết phải làm sao đấy. Người xưa có câu "ăn cỗ không no, chẳng bằng nằm co ở nhà", em nhớ dùm chị đấy nhé.

Diễm Phương nói;

- Chị yên lòng, không có chuyện đó đâu.

Bàn định xong, họ chỉ còn đợi lúc hành sự mà thôi.

Thật đúng là:

Tạo hoá sao khéo đa đoan

Gà đồng, mèo mả dân, gian một phường.

Thế là cái đầu rùa mới được tu sửa của Sinh, sắp được chui vào hai cái lỗ hang chưa rõ nông sâu như thế nào, xin đọc tiếp hồi sau sẽ rõ.

Lý Ngự
TÌNH NGỘ

Dịch giả: Đào Phong Lưu

Hồi 10

Mới nghe danh biết người tầm cỡ
Lén xem âm lượng sức làm tình

(聆先聲而知勁敵 留餘地以養真才)

Linh tiên thanh nhi thức kình địch Lưu dư địa dĩ dưỡng chân tài)

Người đàn bà ở nhà đối diện với Diễm Phương. Được Diễm Phương giao phó nhiệm vụ làm thử trước, nàng rất đổi vui mừng. Trời vừa sẩm tối, hàng xóm mới lên đèn, đã vội giắt theo người mảnh khoản lụa mềm để lúc mây mưa mà dâm thủy tràn ra thì lau chùi tránh làm bẩn chăn gối nhà hàng xóm. Rồi chị ta khóa cửa nhà mình, tơn tơn lên sang nhà trước cửa.

Vừa thấy chị ta, Diễm Phương giả bộ mặt mũi buồn rầu trêu chị ta rằng:

- Thôi không xong rồi, chàng vừa gửi lá thư bảo đêm này phải hoãn vì có mấy người bạn lôi kéo đi nhậu không rút ra được. Chắc chị phải về nhà chăn đơn gối lẻ mất thôi.

Người đàn bà hàng xóm thất vọng nghĩ rằng mình bị mắc lừa của con ranh này rồi, thì mắt đỏ lửa, giận dữ đến nổi hơi thở hỗn hển, nói không ra hơi, làm Diễm Phương bật cười, bảo.

- Đồ đại trai chưa kìa, mới nói thế đã tin ư? Em trêu đấy, chị cứ yên tâm. Thế nào đêm nay chàng cũng đến, mình hãy chuẩn bị cho cuộc mây mưa đi.

Nói xong Diễm Phương đi lấy một thau nước nóng, rồi cả hai cùng rửa ráy thân mình cho sạch sẽ. Sau đó Diễm Phương trải một chiếc ghế dài sau rèm, gần chân giường, nơi mà nàng sẽ nằm lên để nghe họ hành lạc. Nàng dặn người đàn bà ra trước cửa lớn nghe động tĩnh. Nàng bảo với người

đồng lõa:

- Chị cứ cài then cho chắc. Khi chàng đến chắc sẽ gõ nhẹ cửa. Vừa nghe thấy thì mở cho chàng vào ngay. Đừng để chàng gõ nhiều lần, kéo lằng giằng họ nghe được. Chàng vào xong thì cài then lại như trước rồi lên ngay giường. Chớ có nói nhiều, bắt buộc nói thì chỉ nói thầm, như thế chàng mới không phân biệt được ai với ai, kéo rồi bại lộ hết cả đấy.

Người đàn bà vâng vâng dạ dạ, tắt đèn tối thui, rồi giục Diễm Phương đi ra chỗ khác.

Người đàn bà đến nép sau cửa, đợi hơn một trống canh mà chưa thấy động tĩnh gì. Nàng toan bước vào trong hỏi Diễm Phương thì thành linh trong bóng tối bỗng bị ai ôm chầm lấy. Cho là Diễm Phương lại trêu mình như hồi nãy, bèn đưa tay thọc xuống phía dưới, nào ngờ nắm phải một vật cứng nhắc.

Bèn lên tiếng nói khẽ:

- Anh yêu, anh vào ngả nào vậy?

Vị Ương Sinh nói:

- Từ trên nóc nhà xuống.

Nàng nói :

- Giỏi thật, thôi mình vào trong này đi.

Hai người cởi quần áo. Nàng chả chần chờ, mình đã trần như nhộng tênh hênh trên giường trong khi Sinh vừa cởi xong cái áo. Khi Sinh cởi hết cả quần áo bèn nằm lên trên, tính nắm chân định đặt lên vai, không ngờ quơ tay mãi chỉ gặp khoảng trống, không hiểu tại sao. Mãi rồi mới biết nàng ta đã dựng chân lên cao tự hồi nào, sẵn sàng nhập cuộc. Sinh nghĩ bụng: "Không ngờ người đâu mà nhanh như thế. Dùng cách nhẹ nhàng quanh quẩn một hồi nơi bụi rậm như với vợ nhà chắc không cần."

Chàng bèn nhồm người ấn dương vật vào trong cửa động.

Nàng ta lập tức tru tréo như heo bị chọc tiết:

- Đau tôi chết thôi.

Sinh hăm lại, lấy tay mơn man âm đạo làm hé mở âm môn, sau đó lại thọc mạnh, vậy mà quy đầu chỉ lọt vào được có nửa tắc. Thấy cửa hang vẫn còn chặt, bèn bảo rằng:

- Khó cho vào quá, càng nhẹ thì càng lâu, chi bằng hãy làm mạnh một lần cho nó vào hẳn, khổ trước sướng sau nhé!

Bèn thọc mạnh một phát.

Người đàn bà ấy la:

- Chết mất thôi! Sao không thoa nước miếng vào một chút?.

Sinh nói:

- Chớ nên, nên chơi cho đúng kiểu với những người như ta và nàng. Còn lổi tẩm nước miếng chỉ dùng với bọn gái trinh thôi, chớ có phá lệ. Nàng hãy để ta đút cho nó vào hết đã.

Người đàn bà nói:

- Thế thì chết em rồi! Chàng không muốn tự phá lệ thì em phá lệ vậy.

Nàng dẩy ra, nhổ nước miếng trong lòng bàn tay, thấm ướt cửa mình, đoạn thoa vào quy đầu cho ướt. Rồi nói:

- Được rồi đấy, xin chàng hãy nhẹ nhẹ dùm.

Sinh không màng đến lời năn nỉ, lại làm như trước, hai tay nâng đùi nàng lên, ra sức nhả thật mạnh. Lần này cái vật vừa to vừa dài kia đã vào tuốt luốt. Nàng ta lại rên lên một tiếng rồi than rằng:

- Nhìn chàng ngoài mặt nho nhã, mà làn ăn gì hung tợn thế. Không cần biết người khác sống chết ở đâu, em đau muốn chết chả thấy sướng ở chỗ nào, bây giờ đút nó bằng được vào trong xong rồi đấy, chàng lấy nó ra đi!

Sinh cười, nói:

- Thôi mà, đây mới là lúc bắt đầu, chả lẽ chưa chi đã lấy ra, hai chúng ta đâu biết gì nhau!

Nói rồi đưa đẩy dương vật. Nàng ta liền rên lên mấy tiếng ái dà. Cho đến

cái thọc thứ năm chục, nàng ta mới im lìm. Khi đẩy đưa đến lần thứ một trăm, nàng lại rên lên mấy tiếng ái dà như lúc đầu. Lúc này nàng kêu a ha là vì đau, bây giờ nàng kêu a ha là vì khoái lạc. Các thứ âm thanh căng thẳng trong lúc hành lạc của đàn bà phát âm là điềm báo hiệu mây đã hóa mưa. Thế mà cô hàng xóm của Diễm Phương lại hơi gian xảo, vì tuy đạt cực điểm khoái lạc có đến hai lần rồi, nhưng hễ bị hỏi là ra chưa, cứ chối là chưa, nên Sinh càng ra sức. Tại sao nàng không nói thật? Chỉ vì nàng đang làm tình thay cho Diễm Phương, nhiệm vụ mở đường, sợ nếu nói ra rồi, lo Diễm Phương vào đòi chỗ.

Sinh tin nàng nói thực, nên không xuất tinh, đành phải tiếp tục. Về sau xuất tinh rồi, vẫn không dám ngừng, chẳng khác nào người cưỡi ngựa, ngựa đã kiệt sức cứ gục gặc đầu, lăn quăn một chỗ, không còn hơi sức đâu mà chạy thêm. Nàng thấy dương vật cứ quanh quẩn mãi, mới hỏi rằng:

- Anh yêu, anh đã ra chưa?

Sinh sợ bị chê là kém sức nên tuy đã ra rồi, vẫn nói là chưa. Ban này, lúc chưa bị hỏi, chàng như đám học trò ngủ gật bị thầy đánh nên tỉnh ngủ, tinh thần trở nên phấn chấn gấp bội. Dương vật thành dững mãnh thọc một hơi mấy chục cái, không tỏ vẻ gì là đuối sức, hơi thở cũng không hề hỗn hển.

Người đàn bà mới kêu:

- Anh yêu, em đã ra rồi, đừng làm thêm nữa, em chịu hết nổi rồi.

Sinh thấy nàng đầu hàng mới thôi, nhưng vẫn để dương cụ trong âm cung một lúc nữa. Vậy mà trong đêm tối chàng đâu biết nàng chỉ là người khác lót đường. Tuy mặt nàng xấu, nhưng được đôi chân cũng bé nhỏ, thân thể cũng chẳng thô, làm sao phân biệt được ai với ai.

Diễm Phương nằm trên trường kỷ kê sát ngay chân giường, cách họ có cái rèm, hóng tai nghe đủ. Thấy tiếng rên vì đau khi dương cụ nhập âm cung, nàng đoán kích thích chàng đẹp trai không đến nỗi nào, khắp khởi trong lòng một nửa, lại nghe tiếng động phát ra trên chiến trường khi vũ bão khi nhích nhàng, lòng lại khắp khởi thêm một nửa. Lại khi thấy quá bán cuộc

chơi, hẳn là đã mệt, mà chàng vẫn trấn áp được lòng dâm của người hàng xóm, nàng thấy vừa lòng, tự nhủ thầm: “Xem ra quả là một trang anh hùng tài giỏi, một bậc phi tướng trong cõi sắc dục. Còn ngại gì nữa, có thân mật với chàng cũng đáng”.

Nàng bèn trở dậy, đứng trong bóng tối ngẫm nghĩ. Hay là chui ngay vào trong với họ, tiếp tục cuộc vui, nhưng theo lối này chàng làm sao mà thường thức được vẻ đẹp của mình, vả lại nằm cạnh con mụ xấu xí thế kia, có phải hào hứng giảm đi nhiều không. Rồi lại suy tính phải làm sao cho chàng biết sắp được giao hoan với ai thì chàng mới háo hức trong lòng. Nếu không, sau một trận quần thảo như mới rồi, chàng không còn hăng hái nữa.

Suy tính một hồi nàng trở dậy đi khê xuống bếp, lấy rơm nhóm lửa để đun vài gáo nước, rồi châm một ngọn nến. Sau đó nàng cầm đèn bước vào phòng, vén màn kéo thốc chắn ra, cất lời đồng dục:

- Ai mà đang đêm dám lên vào nhà người ta mà ôm ấp đàn bà con gái? Sao có chuyện lạ lùng như vậy? Mau ngồi dậy nói cho tôi biết!

Vị Ương sinh đang ngủ, choàng dậy, tưởng có ai nấp đâu đó để gài bẫy mình. Chàng run sợ, răng đánh cập cập, mồ hôi ướt lưng. Ngẩng đầu nhìn, hóa ra mỹ nhân lúc ban ngày, nhớ lại người đàn bà cùng mình vừa hoan lạc, nghĩ thầm: “Chẳng lẽ trong nhà còn người đẹp mới này nữa?”

Chàng cúi mặt nhìn người mình vừa ôm ngủ, thì ra là một người đàn bà xấu xí, mặt đen đúa, tóc vàng vọt, da dẻ trên mình chẳng khác nào giò heo chưa rửa, không cạo. Chàng kinh hoàng thất sắc hỏi người đàn bà ấy:

- Chị là ai?.

Người đàn bà vội kéo chăn che lấy tấm thân loã lồ, nói:

- Công tử chớ sợ, em là thám tử của cô đây. Nhà em đối diện với nhà cô. Em là người đứng nói chuyện với cô ấy, lúc công tử đi qua nhà hôm nọ. Cô ấy bảo tuy diện mạo công tử đẹp đẽ, nhưng lại sợ không biết ngoài coi được, mà bên trong có dung được hay không, nên nhờ em tiếp xúc trước, vì

sợ bỏ công thất tiết với người không ra gì. Bây giờ thì công tử quả xứng, vậy nhị vị cứ việc chung chăn gối với nhau. Đến phiên nhị vị trở tài, em muốn ở lại xem, nhưng sợ làm vướng víu mất vui, nên em xin phép về nhà đây.

Nói xong người đàn bà nhóm dậy, cúi chào hai người mà nói rằng:

- Tầm thường như em, được tiếp đãi công tử thật là may mắn. Cũng bởi bạn tốt cho hưởng, nhưng biết đâu trước kia em chả có nợ tình với công tử. Về sau nếu được công tử cho em hầu hạ, thì em rất cảm ơn.

Nói xong mặc vội lên người cái quần, khoác tạm cái áo bông, còn đồ lót cùng giày tất thì cuộn trên tay thành một bọc nhỏ, lễ phép cúi chào một lần nữa rồi đi ngay. Sinh khác nào vừa tỉnh cơn mê. Chàng ngẫm cảm ơn người anh kết nghĩa là Tái Côn Lôn đã khích mình, nhờ đó mới tu sửa dương vật để đàn bà được thỏa mãn đến nỗi thốt thành lời biết ơn như thế này.

Diễm Phương theo tiễn người đàn bà về, khóa cửa lại xong rồi trở vào phòng, nói với Sinh vẫn chưa hết ngỡ ngàng trong hoàn cảnh kỳ lạ tối nay:

- Anh đã thỏa mãn rồi, sao chưa về nhà, còn nán lại đây làm gì?

Sinh liền hăng hái phản đối:

- Ôi chao, thỏa mãn làm sao được? Trái lại là khác. Nàng thiếu ta món nợ trao người. Nay trời quá nửa đêm không còn mấy chốc là sáng, thời khắc quý báu tựa vàng, hãy lên giường với ta, nói năng gì nữa.

Diễm Phương nói:

- Liệu chàng thèm em thật không?

Sinh nói:

- Thật mà!

Diễm Phương nói:

- Nếu thật chàng hãy dậy, khoác tạm cái áo lên người, đi làm một việc cần làm đã, rồi mình sẽ ăn nằm với nhau.

- Còn việc gì cần hơn việc ngủ với nàng nữa đây?

- Chàng chớ có hỏi nhiều, theo em ra đây.

Sinh khoác áo lên người rồi ra khỏi giường. Nàng bèn dắt tay Sinh qua mấy buồng, băng qua vườn rồi xuống bếp. Nàng chỉ cho Sinh bồn tắm nước ấm sẵn sàng tự hồi nào. Hiểu rằng nàng còn ra dấu cho khoác áo lên mình, rồi

mới băng ngang vườn trồng, vì sợ mình bị lạnh, Sinh cảm kích trước sự chu đáo ấy, nên nghiêng mình tỏ vẻ cảm kích.

Nàng vừa nói, vừa pha thêm nước nóng nàng nấu trên bếp ban nãy vào cái thùng để tắm:

- Chàng hãy tắm rửa cho thật sạch sẽ. Đừng để hơi trên mình người ta dính vào người em.

Sinh nói:

- Được lắm, nàng quả là người biết lo mọi chuyện. Ban nãy không những dưới thì giao hoan mà miệng ta còn hôn người ta nữa. Như vậy phải còn súc miệng nữa.

Diễm Phương nói:

- Không có súc miệng là em không làm gì với chàng hết đấy.

Sinh nói:

- Được. Chẳng lẽ bên dưới đã có chữ Trung (gồm chữ Khẩu là cái miệng và nét sổ xuống ngay giữa, hình như dương vật đang ở tại âm cung), mà bên trên không có chữ Lũ? (gồm hai chữ Khẩu là cái miệng, có dấu chấm nổi lại, hình dung hai cái miệng đang hôn nhau-ND)

Chàng đang định đi tìm cái gáo để múc nước, thì không ngờ từ trong thùng đã để sẵn một cái bát, bên trên còn gác một cái bàn chải răng. Chàng nghĩ thầm trong bụng: "À này chu đáo thật."

Diễm Phương đợi Sinh rửa ráy, đánh răng xong, cũng ngồi xuống vén xiêm rửa hạ bộ.

Tại sao trước khi Sinh đến, nàng đã cùng người đàn bà ở nhà đối diện làm vệ sinh phần ấy rồi, mà bây giờ lại làm nữa?

Thì ra trong lúc nằm rình nghe Sinh và người đàn bà kia giao hoan, nàng cảm thấy mê mên đến nỗi xuân tình rạo rực, dâm thủy rỉ ra, nàng không muốn nhân tình cười nàng, nên lại làm vệ sinh nơi hạ thể.

Lên nhà trên, nàng còn dùng khăn ướt lau đi lau lại chiếu giường thật kỹ, rồi mở tủ lấy ra một chiếc khăn khô để sẵn bên gối. Đâu đó xong rồi, nàng thổi tắt đèn. Nàng ngồi trên giường cởi quần áo, cởi đến đâu vắt lên thành ghế cạnh giường đến đó, chỉ trừ cái yếm ngực với cái quần lót nhỏ dưới thân, rồi nằm chờ.

Sinh vào ôm nàng, vừa hôn hít vừa chậm chạp cởi yếm cùng quần lót. Tay mơn trớn hai đôi nhỏ mịn màng làm ngón tay muốn tuột. Một cặp vú mà lại có phần mịn màng hơn hẳn các loại nhũ hoa. Cả thân nàng chỗ nào cũng êm ái dịu dàng, mà nơi hạ thể da thịt có phần còn mềm êm hơn nữa.

Sinh đặt nàng nằm xuống, gác hai chân lên vai mình rồi, dùng chiến thuật ban nãy đã làm tình với người đàn bà kia, từ ngoài thọc mạnh dương vật vào. Chàng cho rằng như thế, người đàn bà có thể lúc đầu thấy đau nhưng về sau đổi thành rất khoái cảm. Chàng không ngờ Diễm Phương vẫn như thường, không tỏ vẻ đau đớn hay ngán ngấm gì cả.

Sinh nghĩ: " Tái Côn Lôn nói ra lời nào nghiệm cũng đúng. Nếu dương vật của Quyền Lão Thực không to không dài, thì không thể âm đạo của nàng thành rộng trơn như thế. Nếu cái dương vật của mình không kịp thời tu sửa, thì bây giờ khác nào đuôi chuột ngoáy lọ mỡ."

Quân dụng đã không làm cho địch ngán, thì phải dựa vào thế trận.

Sinh bèn rút cái gối kê đầu đem chêm dưới eo lưng nàng, sau đó hai người bắt đầu cuộc truy hoan. Tuy chưa đến mức kịch liệt, nhưng Diễm Phương thấy rằng Sinh quả là một tay sành điệu.

Chèn gối dưới lưng, thiên hạ cũng thường làm, có gì gọi là sành với không sành? Thực ra, chèn là chèn vậy, chứ mấy ai biết được tại sao? Số là âm đạo có sâu có nông, dương vật có ngắn có dài. Nếu âm hộ nông, dương cụ dài, thì không thể thọc vào hết được, vì làm như thế người đàn bà không thấy khoái mà còn bị đau nữa, mà người đàn ông cũng không thể hưởng lạc trọn vẹn. Trái lại âm đạo sâu mà dương vật ngắn, người đàn ông không còn cách nào khác là chèn thêm gối phần dưới lưng nên hạ thể đàn bà thành phẳng, nên dương cụ dễ lấp đầy. Có rõ điều này, ta mới hiểu tại sao trước đây, khi tu sửa dương vật, Sinh chỉ cốt cho nó trở thành to, mà không cần thành dài. Âm đạo của Diễm Phương sâu, dương vật của Sinh ngắn, vì vậy chàng mới lấy gối chèn dưới lưng nàng, như vậy hẳn là một tay sành điệu, nàng chỉ thoáng thấy thế, lòng cũng thầm khen.

Bên dưới đã trám miệng trên cũng không cho hở, có như thế mới khoái cảm trọn vẹn. vì vậy, lưỡi của Diễm Phương cũng nằm gọn trong miệng của

Sinh.

Sinh lúc gác chân nàng lên vai mình, rồi bắt đầu hì hục, cứ như thế mà âm dương vật vào, có điều khi rút ra nhanh mà đẩy vào lại chậm, vì sợ làm đều nhịp, gây thành tiếng động lảng giềng nghe tiếng chẳng. Thế mà một chập hấp lực sinh dục âm dương đôi bên bỗng quẩn quít khít khao, chứ không có vẻ chênh choáng như lúc bắt đầu. Chẳng phải là tác dụng của dương vật chớ đã trường nở lúc giao cấu đấy sao?

Diễm Phương tự nãy nằm im, nay bắt đầu toàn thân rung rẩy, nói rằng:

- Anh yêu, mạnh thêm nữa đi!

Sinh nói:

- Mới bắt đầu, đã thấm vào đâu. Đợi chút nữa mới thật là khoái lạc. Có điều thường thì ta không thích chơi âm thầm, mà muốn có tiếng động mới thú vị. Tiếc rằng phòng mình đây hẹp quá, gây ồn ào sợ lảng giềng nghe, nên không dám hết sức, biết làm thế nào?

Diễm Phương nói:

- Không sao, phòng này một bên trống, một bên sát với nhà bếp của người ta, không ai ngủ bên đó, chàng tha hồ muốn làm gì thì làm.

Thế là cuộc mây mưa tiếp tục, càng lúc càng sôi nổi.

Sinh thay đổi lối chơi. Bây giờ rút ra thông thả bao nhiêu thì thọc vào cấp bách bấy nhiêu, làm cho mỹ nhân khoái cảm tột cùng, hạ thân vận vẹo hơn trước, dâm thủy mỗi lúc thêm ràn rụa. Sinh định lấy khăn lau cho khô bớt, sợ dương vật rút ra đóng vào gây thêm tiếng động lớn, nhưng Diễm Phương nắm tay chàng ngăn lại. Đó là vì nàng cũng giống như Sinh, không thích im lìm hành dâm, mà muốn lúc giao hoan, chơi càng thành tiếng lớn nghe càng sướng.

Cuộc quần thảo thành trời long đất lở.

Cuối cùng Diễm Phương đến giữa lúc phượng đảo loạn điên phải rên rí:

- Chết em rồi, em chắc chết thôi...

Nhưng Sinh nào nghe, còn công hãm dử dội hơn nữa.

Nàng rên rí rằng:

- Xin chàng thôi, em phục tài rồi, quả không hề hữu danh vô thực, chẳng thế mà một mình làm được hai người suốt đêm. Hãy dành sức, đêm mai

còn làm nữa. Đừng để quá độ sức hao, mai này em biết trông cậy vào ai?

Nghe vậy, Sinh thương yêu nàng vô cùng, bèn ôm chặt vào lòng, sát hai hơi thở chung cơn lạc thú.

Vì sợ người ngoài ban ngày trông thấy, trời sắp sáng Diễm Phương giục Sinh mặc quần áo rồi ra về sớm.

Từ đó hai người cứ sáng đưa tối đón. Nhưng dần dà, đường hoàng đến bằng cửa chính, chứ không phải trèo tường như hôm đầu tiên. Có khi sáng bảnh mà dứt nhau không nổi, Diễm Phương phải cáo bệnh không mở cửa hàng, thanh thiên bạch nhật cùng trần trường chừng giỡn khắp nhà mà ngắm vẻ đẹp thân thể lẫn nhau, lặn hụp trong bể ái nguồn ân. Còn người đàn bà ở nhà đối diện thì cứ hai đêm lên qua một lần, Sinh không từ chối, cốt là để đừng gây bất mãn nơi thị, nên cũng thỏa mãn cho thị.

Hàng xóm tuy có phong thanh, nhưng lại ngỡ đó là Tí Côn Lôn, một đại đạo tặc thường hay lẩn quẩn quanh vùng, nên mặc kệ. Đã không ai hé môi, mà còn giả đồ mắt đui tai điếc không buồn quan tâm đến nữa. Vì thế Sinh mặc tình la cà tại nhà Diễm Phương mười mấy đêm liền không hề e ngại chút nào.

Cho đến hôm Quyền Lão Thực trở về, Sinh mới hết bén mảng. Tái Côn Lôn sợ Sinh tính khí nông nổi, nên không cho ra đường, đích thân đi dò la, liên lạc tin tức cho em. Còn Quyền Lão Thực thì cũng vẫn là Lão Thực, đúng như biệt danh người ta đặt cho, có nghĩa là vẫn thật thà, trung hậu, không hề nghi ngờ gì. Trong khi Tái Côn Lôn giả bộ mua tở, tới lui để thông tin tức cho Diễm Phương thì Quyền Lão Thực điềm nhiên mặc vợ tiếp xúc, nói chuyện với người.

Thật đúng là:

*Trông mặt mà bắt hình dong,
Con lợn có béo cổ lòng mới ngon.*

*Nghìn vàng khó đổi người khôn.
Những chuyện bưng bít từ mồm lọt ra
Tình nhân dấu kín trong nhà
Cho hàng xóm mượn thật là hiếm thay.*

Chưa biết mối tình vụng trộm giữa Sinh và vợ lão họ Quyền còn tiếp tục được hay không, mời xem tiếp hồi sau phân giải.

Lý Ngự
TÌNH NGỘ

Dịch giả: Đào Phong Lưu

Hồi 11

Anh hùng khoét ngạch vung tiền bạc
Trai gái gian dâm kết vợ chồng

(穿窬豪傑浪揮金 露水夫妻成結髮)

Xuyên du hào kiệt lãng huy kim Lộ thủy phu thê thành kết phát)

Thơ rằng:

Hào kiệt xưa nay lắm nhân duyên
Hễ gặp tri kỷ chẳng tiếc tiền
Áo mũ xênh sang phường kẻ cướp
Vì bạn dộc lòng chẳng phải điên.

Diễm Phương thông dâm với Vị Ương Sinh mười mấy đêm liền, cuộc tình mây mưa đang đắm thắm thì đúng một cái, Quyền Lão Thực trở về làm đứt đoạn. Nàng hận không nói được, bụng nghĩ: "Xưa nay, mình cho rằng đàn ông ở đời không thể vừa có tài vừa đẹp trai, lại có của quý to dài. Đời mình đã bỏ hai thứ đầu là có tài và đẹp trai, chỉ cần cái thứ ba là khoản khoẻ làm tình thôi. Cho nên mình đã coi con vật ngu xuẩn này như một của quý nên mới phải hi sinh, mà suốt ngày chịu cực, chịu khổ vì nó. Mình có biết đâu đàn ông quả có người hội đủ cả ba thứ. Không biết còn gặp được anh ấy nữa không, nghĩ tiếc sao trời đã sinh ra mình là một bậc giai nhân, thế mà so với người đàn bà xấu xí ở nhà đối diện, thì đã hưởng đời được hơn gì chị ta cái gì nào. Bây giờ hối tiếc những ngày qua đã không được, còn những ngày tháng tới lẽ nào cũng đành để trôi qua vô vị. Người xưa có câu: "Chim khôn đậu cửa nhà quan, gái ngoan chọn kẻ khôn ngoan làm chồng". Đã làm thân đàn bà con gái, không ô danh thất tiết thì thôi, chứ đã dâm lao thì phải theo lao, trốn nhà mà sống với người mình yêu, chả lẽ đã lỡ bước

trong cảnh làm vợ họ Trương mà lòng vương nhà họ Lý mãi sao? Mình thường nói, xưa nay chỉ có kẻ nào có cặp mắt của Hồng Phất Mỹ, lá gan của Trác Văn Quân mới đáng tư tình với trai. Mà đã liều thì năm bảy cũng liều, há chẳng cuối cùng hai giai nhân ấy còn được sắc phong là tiết hạnh phu nhân đấy sao? Có thể mới xứng đáng là bậc hào kiệt trong giới nữ lưu chứ.

Cũng có người ăn vụng không quá một hai lần đã bị trắc trở cả một đời, đến nỗi không được gặp nhau, đành ôm mối tương tư mà chết, vậy há không đáng chê sao? Từ hồi nào đến giờ, bí quyết của kẻ tư tình thì hai chữ "Dâm" với "trốn" vốn không tách rời bao giờ, đã muốn dâm thì phải bỏ trốn, còn như cho rằng không thể trốn được, thì hãy quên cái nghiệt chướng nơi mình đi, cố làm người trung trinh chẳng ăn ở hai lòng cho xong, tại sao đem danh tiết và tính mạng ra đổi rẻ lấy thú phong lưu trong chốc lát?"

Thế là lòng đã quyết, nàng bèn viết thư cho Vị Ương Sinh, hẹn cùng nhau đi trốn.

Khi bé còn ở với bố mẹ, nàng rất chăm chỉ học hành, nên đã đọc thông viết thạo nhưng từ ngày đi lấy chồng thì cũng chẳng khi nào động đến nghiên bút, nên giờ chỉ có thể viết được ra những ý thông thường. Thư nàng viết như thế này:

Tình lang Vị Ương sinh thân yêu của thiếp,

Từ hôm chàng không đến, suốt ngày thiếp chẳng thiết ăn uống gì cả, chỉ cố nuốt lấy khoảng một phần ba bữa ăn để sống. Thiếp đã quyết theo chàng trọn cuộc đời. Chàng định liệu mà thu xếp sớm nhé, hay là nhờ anh Côn Lôn đến bắt cóc thiếp đi. Hoặc thiếp sẽ tự trốn theo chàng. Chỉ cần chàng hẹn ngày giờ và chờ thiếp ở chỗ nào. Mong chàng đừng phụ ý thiếp.

Nếu chàng sợ chuốc họa, do dự không dám làm việc mạo hiểm này thì là

người bội bạc, hãy viết thư nói thẳng cho thiếp biết. Thiếp sẽ tuyệt giao ngay. Từ nay đừng mong gặp nhau nữa. Mà có gặp thiếp sẽ cắn xé, ăn tươi nuốt sống chàng như ăn thịt lợn hay thịt chó đấy.

Giấy ngăn tình dài, nói sao cho hết.

Người đàn bà ô nhục của chàng

Diễm Phương

Nàng đứng ngoài cửa , đợi Tái Côn Lôn đi ngang qua, bèn trao thư nhờ mang đi. Nàng còn sợ Vị Ương Sinh nhát gan không dám làm gì, nên đêm ngày ngóng đợi, suốt ngày cứ kiểm chuyện cãi vã với Quyền Lão Thực, muốn họ Quyền không chịu nổi phải bỏ vợ như Chu Mãi Thần ngày xưa vậy. Nàng lấy cố đau ốm, tơ không quay, lụa không dệt, rau không tươi mà ngay cả việc bếp nước cũng không lo, trà hơi nguội thì nói là nước không sôi, cơm hơi khô thì nói là nấu không chín, sáng sớm đã sưng xỉa, chiều tối thì lạnh nhạt, khi vào giường ngủ thì làm tình làm tội chồng đủ mọi cách, có khi nửa đêm kêu chồng thức dậy pha nước, nấu cháo, không cho ngủ yên, lúc giao hợp với chồng giở mánh làm cho chóng kiệt tinh lực của chồng. Thế nhưng Quyền Lão Thực cũng vẫn cố chiều chuộng, mong lấy công chuộc lỗi, ai ngờ bao nhiêu công khó ban đêm chẳng hề bù được lỗi lầm ban ngày, chỉ ít lâu một con người vạm vỡ như sói như cọp kia mới không đầy một tháng mà đã như người chỉ còn da bọc xương, chờ chết.

Xóm giềng biết cảnh đều bất bình, nhưng vì sợ Tái Côn Lôn, nên không ai dám hé môi. Quyền Lão Thực thấy tính tình của vợ đột nhiên thay đổi khác thường thì nghi ngờ là có chuyện gì lạ, nên gạn hỏi lỗi xóm xem lúc mình đi vắng có gì khác trong nhà không.... Hàng xóm lúc đầu nói tránh đi là không biết, nhưng về sau thấy Quyền Lão Thực gạn hỏi mãi thì tội nghiệp cho một người trung hậu sau này có thể chết vì tay kẻ dâm dục, nên đành trả lời:

- Có... có một khách hàng đến nhà anh mấy lần. Có điều người này thì chả ai dám động đến, vì động đến thì hậu quả chẳng khác nào như lời các cụ đã

dạy: “Cuộc sống không dừng, tự bùng lấy hoạ” Không những không thể làm gì được nó, mà còn sợ tai hoạ khôn lường nữa.

Quyền Lão Thực hỏi:

- Người nào mà ghê gớm vậy?

Hàng xóm nói:

- Không ai xa lạ, chính là cái thằng giang hồ đạo chích biệt danh Côn Lôn, tên trộm thần kỳ nổi tiếng trong thiên hạ đó. Hồi đầu hắn đi ngang qua nhà anh, sau đó thấy anh đi buôn bán vắng nhà, mới đến dò la thăm hỏi. Ai ngờ, kể từ hôm đó, đêm nào nhà anh cũng có tiếng động như có người nói chuyện vậy. Nếu là người khác thì chúng tôi đã đến dò xét rồi, anh nghĩ coi ai dám động đến móng chân của hắn. Mình không gây chuyện với hắn mà hắn còn đến “hỏi thăm” của cải nhà mình, huống hồ lại dây vào hắn, thì làm sao hắn để cho mình yên. Vả lại từ hồi nào đến giờ, trong luật pháp đâu có chuyện xóm giềng phải bắt gian phu dâm phụ, cho nên hắn tự do đi lại mười mấy đêm liền, mãi cho đến hôm anh về mới dứt. Anh nên để bụng, sớm hôm phải đề phòng, tuyệt đối không được tiết lộ để tránh tai bay vạ gió, ngay với vợ anh cũng phải nhẫn nhịn, đừng nói ra. Chị ấy mà biết được sẽ thông tin cho hắn, chùng đó ngay cả bọn tôi cũng không được an toàn, nếu nhẹ thì cũng bị hấn hãm hại, còn nếu nặng thì có khi ngay cả tính mạng cũng khó bảo toàn đấy.

Quyền Lão Thực nói:

- Hắn đâu có hay đến mua hàng. Nếu bác không nói, tôi đâu có biết, bác đã nói vậy, tôi quyết không tiết lộ. Thế nào cũng có ngày hắn rơi vào tay tôi. Khi nào bắt được hắn đem chặt đầu, sẽ nhờ bác giúp một tay.

Người láng giềng nói:

- Đừng có dại. Các cụ đã có câu: “bắt trộm có tang, bắt gian có chứng”. Vợ anh không nghĩ đến anh, thì giữ lại trong nhà ích gì, chi bằng bán quách lấy tiền mà tiêu, không bị mất vốn. Có điều nếu bán cho người khác, chưa chắc chịu đi, vả lại nếu thằng Tái Côn Lôn hay được, nó sẽ nghĩ mình dứt tình nó, nó sẽ giận lên và trả thù cho coi. Tốt hơn là anh cứ bán quách cho hắn. Ăn trộm kiến tiền cũng dễ, hắn đã thương vợ anh biết đâu sẽ bằng lòng trả cho một vài trăm lạng. Với số tiền đó, anh đi cưới một người nào vừa ý,

như vậy vừa khỏi mang họa, vừa có được vợ mới, vừa thêm được của, có phải hơn không?

Ai nấy cũng bàn tán với nhau như vậy, thấy đều đồng ý thì hành kế hoạch, lại nhờ người biết ăn nói, hẹn ngày hôm sau đi tìm Tái Côn Lôn.

Lại nói về Vị Ương Sinh, từ khi xa cách Diễm Phương thì sinh ra bệnh tương tư, suốt ngày đeo bám theo Tái Côn Lôn năn nỉ tìm cách giúp cho bọn họ được gần gũi nhau.

Tái Côn Lôn nói:

- Bắt cóc cô ấy thì dễ ợt, có điều phải dọn đi nơi khác mà sống, đệ có đồng ý không?

Sinh lúc đầu còn phân vân vì tiếc chưa gặp được hai cô gái đẹp gặp tại miếu Trương Tiên. Tuy nhiên bức thư của Diễm Phương vô cùng tha thiết khiến Sinh cảm lòng không đậu, nên Sinh quyết định cùng trốn đi với nàng. Nhưng Tái Côn Lôn lại còn nói thêm:

- Như vậy được rồi. Có điều ta bắt cóc vợ người không giống như ăn trộm tiền bạc, bởi tiền bạc hôm nay không có, ngày mai lại kiếm ra, chứ còn vợ mà bị bắt đi thì chồng làm sao chịu nổi? Huống chi lão họ Quyền này vốn nghèo khổ, còn bị mất vợ, lấy ai lo liệu cho nó. Con người bị dồn ép thái quá, không có gì mà chẳng dám làm đâu. Chi bằng đem một trăm bảy chục lạng bạc đến cho lão trước rồi hãy bắt cóc vợ lão sau. Như vậy, nếu lão có mất cái này thì cũng còn cái kia an ủi. Mình làm vậy tuy có điều hơi thất đức, nhưng không tàn hại, lại còn giữ được sắc thái của kẻ anh hùng.

Sinh nói:

- Huynh tính như thế là vẹn toàn. Có điều, đệ đi thế này trong túi không còn tiền, không biết làm sao, sợ lại phải làm phiền đến tiên huynh tri kỷ, trong lòng cảm thấy áy náy quá thôi.

Tái Côn Lôn nói:

- Tiền của ta đến dễ thì đi cũng dễ. Nếu ta không dám tiêu xài rộng rãi với đệ, thì còn gì là tình nghĩa với nhau. Để ta lo việc này cho đệ. Đệ hãy viết thư trả lời cho nàng biết, là bất cứ ngày nào cũng được, miễn là hôm ấy cái lão họ Quyền kia không có ở nhà, ta sẽ đến bắt cóc nàng đem về cho đệ. Đệ đừng có lo.

Vị Ương Sinh mừng rỡ vô cùng, vội viết thư hồi âm và trao cho Tái Côn Lôn đem đi dùm. chàng cũng chỉ viết thật chân phương không hoa mỹ sợ nàng khó đọc. Thư viết:

Diễm nương Phương khanh yêu dấu của ta,

Xa nhau hai tháng, ngỡ mấy chục năm, suốt ngày quên ăn biếng ngủ, thuyết phục Tái Côn Lôn huynh tìm cách giúp đỡ, nhưng lo ý nàng chưa quyết, huynh ấy không dám làm bừa. Nay nhận được thư nàng, sao mà ý nàng cứ như moi tim ta ra mà viết vậy, ý ta đã quyết như sắt đá, dù sao cũng chẳng thể khước từ.

Việc nàng tự bỏ trốn quá là mạo hiểm, xin chớ có làm. Tái Côn Lôn huynh sẽ ra tay, bắt cóc nàng đi êm nhẹ. Chưa tìm được thầy để nhờ bói giờ lành, nên chưa thể hẹn chính xác được, hãy cứ chờ đợi tại nhà. Hẹn tới tuần chị Hằng Nga viên mãn, sẽ có tin vui.

Nói nhiều không lợi, xin tạm dừng lời.

Tên thật chó lộ

Sau khi liên lạc được với Diễm Phương, Tái Côn Lôn gói sẵn một trăm hai mươi lạng bạc để mang qua trao cho Quyền Lão Thực. Tái Côn Lôn cả ngày cứ trông tin mà rui thay, Quyền Lão Thực thì lại không đi đâu nữa.

Không ngờ một hôm, có người láng giềng của Quyền Lão Thực đột ngột đến và nói:

- Độ này, Quyền Lão Thực buôn bán thua lỗ, mỗi ngày kiếm không đủ ăn không nuôi nổi vợ nên định đen bán cho người khác. Tôi nghĩ chắc là không ai đủ tiền mua, dù có đủ cũng không nuôi nổi cô nàng ấy. Mong ông anh nhóm tay làm phúc, mở lòng đại độ, cứu khốn phò nguy, một là cứu vớt cô ấy, hai là giúp Quyền Lão Thực có tiền để buôn bán qua ngày, như vậy thật là lưỡng tiện.

Tái Côn Lôn nghe nói lòng mừng khắp khởi: "Chuyện thật lạ lùng, mình đang định bàn tính với hã, thì có mai mối đến dạm bán. Đã mất tiền cho hã, lại phải làm công việc bắt cóc nữa, sao bằng mua bán công khai với hã, em mình khỏi cần bỏ xứ đi đâu."

Nghĩ vậy, Tái Côn Lôn bèn hỏi:

- Thế anh ấy muốn bao nhiêu tiền sính lễ?

Người láng giềng nói:

- Ý anh ấy muốn đòi hai trăm lạng, nhưng tôi nghĩ làm gì nhiều thế, trả trên phân nửa một chút chắc chắn là hẵn bằng lòng rồi.

Tái Côn Lôn nói:

- Nếu thế thì tôi xin gửi một trăm hai mươi lạng vậy.

Người láng giềng thấy Tái Côn Lôn ưng thuận, bèn một mặt bảo với hăn lo tiền, một mặt kiếm Quyền Lão Thực để thông báo cá đã cắn câu.

Lúc đầu, Tái Côn Lôn có ý để Vị Ương Sinh đứng ra nhận mua còn mình và người láng giềng cũng chỉ làm trung gian, nhưng về sau lại nghĩ: "Dan díu với vợ của người nghèo rắc rối lắm. Họ biết tiếng mình nên mới không dám kiện cáo lôi thôi, chứ còn em mình thì không nên".

Vì vậy Tái Côn Lôn tuyệt nhiên không nhắc đến tên Vị Ương Sinh, mà chỉ nói là tự mình mua về làm vợ, thế thôi.

Quyền Lão Thực được tin như trút được gánh nặng, bèn làm tờ bán vợ rồi lăn tay, còn người láng giềng thì ký tên vào, xong xuôi đầu đó mới trao văn tự lại cho Tái Côn Lôn.

Tái Côn Lôn móc tiền trả đủ, lại còn biếu cho người láng giềng mười lạng gọi là để thưởng công mai mối. Rồi ngay trong ngày, Tái Côn Lôn thuê người đưa kiệu hoa đến để rước Diễm Phương về mà không báo cho Sinh biết. Đợi khi tìm được phòng, mua sắm giường màn và mua luôn cả a hoàn để hầu hạ Diễm Phương, Tái Côn Lôn mới cho hai người động phòng hoa chúc.

Tình bạn của Bảo Thúc, lòng hào hiệp của Khổng Nhiễm cũng chỉ đến thế là cùng, tiếc một điều, đây là mối tình bất chính, nên không thể coi đó là nghĩa khí chân chính được.

Tưởng rằng:

Anh hùng, nghĩa hiệp có thừa

Vung tiền chẳng tiếc cốt mua được người

Hãy xem có hợp ý trời?

Muốn biết Diễm Phương ăn ở với Sinh ra sao, xin xem tiếp hồi sau sẽ rõ.

Lý Ngự
TÌNH NGỘ

Dịch giả: Đào Phong Lưu

Hồi 12

Được lên giường sẵn sàng vái lạy
Tránh hờn ghen gặp kẻ đồng lòng

(補磕頭方成好事 因吃醋反結同心)

Bổ khấu đầu phương thành hảo sự Nhân sực thổ phản kết đồng tâm)

Diễm Phương đã thành vợ Vị Ương sinh. Ngày cũng như đêm, mùa hè cũng như mùa đông, lúc nào cũng không rời nhau, cả hai chỉ đắm đuối trong hoan lạc.

Sau khi về với Vị Ương sinh, Diễm Phương có kinh được một lần rồi thụ thai. Vị Ương sinh rất mừng, vì trái với lời thầy lang đã nói, Sinh vẫn có con được thì thầm mừng vì dương vật của mình được việc đủ đường.

Đến tháng thứ tư, thứ năm, thân mình Diễm Phương trở nên nặng nề, thành thử việc làm tình không còn thoải mái. Diễm Phương khuyên Sinh không nên hoang phí tinh huyết rồi hai người bắt đầu ngủ riêng.

Một mình trong thư phòng, Vị Ương sinh không khỏi suy nghĩ vấn vợ, mơ tưởng chuyện liễu ngộ hoa tường. Hồi trước, lúc chưa được Diễm Phương thì làm như đã được nàng, cả đời không lấy ai khác cũng được, nhưng bây giờ xong xuôi thì lại mơ việc Nga Hoàng Nữ Anh chung chồng còn hay ho đến thế nào nữa. Lúc mới cưới nàng, Sinh đã có ý ấy, nhưng vì mãi miết ngày đêm trong cuộc truy hoan nên không nghĩ tới nữa. Bây giờ thư thả, tâm tình dào dạt, nóng nảy muốn làm cho được ngy. Bụng nghĩ thầm: "Trong số những phụ nữ mình đã gặp, hai nàng hạng đặc biệt mình không biết tên họ, địa chỉ mới là tuyệt thế giai nhân, chỉ có họ và Diễm Phương là vợ mới lấy có thể sánh nhau, tạo nên thế chân vạc. Có điều làm sao biết hai nàng ấy ở đâu mà tìm. Thôi thì chưa tìm được người hạng nhất thì đành tìm

hạng nhì, nhưng cũng thuộc vào loại đặc biệt như đã ghi trong sổ, gọi là để thỏa mãn thú phong lưu, rồi từ từ dò hỏi tông tích của hai nàng kia cũng không muộn."

Bèn lén khóa trái thư phòng, rồi lấy sổ cũ lật xem từng trang một. Sinh tìm được một nàng tên Hương Vân, tuy lời phê trong sổ có mấy dòng, nhưng toàn những lời tán thưởng, đại để, "mặt như hoa, tóc như mây, đi như gió, đứng như hững được trong tay, đặc biệt thân thể như tỏa hương, giọng véo von như hoàng oanh, đáng vào bậc nhất", đủ rõ nàng đáng số một, xứng đáng xếp vào thượng hạng.

Sinh hồi tưởng lại dung nhan của nàng ấy, nhớ là tuổi khoảng trên hai mươi, người đã đẹp mà còn phảng phất một mùi thơm đặc biệt. Sinh nhớ khi nàng đi rồi, thì bên cạnh hương án còn để lại một chiếc quạt có đề thơ. Sinh lượm được, định vài hôm sau đó sẽ thăm dò tông tích của nàng, nhưng rồi mãi mê lôi cuốn vào mối tình với Diễm Phương đã mấy tháng nay. Hôm nay lật sổ cũ xem, không ngờ tro tàn bốc lửa, đọc hàng chữ nhỏ ghi chú bên dưới, may sao lại có cả địa chỉ của nàng. Ôi! thì ra cùng ngay trong xóm nhà! Bụng mừng như người bắt được của: "Trong xóm này, chỉ có chục nóc nhà, chắc là không cách nhau bao xa. Muốn tìm ra nàng, nhất định không khó."

Vội vàng đi dò hỏi tên nàng qua xóm giếng. Nào ngờ những việc làm oan nghiệt thường may mắn lạ lùng, dường như có được sự tiếp tay của trời đất thần tiên. Nhà nàng ở sát cạnh nhà Sinh. Thư phòng của Sinh và phòng ngủ của nàng chỉ cách nhau một bức tường ngăn bằng ván. Chồng nàng tên Hiên Hiên tử, là một gã Hiếu liêm tuy tài cao nhưng hạnh đoản, tuy danh cao nhưng phẩm thấp, tuổi đã ngoài năm mươi, vợ trước đã chết, Hương Vân chỉ là vợ kế. Hiên Hiên đang mở trường dạy học trọ miết ngoài tỉnh, mỗi tháng chỉ về ngủ với vợ một hai tối mà thôi.

Sinh nghĩ: "Xem ra, rõ có duyên với nhau từ kiếp trước. Không hiểu thần

sai quẻ khiến thế nào mà mình lại đến ở ngay đây. Được thặng lợi thế này, chẳng lẽ mình không ra tay ngay sao?"

Bèn bắc thang dựa vào tường, rồi mở tủ lấy ra một bộ đồ nghề "vạn năng" sẵn sẵn từ lâu nhưng không có dịp dùng tới. Đó là một cái hộp, trong có đủ cả dao, búa, cưa đục. Ngày trước Sinh mua để chơi thôi, chưa dùng lần nào, bây giờ mới thấy trên đời này cái gì cũng hữu dụng. Sinh cặp đồ nghề trèo lên thang, mắt quan sát kỹ càng. Tường cao kiên cố, nhưng có chỗ hớ hênh chỉ ghép tấm gỗ để ngăn hai nhà, nay Sinh đủ cả cưa, búa, đục... nên hì hục một hồi, đã khoét được một khuôn gỗ vừa đủ thò mình sang, lại khéo ngụy trang tháo ra ghép vào được, người không để ý không thấy dấu tích gì.

Sau khi gỡ khuôn ván, Sinh mới thò đầu nhìn qua căn nhà hàng xóm. Qua vườn, là buồng khuê đàn bà. Thấy có một người đàn bà vén xiêm lụa, đang xoay lưng ngồi trên cái cái bô đi tiểu trong phòng ngủ. Nhìn kỹ người ấy hậu bộ tròn xinh, trắng trẻo lạ lùng, trông thật hấp dẫn muôn phần. Nhưng không biết có phải giai nhân ghi trong sổ? Cho đến khi người đẹp thả xiêm buộc dải, xoay mình mà đứng lên mới thấy quả đúng người đẹp mình khen ngợi hồi nào. Đã vậy bây giờ dung nhan còn lộng lẫy hơn trước.

Sinh định lên tiếng, nhưng lại thôi. Một là sợ có người nghe, hai là sợ quá đột ngột, Hương Vân ngỡ trộm la lên thì khổ. Nàng đang ở ngoài sáng, còn Sinh thì lén lút trong bóng tối, sợ nàng không thấy diện mạo, không biết là ai nếu cứ tán tỉnh, lỡ mà nàng nổi giận thì thật là bất tiện. Sinh bèn nghĩ cách, cốt nàng thấy mình, chừng đó không làm gì, hẳn nhiên nàng sẽ nộp mạng.

Nghĩ mãi, Sinh chợt nhớ ra ba bài thơ cổ chính tay nàng chép trên chiếc quạt. Chỉ cần ngâm lại cho nàng nghe là nàng sẽ nhận ra mà cho gặp. Bây giờ Sinh sẽ dùng lời ngon tiếng ngọt mà dụ, nhất định cá phải cắn câu.

Nghĩ vậy bèn tuột xuống vội vàng chạy vào phòng tìm chiếc quạt. Hồi sinh

trọ ở miếu Trương Tiên, đàn bà con gái đến dâng hương lễ bái kể có đến số đếm thưng đong, những kỷ vật họ lưu lại cũng hẵng hà sa số chữ đâu chỉ có một cái quạt, lượm được vật gì Sinh đều cất vào hòm. Khi lượm được chiếc quạt ấy, sợ để chung sẽ lẫn với các kỷ vật khác, nên sinh đã làm thêm một cái hòm nữa, bên ngoài đề bốn chữ theo kiểu hòm lưu trữ của Quốc gia là “Quà tặng của người đẹp”. Khi ấy mở ra lục lợi liền thấy ngay chiếc quạt, trên quạt viết bài thơ gồm ba khổ thất ngôn tứ tuyệt của Thi sĩ Lý Bạch đời Đường, nhan đề “Điệu Thanh bình”, là lúc vua Đường Huyền Tông cùng Quý Phi thưởng ngoạn hoa mẫu đơn mời nhà thơ đến xướng hoạ, Lý Bạch đã viết bài thơ này ngay trong Cung Thường Nguyệt nhà Đường.

Vị Ương sinh không đọc ngay, mà về nhà thay khăn áo chỉnh tề, rồi trèo lên tường lấy giọng, khoan thai ngâm nga từng câu từng chữ hết như nghệ sĩ kịch Côn Không thường ngâm vịnh vậy.

Thơ rằng:

*Thoáng bóng mây qua nhớ bóng hồng,
Gió xuân dịu dặt giọt sương trong.
Ví chẳng non ngọc không nhìn thấy,
Dưới nguyệt Dao Đài thử ngắm trông.
Một nhánh hồng tươi, mót đọng sương,
Mây mưa Vu Giáp uống sâu thương.
Hỏi nơi cung Hán ai người giống ?
Phi Yến còn nhờ mới điểm trang.
Hoa trời, sắc nước thấy đều vui,
Luôn được vua trông với nụ cười.
Mỗi hận gió xuân bay thoảng hết,
Bên đình, thơ thần tựa hiên chơi.*

Sinh ngâm như vậy một lượt, rồi hai lượt, cho đến mười lượt mà vẫn chưa thấy động tĩnh gì. Sinh bèn đọc luôn phần lạc khoản ghi ngày tháng và tên họ người đề thơ, cố ý để nàng nghe rõ, rồi lại ngâm thêm mấy lượt nữa.

Bỗng vườn bên kia có tiếng động, sát vách có tiếng người vừa giống với tiếng ho, lại vừa giống tiếng thở dài, mơ mơ hồ hồ nghe không rõ.

Sinh biết có nàng gần ngay bên tường, liền than thở một mình như nói với chiếc quạt:

- Quạt ơi, người ta viết mấy bài thơ nơi mi, khiến ta sống dở chết dở. Nay quạt ở đây mà nữ chủ đi đâu mất, nếu như tìm mãi không ra, chi bằng ta lấy mạng ta mà đền đáp cho rồi, sống đây làm gì?

Nói xong mấy câu, Sinh nghe bên vách có tiếng trả lời:

- Chủ nhân của chiếc quạt đang ở đây, cứ ném qua mà trả, tội vạ gì mà đòi chết.

Sinh ngó qua kẽ ván hở, thấy một dung nhan, mặt tươi như hoa lê, tóc mượt tựa mây bông, bán thân thanh tú, bộ ngực đầy đặn, mừng quá phát hoảng, la rằng:

- Thì ra trang tuyệt thế giai nhân xưa nay vẫn trong gang tấc, vậy mà ta luống công nhưng nhớ tìm kiếm bấy lâu. Thế này thì tội gì mà đòi chết?

Bèn ba chân bốn cẳng bước lên thang, thò người qua khuôn gỗ mới cửa cho nàng thấy mặt, rồi cúi xuống ôm nghiêng lấy nàng, hôn lên miệng. Hai người lập tức đắm đuối hôn nhau, lưỡi quấn lấy nhau hồi lâu mới rời. Sinh rụt đầu về, hơi thở hỗn hển, vì ôm nàng trong tư thế không mấy thuận lợi.

Bên kia vách tường, Hương Vân thu ba đưa đẩy, đợi cho chàng hoàn hồn, hơi thở đều hòa mới bảo:

- Nay, cái nhà anh chàng vô duyên kia, bấy lâu chàng ở đâu, nay sao dám tự nhiên thò đầu nhìn chỗ vào buồng ngủ người ta, lại còn táo gan ngâm thơ ầm ỹ đề trên quạt của người ta nữa hả?

Sinh nói:

- Bấy lâu nay ta ở ngay đây, sao nàng không biết?

Hương Vân nói:

- Người ở nhà này vốn là người khác, thiếp chưa từng thấy chàng hồi nào.

Sinh nói:

- Ta mới dọn đến.

Hương Vân hỏi:

- Trước kia chàng ở đâu, sao giờ mới thấy?

Sinh muốn nịnh cho Hương Vân đẹp lòng, nên biến báo rằng:

- Ta dọn đến đây là vì nàng, chẳng lẽ chưa rõ sao. Vì một khi thấy dung nhan của nàng ở miếu Trương Tiên, lòng ta vô vàn thương nhớ, lại thấy lúc nàng sắp ra về nhìn dáng dấp như tìm kiếm ai, rồi còn bỏ quạt cho ta lượm, những tình cảm ấy khiến cho lòng ta không làm sao dứt được, mà phải nghĩ trăm mưu ngàn kế mới có hôm nay.

Hương Vân nghe xong, mặt mày hớn hởi, với tay qua tường rờ vai Sinh, nói:

- Chàng quả có tình, thiếp xin nhận lỗi. Bên ấy nhà chàng có những ai?

Sinh nói:

- Chỉ có một tiểu thiếp do bạn bè đem tặng, còn gia đình thì còn ở nơi xa không có ở đây.

Hương Vân nói:

- Đã thế, sao chàng không dọn lại đây cho sớm, để thiếp ngày đêm mòn mỏi trông chờ?

Sinh nói:

- Lúc đầu mới gặp ta không dám hỏi ai, nên không biết tung tích, nên mình mãi không hội ngộ, đến sau này biết chỗ nên ta mới dọn đến đây.

Hương Vân hỏi:

- Thế dọn đến đây tự bao giờ?

Sinh nói:

- Chưa được nửa năm, chỉ mới bốn năm tháng.

Hương Vân nghe xong câu này, sắc mặt liền thay đổi. Nàng im lặng một lúc rồi hỏi:

- Chàng đến đây lâu như thế, sao không mang gì đến em, đợi đến hôn nay, đồng tro ngụi kia mới bùng cháy?

Sinh thấy sắc mặt của nàng không vui, biết là nói hớ, nên có phần ngượng ngịu, Sinh bèn tìm lời khéo léo để chống chế:

- Bấy lâu nay cứ ngỡ là chồng nàng ở nhà, nên ta sợ không dám làm gì sợ làm khó cho nàng, vì vậy cứ làm như không biết có nàng. Cho đến nay mới

rõ là chồng nàng vắng nhà, trong nhà không có ai khác, nên ta mới dám lên tiếng, âu đó cũng chỉ vì cẩn thận mà thôi.

Hương Vân nghe xong ngẫm nghĩ một hồi không nói gì, miệng chỉ cười nhạt. Lát sau lại hỏi:

- Chiếc quạt chắc vứt rồi?

Sinh đáp:

- Vẫn đeo bên mình không lúc nào dám rời, làm sao vứt được.

Hương Vân nói:

- Đưa cho thiếp xem đi.

Sinh nghĩ thầm khi trông thấy quạt, chắc là nàng không nghi ngờ gì nữa, tự nhiên sẽ làm vui trở lại và cùng mình ân ái. Sinh bèn leo trở xuống lấy quạt, bao khăn lụa xanh vào rồi đưa qua khuôn vách đã trống, trao lại cho nàng. Không ngờ, Hương Vân cầm quạt trả lại khăn, rồi lật tức xé quạt tan tành rồi bỏ đi. Vừa đi vừa nói:

- Con người bạc tình, may mà chưa có gì với nhau. Từ đây chia tay, chàng đi đi!

Sinh muốn giữ lại không được, gọi mãi không thưa. Tần ngần đứng chôn chân mãi một chỗ. Ít lâu sau bỗng nghe văng vẳng tiếng khóc nức nở nhỏ nhỏ vọng lại, khê như tiếng lá chuối xào xạc.

Sinh trong bụng hoang mang không hiểu tiếng khóc từ đâu, hay là của Diễm Phương biết mình gian dâm, hay là của Hương Vân đang cơn buồn dỗi. Rồi trấn trở một mình, nghĩ “Đã ăn nói thô lậu câu nào mất lòng mà người đẹp mới giận hờn bỏ đi mất. Người xưa có câu “gái có công, chồng không phụ” nên nhủ là chỉ cần tỏ tấm lòng với cô nàng là cô nàng hết giận ngay. Nhưng dường như không phải chỉ tại vậy thôi đâu, có lẽ còn có nguyên nhân nào khác. Nàng ban nãy nói năng tuy có vẻ hằn học, nhưng chưa chắc thực bụng như thế, không chừng ý nàng muốn mình xuống nước nữa với nàng chăng. Bây giờ ban ngày không đi được, để đến tối thế nào mình cũng qua hỏi cho rõ. Dù nàng giận mình có đúng ý hay không, mình cũng phải đền bù cho nàng mới được.”

Sinh mong cho trời mau tối. Qua thăm vợ chúc vợ ngủ ngon, rồi trở về thư phòng, khóa kín các cửa, lột khăn bột áo, tắt đèn rồi trèo thang, tới đầu

tường không biết làm sao.

Bởi vì tự trên cao hai trượng muốn xuống, biết làm sao, lại còn phải làm sao để vào được phòng nàng nữa đây? Sinh tính định kéo thang đầu tường bên này đặt qua bên kia để leo xuống, thì đã thấy có cái thang con sẵn sàng dựng ngay nơi chân tường tự hồi nào.

Thì ra khi đi ngủ, trước khi khép cửa chính nơi buồng ngủ, Hương Vân đã hé sẵn một cánh cửa sổ để đón, lại sắp chiếc thang bên nhà nàng sẵn nơi chân tường vườn hoa, cho Sinh trèo xuống dễ dàng.

Sinh mừng rỡ vô cùng. Rón rén vào phòng. Nàng nằm xoay mặt vào trong, mình phủ tấm mền mỏng, như đang ngủ. Sinh túng chui đại vào trong nhưng sợ nàng hốt hoảng la lên, nên cứ đứng tần ngần. Nào ngờ, nàng đâu có ngủ, mà vẫn còn thức.

Lúc Sinh vào buồng, nàng hay biết tất cả, nhưng giả vờ ngủ say. Chả lẽ cho chàng dễ dãi đủ thứ vậy sao? Tên tuổi quê quán chưa biết, đã được tự tung tự tác sao đặng? Một hồi nàng mới làm bộ ngủ no giấc nên xoay mình ra ngoài, thấy có người thì giật mình, lên tiếng rằng:

- Chàng là ai, sao đang đêm đến giường người ta?

Sinh cúi xuống sát tai nàng mà nói:

- Ta đây, không ai xa lạ, chính là người lúc ban ngày đã nói chuyện với nàng. Ta biết ta có lỗi nhiều, nên đến đây tạ tội.

Vừa nói vừa lật giở tấm chăn trên mình nàng ra.

Hương Vân cuốn chặt lấy chăn, bực tức nói:

- Bạc tình như chàng, làm như ăn trộm, đêm tối vào nhà người ta, ai cần xin lỗi. Sao không cút đi cho mau?

Sinh nói:

- Ta đã hết lòng tìm cách gần gũi nàng, sao lại cho là bạc tình?

Hương Vân nói:

- Chàng nói hay nhỉ, gạt ai chớ đừng hòng gạt thiếp. Thiếp biết rồi, chàng đã có mỹ nhân ôm ấp bấy lâu, có coi thiếp ra chi! Nay còn lên ăng đây tìm thiếp làm gì?

Sinh nói:

- Thương yêu gì đâu? Chẳng qua là quà của bạn biếu cho, không thể không

nhận, đáng gì cho nàng so bì?

Hương Vân nói:

- Chàng ăn nằm với thê thiếp đâu có gì sai, nói đây là nói chuyện khác. Bấy lâu chàng vui sướng với người ta, thiếp ở ngay bên nhà, có xa cách nào cho cam, chàng quên thiếp đâu có tìm kiếm bao giờ, giờ chỉ ngẫu nhiên gặp lại giả cách nhớ nhung, sao thiếp lại không biết? Con người vô tình như vậy, hãy đi về với vợ con cho rồi"

Sinh nói:

- Sao nàng nói thế? Trừ thê thiếp trong nhà, ta nào đã nhớ nhung tới ai bao giờ, làm gì có người nào làm ta thương nhớ ngoài nàng ra?

Hương Vân nói:

- Chàng để thiếp hỏi, hôm đó tại miếu Trương Tiên, có đám phụ nữ dâng hương, thấy người ta xinh đẹp, chẳng phải chàng đã mọp đầu lạy người ta lia lịa ngoài cửa đó chẳng?

Sinh nói:

- Hôm đó, quả có ba phụ nữ vào miếu dâng hương. Bấy giờ ta cũng đi cầu tự. Thấy vào bên trong e bất tiện, ta đành quỳ lạy ở ngoài cửa. Ta lạy đây là lạy đức Trương Tiên, chứ có phải lạy những người phụ nữ ấy đâu.

Hương Vân cười rằng:

- Thề nào, chàng đã tự cung khai hết rồi, còn nói gì nữa. Trên đời này, có người đàn ông nào làm như chàng vậy không? Con nít ba tuổi nghe còn không xuôi, còn hòng lừa gạt ai. Chàng làm lễ lạy người ta dập đầu sứt trán, chớ chàng gặp thiếp chàng có thêm làm thế bao giờ.

Sinh thấy nàng nói đúng quá, biết là không thể che giấu được, đành thổ lộ chân tình, một là nhận lỗi mình, hai là để dò la tông tích của ba phụ nữ kia.

Sinh nhìn nàng cười rồi nói:

- Không giấu gì nàng, hôm ấy ta dập đầu một phần vì thần thánh, mà một phần vì người nữa. Ấy chẳng qua ta có một điều cầu nguyện mà thôi. Nhưng hôm đó nàng ở nhà. Làm sao biết được việc bên ngoài. Ai đã nói cho nàng biết vậy?

Hương Vân nói:

- Ồi dào, thiếp tự nhiên có thiên lý nhãn, thiên lý nhĩ, thì cần gì ai nói.

Sinh nói:

- Nàng đã biết chuyện, chắc cũng biết họ gốc gác ở đâu, tên gì, chồng là ai, xin cho ta rõ.

Hương Vân nói:

- Chàng ái mộ họ đến thế, hoan lạc với nhau chán chê từ hồi đó đến giờ, sao còn phải hỏi?

Sinh nói:

- Ta đã nói ta chỉ gặp họ mỗi một lần rồi thôi, nàng lại cho là ăn ở những nửa năm, nỗi oan này biết kêu vào đâu cho thấu.

Hương Vân nói:

- Chàng còn muốn nói hàm hồ gì nữa. Nếu chàng không chung chạ với người ta, thì tại sao trong nửa năm nay, chàng không tìm ra thiếp. Rõ ràng mấy người ấy giữ chặt lấy chàng nên mới không thèm ngó ngang gì đến thiếp, chẳng lẽ không đúng sao?

Sinh nói:

- Nói thế thì oan cho người ta quá lắm.

Hương Vân nói:

- Nếu quả thật không có chuyện ấy, thì chàng hãy thề đi nào!

Sinh bèn quỳ xuống thề:

- Nếu con có may mắn liên hệ với người ta thì xin cho bị.... làm sao làm sao.

Hương Vân thấy Sinh dám thề độc, cũng bớt được phân nửa giận hờn.

Nàng hỏi Sinh:

- Chàng thực chưa hề có gì với ba người ấy chứ?

Sinh nói:

- Thật vậy mà!

Hương Vân nói:

- Có đúng như vậy thì mới tha được tội cho chàng.

Sinh phân giải rõ ràng xong bèn nói:

- Ta đã không có lỗi gì cả, vậy nàng hãy giở chân cho ta nào.

Hương Vân vẫn còn ầm ứ, vì không được người yêu cung kính bằng người, lại nói:

- Mặt mày thiếp không đẹp bằng người ta, chàng nên tìm người đẹp mà ngủ, đừng đeo đuổi thiếp nữa.

Sinh nói:

- Nàng cứ nói khiêm tốn, nàng xinh đẹp thế này chẳng hề thua kém ai?

Hương Vân nói:

- Ai mà không biết cặp mắt của chàng. Phải cực kỳ đẹp như người ta mới được quỳ lạy, chứ xấu xí như thiếp thì làm sao được như vậy, được chàng nhìn đến là quý rồi.

Sinh nói:

- Đó là chuyện ngẫu nhiên thôi, nàng bận tâm mà làm gì. Thôi để ta cũng dập đầu lạy nàng như thế cho lần đầu mới gặp.

Nói xong, Sinh liền quỳ, rồi dập đầu xuống gạch kêu bình bình mà lạy mấy chục lần, nghe vang dội cả phòng.

Bấy giờ Hương Vân mới cười, đưa tay đỡ chàng cho lên giường.

Sinh vừa chui vào trong chăn, nàng liền thò tay nắm dương vật Sinh, ấn vào chốn đào nguyên. Lạ thay, hai vật như đã quen nhau tự bao giờ, dương vật như biết sắp được phi tình truy tróc, thái độ hết sức ung dung, như ngựa sắp chạy trên đường cũ. Tuy nhiên lúc sơ giao, mới đầu hai bên như còn ở giai đoạn khách sáo, nên nơi cửa động vật nọ còn chào hỏi vật kia.

Ấy là vì bên nữ thì cảm thấy là nam đã tỏ sự cung kính hết lòng, bên nam mừng rằng cửa vào quả không rộng không hẹp. Thế là sau phút làm quen bên ngoài, dương vật chọc thẳng vào trong. Cửa cung cấm của Hương Vân tuy trung bình, nhưng sóng tình dào dạt, cũng dung thứ sự đường đột của khách, còn nâng cao âm phần lên mà đón nhận, cho khách thêm dễ dàng đột nhập, rồi dưới buồng thả cho khách mặc sức hãm thành, trên vận sức ém hơi gồng mình chịu đựng.

Sinh thấy nàng chịu nổi, biết là tay dao để, háo hức thêm. Dương vật hăng hái càng lúc càng phòng lớn, dồn dập hãm thành. Một lát xuân cung như tăng hấp lực, cửa ra vào bị nghẽn, chặn đường rút lui của khách tình. Tình hình càng lúc càng hồi hộp, địa đạo bên trong trước còn hơi lỏng lẻo, nhưng sau khi dương vật đưa đẩy cỡ năm mười lần thì thành khít khịt.

Hương Vân thấy lạ, hồn hển hỏi:

- Chàng yêu dấu, tại sao khi chồng thiếp chơi thiếp, thiếp thấy trước khó sau trơn, mà chàng chơi thiếp, lại trước dễ sau khó?

Sinh thành thật cắt nghĩa:

Hương Vân cùng Vị Ương Sinh

- Thường thì ta không có biệt tài nào khác, chỉ hơn người có con cu này. Có hai cái khác: thứ nhất là khi chơi đàn bà, cu ta trước nhỏ sau to. Mới cắm vào giống khúc củi khô, nhưng thọc vài cái là như gỗ bị thấm nước mới trương to thêm ra. Cái thứ hai là khi chơi, cu ta mát trước nóng sau, giống như đá lửa, mài ít cái là nóng. Chỉ vì có hai đặc điểm này mà ta không dám để nó mai một với đời, trái lại mong sao nó được chơi gái đẹp hoài, để những người đa tình như nàng thưởng thức.

Hương Vân nói:

- Không biết chàng nói có thực hay không, hay nói chơi thôi. Nếu cứ như vậy chỉ sợ chàng càng chơi , thiếp càng ít sướng.

Sinh nói:

- Hiện giờ cửa mình nàng hơi khô, nên chưa thấy gì. Lát sau khi âm khí rỉ thêm, nàng sẽ sướng lắm cho coi.

Hương Vân nói:

- Nếu thế, thiếp mặc chàng chơi sao cho nước âm ra nhiều thì chơi.

Sinh nói:

- Nàng thật biết điều đấy.

Rồi bế hai chân nàng gác lên vai mình, tận tụy đưa đẩy dương vật thêm mấy chục lần nữa. Quả nhiên , âm đạo trơn tru dần, lại còn ẩm áp thêm. Hương Vân không còn thấy khổ nữa, chỉ thấy càng lúc toàn thân càng thêm mê mê.

Nàng nói:

- Chàng yêu, bây giờ mới thấy lời chàng vừa nói rất đúng. Cái này của chàng, quả là ưu vật trong đời, bây giờ chàng càng chơi, em càng thích đó.

Sinh nghe vậy càng ra vào thêm chăm chỉ. Vừa để thêm vui cho nàng, lại cũng để khích, Sinh nói:

- Cưng à, nàng thấy đó, ta không lừa nàng đâu. Chuyện khác cũng vậy, ta đều hoàn toàn không nói dối, sao nàng chưa nói cho ta biết về mấy người

kia đi.

Hương Vân âm ừ nói:

- Hà tất phải nói gấp lúc này. Trước sau thiếp cũng sẽ nói hết cho chàng mà.

Sinh nói:

- Thôi thế cũng được.

Rồi hai người kề miệng, lặng im hành lạc.

Đến canh ba thì tay chân của Hương Vân lạnh ngắt, mồ hôi tuôn ra, đê mê ba lần liên tiếp. Nàng nói với Sinh :

- Chàng thân yêu, thiếp thấy đã lắm rồi, hết chịu nổi chàng nữa. Chàng hãy ôm thiếp mà ngủ đi nhé.

Sinh vâng lời, xuất tinh xong, ôm nàng mà ngủ. Nhưng rồi khắp chân gối bỗng ngửi phảng phất mùi hương lạ, bèn hỏi:

- Cưng ơi, nàng xông hương gì, mà ngửi thơm vậy?

Hương Vân nói:

- Đâu có xông hương gì, chàng ngửi thấy ở đâu vậy?

Sinh nói:

- Hôm đó gặp nàng, ta đã ngửi thấy có mùi thơm, hôm nay nằm trên giường cũng ngửi thấy như vậy. Nếu ban ngày nàng không xông hương, thì mùi thơm này từ đâu đến?

Hương Vân nói:

- Ở da thịt thiếp mà ra.

Sinh nói:

- Ta không tin da thịt có mùi thơm tho như vậy. Nói thế thì thân thể nàng cũng là một ưu vật trong đời.

Hương Vân nói:

- Chàng ơi, lúc mẹ thiếp lâm bồn, thì có áng mây hồng bay vào nhà, đồng thời có mùi hương phảng phất, khi thiếp ra đời mây mới tan, nhưng mùi hương cứ còn vương vấn quang da thịt thiếp, cho đến khi lớn, vì vậy thiếp mới có tên là Hương Vân. Nếu thiếp ngồi yên, thì không ai ngửi được mùi hương, nhưng khi thiếp vận động thành đổ mồ hôi thì mùi hương mới tỏa, đến nỗi người ngoài ngửi thấy mà thiếp cũng ngửi thấy. Vì có chút ưu điểm, nên thiếp cũng muốn đem khoe với đời. Hôm gặp chàng ở miếu

Trương Tiên, thấy chàng đẹp trai, thiếp mới tặng quạt cho chàng, ý muốn chàng tìm thiếp cho được để thưởng thức mùi hương này. Ai ngờ chàng không trở lại cho mãi đến tối nay, thiếp mới được toại ý.

Nghe vậy, Sinh bèn kề mũi hít khắp thân thể Hương Vân thật tỉ mỉ, không chừa chỗ nào. Quả thật không một lỗ chân lông nào, không một kẽ hở nào mà không tiết hương thơm. Sinh ôm nàng, miệng không ngớt kêu yêu, yêu mấy chục tiếng liền.

Hương Vân hỏi:

- Chàng đã hít hết hương thơm trên người thiếp chưa?

Sinh đáp:

- Rồi!

Hương Vân cười nói:

- Có còn sót đâu không?

Sinh nói:

- Nếu còn sót chỗ nào, Nàng bảo cho ta nhé.

Hương Vân cười rút rích một hồi, xong xoay mặt úp vào gối khẽ nói:

- Chàng phải tự tìm lấy chứ.

Sinh nói:

- Vậy để ta tìm.

Nói xong lật nàng ngửa ra, miệng và tay rời hai quả đào tiên mà trườn tuốt xuống bên dưới hít hà. Một lát thì la:

- Hẳn ở đây chứ đâu.

Nói rồi cúi xuống, lấy tay banh rạch đào nguyên, đưa lưỡi thọc sâu vào.

Hương Vân vừa nói vừa cười khúc khích rằng:

- Thôi đi, chớ có làm kỳ quá. Chàng muốn giết thiếp đấy sao?

Nói rồi, lấy tay cố đẩy mặt Sinh ra chỗ khác mà không nổi. Hạ thân Hương Vân càng dẩy dựa, âm hộ càng bị mồm Sinh bám chặt. Mũi thì kề sát lên bãi cỏ mềm, lưỡi thì đưa tuốt vào khe trong, di di động động nhu thể dương vật mà hưởng nàng.

Đã đời hồi lâu, Sinh mới chịu ngưng, Hương Vân đưa tay xuống vuốt đầu, xoa tóc Sinh, nói:

- Chàng yêu, chàng thương thiếp nhiều vậy sao. Thiếp có chết cũng muốn

chết dưới mình chàng thôi. Nếu thật tình thương thiếp mãi mãi, đêm nay chàng hãy thề cùng thiếp đi.

Sinh nói:

- Ta cũng đang muốn thế.

Hai người bèn ngồi dậy mặc quần áo, ra quỳ bên cửa sổ, trông trăng sao bên ngoài mà lập lời thề, là không những trong đời này sống chết không rời, mà ngay trong kiếp sau nữa cũng sẽ tâm đầu ý hợp như đồng bào vậy. Thề xong, lại lên giường ôm nhau làm lời tâm sự.

Hương Vân nói:

- Chả giấu gì chàng, chồng thiếp hồi trẻ trắc táng đủ đường nên đuổi rồi, ở nhà đối mặt thiếp thì ngại, kiếm có lên huyện hoài. May mà thiếp còn mấy chị em họ để vui thú với nhau. Chính là ba cô mà chàng đã gặp hôm dâng hương ở miếu đấy. Hai người nhỏ tuổi bằng vai với thiếp, người lớn tuổi là cô thiếp, bình thường cô cháu ăn ở với nhau rất hoà hợp thân thiết.

Sinh cười:

- Gặp họ, ta biết phải làm gì hơn là kêu bằng cô, bằng em, để họ biết hai đứa mình có tình với nhau rồi. Thế nào lúc đầu họ cũng đem câu chuyện quỳ lạy lên mặt với nàng, bấy giờ ta sẽ thay nàng, không những kể chuyện vái lạy, mà cả câu chuyện mình vui thú tới đâu, ra sao, để lên mặt với họ gọi là trả đũa, ý nàng nghĩ sao?

Hương Vân nói:

- Thật ra, thiếp với các cô ấy không những là chị em, mà còn là tri kỷ của nhau nữa. Tụi thiếp đã thề với nhau phúc cùng hưởng, họa cùng chịu. Nếu quả mà trước đây các cô ấy giấu không kể cho cho thiếp biết việc gặp chàng, thì các cô ấy vi phạm lời giao ước với nhau. Nay hai cô ấy không hề bội ước với thiếp, lẽ nào giờ thiếp lại bội ước với người ta, giữ chàng riêng mình để hưởng, như vậy là thiếp có lỗi, thiếp không chịu vậy. Cho nên gặp họ, thế nào thiếp cũng sẵn lòng cho chung, nhưng thiếp sẽ nói trước là họ không được giành hết phần của thiếp, hay ghen tuông lẫn nhau. Xong xuôi mới để chàng gặp, cho các cô nhỏ ấy biết là trong trời đất này có một ưu vật kỳ diệu, ngõ hầu để chị em cùng thưởng thức. Thế mới gọi thiên hạ có cái gì quý báu thì phải nên chia với thiên hạ. Tuy nhiên thiếp cũng phải giao

ước với chàng một điều, là được ngủ với các người ấy rồi, chàng không được thay lòng đổi dạ, mà vẫn phải thương yêu thiếp như đêm nay. Vậy liệu chàng có thay lòng đổi dạ hay không thì thề đi.

Nghe đến đây, Sinh mừng quá, nhảy tót khỏi giường, cùng nàng hướng mặt lên trời lập thệ, lần này còn thề độc hơn lần trước. Thề xong bèn trèo lên giường làm cuộc mây mưa nữa. Sau đó hai người ôm cổ nhau mà ngủ cho đến sáng.

Sinh dậy rồi, cứ theo lối cũ mà về. Từ đó hai người cứ ngày liếc tình, đêm giao hoan, so với tình vợ chồng còn nồng nàn gấp bội. Riêng hai cô em vẫn chưa biết hôm nào mới đến lượt.

Đúng là sự đời:

Chó cái không ngoe nguẩy.

Chó đực chẳng vẫy đuôi.

Nữ không đầu mắt cuối môi,

Nam dù đã bọm bằng trời chẳng xong.

Chuyện Vị Ương sinh đăm đuổi trong tình ái nghe quá ngán rồi, mời độc giả nghe qua chuyện khác.

Lý Ngự
TÌNH NGỘ

Dịch giả: Đào Phong Lưu

Hồi 13

Đắm đồ giặt mệt mong rửa hận
Nắm mặt nằm gai nguyện báo thù

(破釜焚舟除隱恨 臥薪嘗膽復奸仇)

Phá phẫu thiêu chu trừ ẩn hận Ngoạ tân thưởng đản phúc gian thù)

Lại nói về Quyền Lão Thực , từ khi bán vợ đến nay thì vừa uất ức, vừa xấu hổ, không muốn gặp ai, nên không buôn bán nữa, cả ngày ở trong nhà, nồi cháo đập phá tan hoang, rồi hạch hỏi đứa ở mười hai tuổi, xem vợ mình gian díu với lão ấy từ bao giờ, ngoài ra lão ấy còn có ai khác lui tới tiếp tay hay không?

A hoàn mới đầu chối quanh sợ bà chủ nghiêm trị, nhưng nay bà chủ đã bán đi rồi, chắc là không có ngày trở lại nữa, nên thuật hết cho ông chủ nghe, cũng không quên nhắc luôn cả chuyện người đàn bà ở nhà đối diện cũng qua chung chăn, nó còn nói thêm không phải lão hôm nọ mua bà chủ đã ngủ trong nhà mà là một cậu thanh niên đẹp trai, lão già chẳng qua là kẻ tiếp tay cho cậu kia mà thôi.

Đến khi có người đồn rằng Diễm Phương về ở với Vị Ương sinh, thì Quyền Lão Thực mới biết cái bẫy người ta đã gài. Biết rõ sự việc đúng là như vậy rồi, lão họ Quyền đi dò hỏi lý lịch của Vị Ương sinh. Thì ra Sinh không phải là người ở trong vùng mà từ đâu tới mà lại dám gây chuyện với lão.

Lão Quyền nghĩ bụng: "Nếu chính là tên trộm Thụy Châu biệt danh Tái Côn Lôn làm nên chuyện này, thì chắc là mình đành nhịn nhục, suốt đời không cách nào trả được thù, đành đợi xuống âm ty địa ngục rồi mới tính sổ với nhau. Nhưng bây giờ thì gã gian dân với vợ mình lại không phải là

hắn, thì hận này không thể không trả, phải tìm tận quê quán hắn để rồi tìm cách gian dân lại với vợ hắn vài lần cho hả dạ. Hắn gian dân với vợ mình, mình gian dân với vợ hắn, như vậy là oán báo oán, cừu báo cừu, có giết hắn cũng không sướng bằng".

Lão Quyền bèn đem bán con a hoàn mười hai tuổi cùng tất cả đồ đạc trong nhà. Lão mang số tiền bán được gộp chung với số 120 lạng vàng bán vợ, bỏ nhà, bỏ xứ mà đi, không trở lại nữa.

Không mấy chốc đến vùng quê quán kẻ thù, lão vào nghỉ tại một quán trọ, đồng thời dò la chỗ ở cũng như tình hình gia cảnh Vị Ương sinh.

Hồi đầu lúc chưa đến, Quyền Lão Thực cho rằng việc báo thù rất dễ dàng, chẳng khác nào móc túi lấy đồ, không phải gặp khó khăn chút nào. Bây giờ đã đến tận nơi, đã hỏi thăm chỗ ở và tình hình trong nhà rồi, lão mới thấy việc không phải dễ làm. Tình hình làm lão bắt đầu e ngại.

Nhà này không giống với nhà khác: Không ai được bén mảng đến dù là bà con hoặc bạn bè thân thiết.

Lòng lão Quyền rất do dự, lão nghĩ: "Chẳng lẽ vượt nghìn dặm đến đây, lại chùn bước trước hai chữ Thiết Phi hay sao?"

Chủ ý đã định, lão bèn tìm thuê một buồng gần đó tạm trú, sớm hôm nghĩ cách trả thù. Nhưng nhà của nhạc phụ Vị Ương sinh nằm cheo leo đơn độc, bốn bề trống trải, cho dù gia đình có vợ con, cũng chưa chắc được làm nhà bên cạnh, huống chi lão là một kẻ tha phương cầu thực từ xa đến, làm sao hòng ở gần được, nói gì đến chuyện đào tường khoét vách người ta.

Đi qua bốn năm chục bước thì trông thấy một cây to, trên có đóng một miếng gỗ trên đề mấy chữ "vườn hoang cần người khai khẩn, mới gieo trồng miễn thu tô một năm."

Xem xong, lão họ Quyền mới đến nơi gần đó để hỏi thăm:

- Ai là chủ khu vườn bỏ hoang kia, có nhà cho người làm vườn thuê để ở không?

Người cạnh đấy nói:

- Chủ khu vườn bỏ hoang kia tên là Thiết Phi đạo nhân. Ông ấy ở trong căn nhà rộng lớn vắng vẻ kia, còn khu đất trống bên ngoài, chỉ có vườn hoang mà không có nhà trống, người làm vườn phải tự tìm lấy chỗ khác mà ở. Ông ta rất khó tính, không mở cửa cho ai vào nhà bao giờ đâu.

Quyền Lão Thực nói:

- Nay tôi muốn khai khẩn cho ông ấy, nhưng không rõ thường ngày tính tình ông ấy thế nào?

Người ấy lắc đầu nói:

- Theo lệ cũ thì đi khẩn hoang, được miễn tô ba năm, nhưng ông ấy chỉ miễn cho người ta năm đầu mà thôi, đến năm thứ nhì là đòi nộp tô. Thường ngày ông ấy rất keo kiệt, trong nhà không nuôi quân gia sợ ngồi không ăn bám, có việc gì nặng là bắt người làm vườn ở ngoài vào trong mà sai, mà không trả tiền công cho người ta. Cách đây ba năm, có người đến khai khẩn, nhưng vì chủ vườn cứ sai bảo hết việc này đến việc nọ luôn, không chịu nổi, nên bỏ đi chỗ khác, đất bên ngoài thành ra đất hoang đến bây giờ.

Quyền Lão Thực nghe nói thế, rất lấy làm mừng, trong bụng nghĩ thầm: "Cái điều mà trước đây mình lấy làm lo là không vào được nhà của ông ấy, chỉ cần vào được là hy vọng ba phần rồi. Người ta sợ ông ấy sai bảo, mình chỉ mong được ông ấy sai bảo, người ta muốn được trả công, mình chỉ mong đừng có tiền công, mình chỉ mong sao ông ấy tin dùng mà thôi. Riêng có một điều là không phải một sớm một chiều mà thành công được. Chẳng may mà rề ông ấy có về và khám phá ra vụ này thì không hay tí nào. Rề của ông ấy tuy là kẻ thù của mình, nhưng cũng mong là hai bên không gặp nhau bao giờ, cả hai đều không biết nhau. Hẳn có về, cũng không nhận ra mình được, chỉ cần mình đổi tên là hẳn không khám phá ra nổi."

Tính toán xong, Quyền Lão Thực đổi tên là Toại Tâm, ý nói đến đây vốn để

báo thù, thù báo xong mới được toại tâm, tức hả dạ. Tên họ mới của lão là La Toại Tâm, lão bèn tính chuyện làm tờ mướn đất.

Ngày hôm sau trở lại, lão may mắn được gặp Thiết Phi đạo nhân.

Quyền Lão Thực nói:

- Nghe nói đại nhân có miếng vườn hoang gọi người đến khai khẩn. Tiểu nhân vì không vốn làm ăn, nên muốn thuê đất để làm, không rõ đại nhân có bằng lòng không?

Đạo nhân nói:

- Công việc khai khẩn vất vả, nếu là người lười nhác thì không thể làm nổi đâu.

Quyền Lão Thực nói:

- Tiểu nhân thường ngày quen chịu khó nhọc, lại cũng có sức lực, có thể đảm đương được. Nếu đại nhân không tin, xin cho tiểu nhân làm thử vài ngày. Nếu tiểu nhân không làm nổi, xin cho đổi người khác cũng chưa muộn,

Đạo nhân nói:

- Đẳng tôi không có chỗ ở, người lạ không ai được vào. Thế chú ăn ở thế nào?

Quyền Lão Thực nói:

- Việc ấy không khó. Tiểu nhân không có vợ con, chỉ ở một mình mà thôi. Xin sẽ tự gia công dựng một túp lều để che mưa che nắng cũng được rồi.

Đạo nhân thấy lão không có gì phiền phức, thuận làm giấy giao kèo.

Đạo nhân nhìn thấy Quyền Lão Thực hình thù cục mịch, biết là một tên nô bộc chăm chỉ, không những có thể khai khẩn khu vườn mà còn có thể giúp việc trong nhà nữa.

Quyền Lão Thực bèn mướn vài người thợ mộc, không đầy nửa ngày là dựng xong lều, lại sắm sửa dụng cụ làm vườn.

Mỗi ngày, lão Quyền thức dậy lúc sáng sớm, đầu không chải, mặt không

rửa mà đã lo dọn cỏ làm đất.

Thiết Phi đạo nhân có một căn gác nhỏ ngó ra vườn hoa. Đây là nơi diễn ra mọi sinh hoạt của đạo nhân. Thường ngày đạo nhân dậy rất sớm, không ngờ Quyền Lão Thực còn dậy sớm hơn. Đạo nhân chưa kịp bước xuống giường là Quyền Lão Thực đã cuốc xới được khối đất ra rồi.

Đạo nhân thấy vậy, không ngớt lời khen ngợi. Phàm trong nhà có việc gì nặng nhọc a hoàn không làm nổi, đạo nhân đều cho lão Quyền vào nhà trong cáng đáng. Lão Quyền hết sức vâng lời, tinh thần làm việc mỗi lúc thêm phấn chấn.

Lúc chưa lân la vào được bên trong cửa của Thiết Phi đạo nhân, lão Quyền nghĩ thầm: "Con gái của đạo nhân không biết xấu xí thế nào mà chồng chê chán, bỏ làng bỏ xứ đi tìm của lạ. Mình đã từng ăn nằm với vợ đẹp, nếu mà vợ hắt lợt vào tay mình, trông thấy bộ mặt xấu xí của cụ, dương vật của mình không thềm ngóc lên, mình muốn báo thù mà nó không chịu trả thù dùm cho thì sao?"

Lần đầu tiên bước vào nhà, trông thấy một thiếu phụ tuyệt sắc, mặc dù trong bụng vui mừng, nhưng lão lại không biết có phải là vợ kẻ thù hay không. Sau này thấy bọn tôi tớ thưa gửi, kêu là tiểu thơ, lão mới biết chính là người ấy, lão nghĩ bụng: "Từ đây về sau, còn phải nhẫn nại. Hãy thông thả mà báo thù."

Quyền Lão Thực là một con người cẩn mật, thấy trong nhà của đạo nhân khuê môn nghiêm túc, lão tuyệt nhiên không lộ vẻ dòm ngó gì cả, mỗi lần đi ngang mặt Ngọc Hương, đầu lão cũng không ngẩng lên, hành vi lúc nào cũng ra vẻ là một kẻ tôi đòi trung tín.

Liên tiếp mấy tháng trời, đạo nhân thấy lão vừa siêng năng vừa thật thà, không liếc ngang liếc ngửa, thì lấy làm thương lắm. Đạo nhân thầm tính: "Hôm trước, lúc sắp sửa lên đường, rẽ mình có để lại mấy lạng bạc bảo

mình thuê một đứa đầy tớ khỏe mạnh. Mình thấy nô bộc của nhà người ta đa phần là chăm ăn làm biếng, còn đứa hết lòng hết sức với chủ thì ít, vì vậy mình không dám thuê bừa. Mình nghĩ thằng này nghèo, chịu khó làm ăn không người thân thích, thử hỏi nó có muốn tự bán mình cho nhà này để làm tôi tớ trọn đời, cũng không biết chừng nó chịu. Nếu nó chịu bán mình, thì mình gả con a hoàn cho nó. Một khi đã có vợ con ràng buộc rồi thì mình cần gì phải lo chuyện khác."

Một hôm đi xem Quyền Lão Thực làm đất, đạo nhân chợt nói khéo vài câu để thử lòng lão:

- Chú chịu cực khổ được như thế kia, sao không lấy vợ đi?

Quyền Lão Thực nói:

- Thừa lão da, lời xưa có câu: "Người giỏi nuôi được muôn người, kẻ hèn nuôi nổi cuộc đời mình thôi" con vụng dại nuôi mình còn khó sao có thể cưới vợ được ạ?

Đạo nhân nói:

- Nói thật cho chú nghe, nhà ta thiếu một người làm, chỉ vì không có ai vừa ý ta cả. Nay thấy chú siêng năng, ăn ở thực thà, lòng ta muốn giữ chú lại. Nếu quả thật chú bằng lòng thì hãy làm tờ bán mình. Chú muốn ta trả bao nhiêu lạng, ngày chú chịu bán mình cho ta, ta cho vào ở hẳn trong gia trang, lại chọn một ả hoàn gả cho mà thành vợ thành chồng, hai vợ chồng cùng nhau vui vẻ, được làm gia nhân thân tín suốt đời trong gia trang này, chú nghĩ sao?

Quyền Lão Thực nói:

- Nếu được như vậy thì con có chỗ nương tựa suốt đời, đâu cần tiền bạc làm chi. Chẳng qua trong giấy tờ, nếu không ghi giá tiền thì lại không phải là tờ bán mình. Thôi thì ông ghi cho bao nhiêu cũng được, thật ra con không dám lấy đồng xu đồng hào nào của ông đâu.

Nghe nói vậy, đạo nhân vui mừng ra mặt. Sau khi hai người thỏa thuận với nhau rõ ràng rồi, Quyền Lão Thực không đợi qua ngày sau mà ngay trong đêm đó làm tờ bán mình.

Đạo nhân cũng thế, không đợi qua ngày sau mà ngay trong đêm đó gả a hoàn tên Như Ý cho y làm vợ.

Từ đó về sau, lão họ Quyền được dọn vào ở hẳn trong gia trang. Hai vợ chồng được cấp một căn nhà nhỏ nơi góc vườn trong gia trang. Ngày lão ra ngoài dọn khẩn đất hoang cho chủ, tối vào bên trong mà ở.

Căn nhà nhỏ được chủ cấp cho không xa với dãy nhà trên, nơi mà vợ Vị Ương sinh trú ngụ.

Kế hoạch báo thù đã gần sát mục tiêu. Nay đã thành kẻ ăn người ở trong gia trang, càng được tin cần lão họ Quyền càng dễ bề hành động, cơ hội được toại tâm ngày một thêm gần.

Thật đúng là:

Biết mặt sao biết được lòng

Bề ngoài chất phác chứa trong hận thù.

Thiệt Phi có mắt như mù,

Cả đời cảnh giác lại ngu một giờ.

Muốn biết kết quả Quyền Lão Thực trả thù rửa hận ra sao, xin xem tiếp hồi sau sẽ rõ.

Lý Ngự
TÌNH NGỘ

Dịch giả: Đào Phong Lưu

Hồi 14

Đóng cửa nói chuyện tình, tường vách có tai
Cấm kẻ nhòm buồng tắm, phòng the không mắt.

(閉戶說歡娛隔牆有耳 禁人觀沐浴此地無銀

Bế hộ thuyết hoan ngu cách tườngnhữu nhĩ Cấm nhân quan mộc dục thử
địa vô ngân)

Việc bán mình của Quyền Lão Thực hãy để sau, bây giờ xin nói về chuyện của Ngọc Hương. Thật ra trước khi Quyền Lão Thực vào ở luôn trong nhà của đạo nhân, thì tình cảm của nàng cũng đã có nhiều uất ức, chẳng qua vì bận chuyện khác, nên tác giả chưa đề cập đến thôi.

Khi Ngọc Hương vừa chớm bén mùi chăn gối với chồng, thì người cha nghiêm khắc của nàng là Thiết Phi đạo nhân muốn chồng nàng đi tìm thầy học chữ, mong thi cử đỗ đạt để kiếm chút công danh, khiến nàng khổ sở, chẳng khác nào người nghiện bị cai rượu. Nhịn năm ba đêm đã không chịu nổi rồi huống chi sẽ phải chịu đựng năm này sang năm khác, thì còn biết sinh thú là gì. Thôi đành giở mấy quyển Xuân Cung ra xem lại, gọi là để đỡ thèm, cũng như người ta nhìn quả mơ cho đỡ khát, vẽ miếng bánh trong cơn đói lòng. Nào ngờ, càng nhìn càng đắm càng ngắm càng say, càng xem hình dâm tình xuân càng lai láng. Nàng còn lòi hết ra, nào những sách dâm đẳng như Người đàn bà đa tình, Chuyện phòng the, Người chồng lý tưởng... rồi đọc ngẫu nhiên từ đầu chí cuối, nhưng đâu đâu nàng cũng chỉ thấy nói toàn dương vật của đàn ông, nếu không phải khen cái này cực to, thời kể cái kia thực dài, Đâu đâu cũng đề cập tới chuyện làm tình, chẳng hạn người ta có thể rút ra thọt vào bao nhiêu lần, chứ không có chuyện một trăm hay năm chục lần. Tất cả đều cho nàng thấy trong cõi trời đất mông mênh này, với số đàn ông đông đúc là thế, có bao nhiêu chuyện kỳ kỳ quái quái, chỉ cần lấy được một người đàn ông trong số ấy là lạc thú khuê phòng

không sao kể xiết, không thể nào hình dung ra hết. Cho dù có đổi làm tiên, làm thánh nàng cũng không màng. Nhưng không biết ngoài đời có những đấng nam nhi với khả năng ân ái như vậy thực không, hay là chỉ có trong tiểu thuyết phong tình?

Nàng nửa tin nửa ngờ, nằm miết trong phòng ngủ suốt ngày không muốn dậy, lòng riêng rạo rực, trông đợi chồng về mà xả bớt. Nào ngờ ngay cả thư từ cũng không thấy, nên nàng không sao ngăn được lòng oán hận. Lại nghĩ: "Trong sách nói, chẳng người đàn bà nào mà chẳng dan díu với mấy người đàn ông, đủ rõ đàn bà đi giao hoan với nhiều người cũng có gì là lạ. Mình ngày trước không tu, nên lấy nhằm thẳng chồng tẽ bạc như thế, ăn ở với nhau không được mấy tháng mà đã đi biên biệt. Với một con người đa dâm như hấn, liệu có thể cầm lòng để đừng sa vào con đường dâm đảng hay không? Nếu hấn đã đi vào con đường ấy, thì mình dù mở cửa sau để đón đàn ông, có gì là quá quắt. Chỉ hận rằng khuê môn bất xuất, nào gặp được ai".

Nghĩ đến đó, nàng hết giận chồng lại oán cha mẹ, mong sao họ chết sớm hơn để nàng được tự do rước trai vào nhà. Cho đến khi trông thấy Quyền Lão Thực, thì nàng chẳng khác qua thấy gà con, không cần biết hay dở xấu tốt, miễn ăn tươi nuốt sống được thì thôi.

Lúc đầu, thấy lão Quyền đến làm công, tuy nàng đã có ý ấy, nhưng một là thấy lão ta quá thực thà, gặp nhau lúc nào cũng cúi đầu, không lẽ đột ngột ngợ ý, hai là lão ta ban ngày thì vào, ban đêm thì ra, cho dù có muốn làm liều cũng không có thì giờ mà cũng không có chỗ nữa. Sau này nghe nói lão chịu bán mình, thì lòng nàng mừng khắp khởi. Ngay trong đêm đầu tiên lão ta vào ở trong nhà, là nàng nhất quyết không để lão tuột khỏi tay mình. Lão Quyền hấn không ngờ mong toại tâm thì sắp được toại tâm, không nghĩ đến được như ý thì lại được như ý.

Thiết Phi đạo nhân giả Như Ý cho Quyền Lão Thực

Nàng bồn chồn khi trông cảnh lão Quyền và a hoàn làm lễ kết hôn, làm lễ

xong nơi bàn thờ rồi cùng nhau đi về buồng riêng. Đợi đến đêm, nàng lên ra khỏi phòng, men hành lang mà đi trong bóng tối, tới căn nhà nhỏ nơi cuối vườn dành cho đôi vợ chồng mới cưới, tò mò nghe ngóng sự đời.

Than ôi, căn buồng đóng kín bên trong tối thui. Đành áp tai vào vách mà nghe, chỉ thấy tiếng cô dâu than khổ rên lên nho nhỏ. Nàng suy đi tính lại, hẳn rên mãi thế kia, bởi con Như Ý thì tuy đã trên hai mươi tuổi, nhưng vì chủ nhà tử tế không làm bậy nên vẫn còn là trinh nữ, mà dương vật Toại Tâm hẳn phải to mới không dễ dàng gì, sức lực hẳn phải ghê gớm chứ có thường đâu. Biết đâu chả như các nhân vật trong mấy cuốn dân thư nàng thường đọc. Thôi thì lần này hãy về phòng ngủ lại, lần sau chúng hớ hênh tha hồ mà xem tận mắt. Lần này hẳn lúc đầu dương vật không vào được, khi vào được, thì Như Ý kêu khóc thảm thiết quá. Ngay cả Ngọc Hương nghe lén mà cũng cảm thấy đau thay cho a hoàn. Nàng vừa đi về buồng riêng vừa nghĩ thầm: "Con a hoàn này lớn hơn mình vài tuổi. Đêm động phòng chỉ cần dương vật ngo nguậy chốc lát là cho được vào trong, tại sao nó hãi hùng đến nỗi đau một chút mà cũng không chịu nổi?"

Qua đêm thứ hai rồi đêm thứ ba, nàng cũng lén rình, nhưng chỉ nghe than khổ mà không có tiếng nào kêu khoái. Mãi đến đêm tiếp theo mới tận mắt thấy Quyền Lão Thực hành sự.

Lần này trong phòng để đèn, giường không bỏ màn. Lão để vợ mình trần ngồi trên mép giường, còn lão đứng trước mặt kéo Như Ý lại cho nó lấy tay mân mê dương vật mình. Tay vợ lão nắm không hết vòng cái “khúc củi” dài hơn sáu tấc. Ngọc Hương rùng mình, miệng suýt kêu thành tiếng. Ôi chao, so với chồng mình thật chẳng khác gì con voi đứng cạnh con ngựa.

Rồi việc chính cũng xảy ra. Lão kia lù đù mà sao dứt được bảo bối vào được một cách dễ dàng chứ không như mấy đêm trước, con Như Ý chẳng còn than khổ gì cả, lão đưa đẩy dương vật tới lui y như con thoi trên khung dệt vậy, liên tù tì bất tận có tới ngàn lần chứ không ít. Ngọc Hương ngó một

hồi bỗng muốn xây xắm mặt mày. Bên trong xem ra con Như Ý chả đau đớn chút nào, coi bộ hả dạ là khác. Tiếng rên của nó cất lên vang tới tận tai Ngọc Hương, làm chân tay nàng càng thêm bủn rủn.

Trước đây Ngọc Hương đã đau khổ thay cho nó thì bây giờ lại cảm thấy khoái lạc cùng với nó. Lạ thay âm thủy nàng rỉ ra tự hồi nào, lại còn nhiều hơn nước âm nàng tiết ra so với lúc chính mình hành sự nữa. Quần trong nàng đã ướt hết, mà quần dài nàng đang mặc cũng dính ướt bên háng.

Sau khi về buồng, nàng trần trọc, lại thầm khen gã gia nhân tài nghệ đáng được làm vai chính trong bất cứ sách Xuân Cung nào. Từ đó về sau, Ngọc Hương chỉ để ý đến sức vóc của Quyền Lão Thực, mà Quyền Lão Thực từ khi vào ở trong nhà cũng không còn thực thà nữa. Gặp Ngọc Hương, lão ta cứ liếc luôn và mỗi lần như vậy, Ngọc Hương đều tươi tỉnh đáp lại. Cả hai đều hiện vẻ đồng lõa bí mật, mỗi khi giáp mặt nhau.

Một hôm Ngọc Hương cởi quần áo đi tắm. Đang nằm trong bồn nước thì lão Thực cũng đang lẩn quẩn bên ngoài. Nghe tiếng chân, Ngọc Hương ồm ờ lên tiếng:

- Tôi đang tắm, ai đang ở ngoài đó?

Quyền Lão Thực nghe hỏi, biết lúc này không có ai, mừng rỡ ngó quanh rồi lại gần, chọc ngón tay khoan một lỗ nơi cánh liếp bằng giấy rồi ghé mắt dòm vào trong.

Ban nãy, Ngọc Hương ngồi trong bồn nước, xoay lưng ra phía ngoài, lên tiếng xong, nàng xoay mình ra cửa, đùi dang ngực ưỡn, phô bày toàn thể. Lại không muốn chỗ kín bị chìm dưới nước, mới ngửa cổ, lưng tựa vào thành bồn tắm, đưa mông lên cao. Thế là âm hộ phơi bày, động đào hơn hở, chĩa ra phía cửa. Được một lát, lại ngồi dậy, hai tay ôm vuốt âm hộ một hồi, rồi bỗng dưng cúi đầu nhìn nó mà thở dài. Trước cảnh như vậy, Quyền Lão Thực không chần chờ nữa, đẩy cửa bước vào. Nàng tỏ vẻ bối rối, mắng:

- Ghê thay, sao dám cả gan đến thế?

Quyền Lão Thực tới gần quỳ bên cạnh bồn tắm, nói:

- Thôi thôi, tiểu nhân sở dĩ bán mình, chỉ vì muốn được gần gũi tiểu thư, chưa có dịp thổ lộ chân tình. Tiểu thư đẹp đẽ như vậy, đành liều mà vào, xin tha tội.

Vừa nói vừa choàng tay ôm nàng.

Ngọc Hương lại mắng:

- Thế này là làm sao? Cả gan thật?

Lời nói rõ ràng là mắng, miệng lại hé mở, cổ ngửa ra sau.

Lão họ Quyền vừa hít hà, vừa đáp:

- Trăm sự cô nương tha tội cho.

Nói rồi hôn miệng Ngọc Hương.

Ngọc Hương muốn mắng thêm vài câu, lại lo thì giờ eo hẹp, lỡ ai thấy, bèn bảo:

- Người muốn gì? Sao không nói ra? Bộ không thấy chật chội bất tiện sao?

Quyền Lão Thực đáp:

- Dạ dạ. Xin tiểu thư cho tối nay nô tài lại hầu ạ.

Ngọc Hương nói:

- Ban đêm, Như Ý trong nhà, người làm sao mà đi?

Quyền Lão Thực nói:

- Nó ngủ say lắm. Vợ chồng ân ái xong là nó ngủ liền. Có muốn đánh thức, phải lay gọi mấy chục lần. Đêm đêm nô tài đi đâu, nó cũng chẳng biết.

Ngọc Hương nói:

- Cứ thử coi!

Quyền Lão Thực thấy nàng ưng thuận, lại mân mê khắp mình nàng từ trên xuống dưới, ôm mặt hôn hít dăm lần bảy lượt mới trở ra. Lúc lão Quyền đi gần tới cửa, Ngọc Hương muốn cho chắc nên gọi với theo rằng:

- Có đến thật không? Nếu thật, cửa mới mở, nếu không ta đi ngủ phải cài cửa đấy!

Quyền Lão Thực nói:

- Xin chớ nghi ngờ. Chỉ xin tiểu thư cứ chờ cho!

Hai người hẹn ước rành rẽ rồi mới chia tay.

Chả mấy chốc trời tối.

Ngọc Hương lau mình xong, quần áo không mặc, cơm nước cũng không buồn ăn, trèo thang lên giường định chợp mắt chốc lát cho khỏe để tiếp người ta, nào ngờ không sao ngủ được.

Thao thức mãi qua canh một, tới đầu canh hai, thì nghe cửa phòng cạch một tiếng. Biết có người đến, nàng kêu khẽ:

- Toại Tâm, phải anh không?

Quyền Lão Thực cũng hạ thấp giọng nói:

- Tiểu thư yêu quý, đúng vậy!

Ngọc Hương sợ lão quờ quạng trong bóng tối không lên giường được ngay, bước xuống giường nắm lấy tay lão kéo lên, lại sợ lão chưa biết âm hộ của mình rộng hẹp ra sao mà thọc bừa vào, mới khẽ dặn:

- Ta biết vật của anh to, không biết có kham nổi không, vậy hãy nhẹ nhàng một chút.

Quyền Lão Thực nói:

- Tắm thân ngà ngọc thể này, phải nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa mới phải.

Thế mà, lão cứ thọt thẳng dương vật vào nàng, cho là đàn bà ưa mầu mè nói vậy thôi, nên miệng tuy nói là không đường đột mà vẫn cứ đường đột.

Ngọc Hương chịu không nổi, cúi kinh đẩy ra mà gắt rằng:

- Đồ thô bỉ ở đâu, bóc vắn căn dài. Mới vừa nói đã quên hết lời. Phải thông thả chút, làm đau người ta muốn chết!

Quyền Lão Thực thấy đẩy vào vất vả, biết nàng nói lời ban nãy là tình thật, nên làm bộ thật thà, nói:

- Không nói giấu gì tiểu thư, đây chưa từng được gần đàn bà nhiều, tiểu thư quá đẹp, da thịt mịn màng, đây không cầm lòng được, dâm nóng lòng mong thọc nó vào suốt lượt sớm chùng nào hay chùng ấy. Nay làm tiểu thư đau, xin tha lỗi cho, đây sẽ lấy công chuộc tội.

Nói xong mấy câu, lão cầm dương vật xoa quanh âm hộ, hết bên này tới bên kia, mơn trớn loanh quanh nhưng không hề đút vào trong. Cách này lão học được từ Diễm Phương lúc mới cưới, khi đút vô mình nàng cũng khó khăn, phải lấy dương vật cọ quẹt kích thích cho nàng thêm hứng, cửa động đào mới từ từ nở rộng, dâm thủy rỉ trơn rồi mới đút dương vật thẳng vào

được. Phương pháp này Diễm Phương đặt tên là "Khởi nguồn gặt sỏi", lần nào cũng đạt kết quả. Quả nhiên mưa xuân rỉ rả, giúp cho người chèo đẩy thuyền dễ dàng hơn. Ngọc Hương mới đầu thấy lạ, hỏi:

- Sao lần thần làm chi mãi vậy?

Lão Thực bảo nàng rằng:

- Xin chờ một lát sẽ thấy.

Quả nhiên lát sau, Ngọc Hương bỗng dướn mình lên, mười ngón tay búp măng nắm đầu tượng địch đặt trước cửa động đào khúch khích cười rằng:

- Bây giờ đúng lúc đúng chỗ rồi đây. Làm gì thì làm đi!

Quyền Lão Thực bấy giờ mới thúc cho dương vật nhập cung. Tuy nhiên cố sức nhấn cũng chỉ vào sâu được vài phân, nhưng nhấn cỡ hai chục lần thì cả "khúc củi" vốn dài trên tám tấc, lớn đến nỗi bàn tay nắm không hết vòng, đã chui hẳn vào được xuân cung trọn vẹn.

Ngọc Hương thấy lão chịu khó kiên trì như thế, thầm mãn nguyện. Hai tay ôm ghì tình nhân tỏ vẻ biết ơn, nói:

- Toại Tâm ơi, mới chơi đàn bà mà đã khéo thay, chồng ta là tay chơi gái, nhưng có bao giờ làm ta sướng như thế này đâu.

Nghe nói như vậy, Quyền Lão Thực càng chăm chỉ thúc dương vật tới lui, không khoan thai không vội vàng, không nhạt không không khoan. Ngọc Hương mê mẩn, chốc lát lại cất tiếng rên rỉ ngợi khen. Từ hồi cha sinh mẹ đẻ, nàng mới được nếm mùi yêu đương này lần đầu. Hai người quần thảo thỏa thích, mãi đến tảng sáng, lão Quyền mới mò về phòng mình.

Từ đó trở đi, Ngọc Hương chẳng đêm nào chẳng ngỏ cửa cho Quyền Lão Thực. Lúc đầu họ còn giấu Như Ý, về sau liệu không giấu nổi được nữa, họ thú thật cho Như Ý nghe. Ngọc Hương ngại Như Ý ghen, nên hết sức thân thiện với nó. Bên ngoài, hai người là chủ tớ, nhưng trong là vợ lớn vợ bé. Họ chia nhau hoặc mỗi người ngủ một đêm đến sáng, hoặc người ngủ từ đầu hôm đến nửa đêm, người ngủ từ nửa đêm đến sáng, thậm chí có khi cao hứng cả ba cùng ngủ chung giường với nhau. Quyền Lão Thực cực kỳ khoái chí, trên giường không còn phân biệt nổi ai là Đại nương, ai là Tiểu nương của mình nữa.

Rốt cuộc lại, Quyền Lão Thực hồi đầu nói là đến đây để trả thù, định khi

nào vợ kẻ thù lọt vào tay là sẽ chơi vài ba tháng rồi bỏ, không thể để cho đàn bà mê hoặc, vậy mà sáng đêm chiều dục, hao tổn tinh thần, thành ra bây giờ lại bị vợ kẻ thù hành xác. Không ngờ, Ngọc Hương chung đụng với Quyền Lão Thực ít lâu sau thì có thai. Mới đầu còn nghi chưa quyết, nhưng vài ba tháng sau bào thai hành, nàng tìm đủ cách để phá nhưng không xong. Bèn khóc lóc với lão Quyền:

- Đời em sống chết là ở mình. Chàng cũng biết tính của cha em. Nói một câu sai còn không xong, huống hồ là việc tà đình này, ông khi nào dung tha được. Mai này mà đổ bể, chắc chỉ có chết mà thôi, chi bằng bây giờ em chết trước cho rồi.

Nói xong định treo cổ chết.

Quyền Lão Thực đôi ba phen tìm lời khuyên giải, nàng đáp:

- Nếu mình muốn em đừng chết, thì hãy nghĩ mưu kế gì để đưa em đi trốn nơi khác. Một là để tránh hậu họa, hai là để mình chính thức thành vợ chồng lâu dài với nhau, ba là để cho đứa con trong bụng, dù trai dù gái nhưng cũng là xương thịt của mình, khỏi phải chết oan. Làm được một việc mà cứu được hai mạng sống, mình nghĩ sao?

Quyền Lão Thực nghe nàng nói có lý, quyết định thu thập đồ tế nhuyễn của riêng tây, một đêm đợi khi Thiết Phi đạo nhân ngủ, mở cửa cùng nàng đi trốn.

Thật trở trêu thay:

Oán thù chứa chất trả chưa xong
Nuốt hận vờ ngu, giả như không.
Khi làm được kẻ thù có chữa,
Toại Tâm lại day dứt trong lòng.

Muốn biết Ngọc Hương bỏ nhà trốn theo Quyền Lão Thực hậu quả ra sao, xin xem tiếp hồi thứ mười tám sẽ rõ.

Lý Ngự
TÌNH NGỘ

Dịch giả: Đào Phong Lưu

Hồi 15

Đồng minh thoả thuận vui thú thâu đêm
Chị em chia đều tàn canh hưởng lạc

(同盟義通通宵樂 姊妹平分一夜歡)

Đồng minh nghị thông thông tiêu lạc Tỉ muội bình phân nhất dạ hoan)

Chuyện báo thù của Quyên Lão Thực nhân quả thế nào tuy chưa nói hết, nhưng mười phần lão cũng trả được tám, chín rồi, còn một hai phần xin sẽ kể sau. Bây giờ hãy trở lại những việc Vị Ương sinh đang đặc chí cho tới lúc hăn cực kỳ khoái lạc về sau mới chịu khổ.

Đêm ấy Sinh ôm Hương Vân trong lòng rất muốn biết về ba người đẹp kia thế nào mà là cùng một nhà, tại sao hai cô trẻ rất tâm đầu ý hợp? Vì đêm ngắn tình dài, lại không muốn lãng phí thì giờ giao hoan, Sinh không hỏi thêm được gì nữa. Cho đến khi cái đêm đầu tiên ấy đã tàn, cuộc vui đã mãn, đến các đêm sau Sinh mới hỏi tiếp được.

Hương Vân nói:

- Một người mà thiếp gọi là cô, là con gái cụ Hoa Triều Nhật Sinh. Tên cô ấy là Hoa Thần. Một là vì cô ấy là bậc trên, hai là vì cô ấy nhiều tuổi, nên bọn thiếp không tiện gọi tên, chỉ gọi là cô Thần. Chồng cô chết đã mười năm nay, cô cũng muốn tái giá, nhưng kẹt con còn nhỏ phải thủ tiết. Còn hai hai cô mà thiếp gọi là muội muội, chính là cháu ruột của cô Thần, cô lớn tên là Thụy Châu, cô nhỏ tên Thụy Ngọc. Chồng của Thụy Châu tên Ngọa Vân Sinh, chồng của Thụy Ngọc tên là Ý Vân Sinh, hai chú này là anh em ruột. Ba người đàn bà này tuy ở riêng nhưng thực ra nhà người nọ thông với nhà người kia, chỉ cách nhau bức cánh cửa, riêng thiếp thì ở xa hơn, cách một căn nhà. Nói chung bọn thiếp đều ở cùng khu cả. Hôm qua mình gặp nhau, thiếp những tưởng chàng dọn đến đây cho gần họ, chứ không phải vì thiếp, bởi vì tuy đã ở nửa năm rồi mà chàng nào có tìm đến

thăm thiệp. Cho nên thiệp buồn, nhưng bây giờ vỡ lẽ ra là không có chuyện ấy.

Sinh càng nghe càng mừng, lại nhớ lời Tái Côn Lôn trước đây cho biết ba người đàn bà giàu sang, vừa là chị em, mà bên chồng cũng là chị em dâu nữa, còn hai người chồng quả hết như lời Hương Vân tiết lộ. Đủ rõ con mắt của kẻ đạo tặc và con mắt của phường hiếu sắc y hết như nhau, không khác một mảy may.

Sinh bèn hỏi Hương Vân:

- Hôm qua, nàng có nhã ý hứa cho ta được gặp một trong hai cô em. Vậy đến hôm nào mới được?

Hương Vân nói:

- Cũng sắp rồi đấy. Năm ba hôm nữa, thiệp sẽ qua bên ấy, thế nào cũng nói rõ đầu đuôi trước cho các cô ấy, xong sẽ đưa chàng đến gặp. Hai anh em nhà ấy là học trò của chồng em. Họ sắp sửa lên Kinh để học thêm, lang quân của thiệp cũng đi cùng. Vì sợ thiệp ở một mình không người bầu bạn, nên chồng thiệp bảo thiệp qua ở chung với hai em. Trong vài ngày nữa là thiệp phải qua bên đó, mà đã đi rồi thì không trở lại nữa, thôi thì mình cùng gặp nhau cả ở đằng ấy cho tiện.

Nghe đến đây, Sinh như mở cờ trong bụng, nghĩ chẳng khác nào trời đất quỷ thần chiều mình, bắt ba người đàn ông cùng đi xa một lúc, chừa lại ba người đẹp cho mình mặc sức hưởng lạc.

Thật vậy, mấy ngày sau, ba thầy trò lên đường. Còn Hương Vân với Vị Ương sinh hương lửa đang nồng, quen hơi bén chỗ, rời nhau quả khó, Việc giới thiệu cho hai cô em gái đầu sao cũng hứa lấy có mà thôi, bởi nàng nghĩ đến người chỉ có ba phần, mà nghĩ đến mình tới bảy phần.

Nhưng rồi hôm sang ở nhà Thụy Châu, Thụy Ngọc, sau vài câu chiếu lệ, nàng hỏi:

- Lâu nay, hai em vẫn đến miếu Trương Tiên dâng hương đấy chứ?

Thụy Ngọc đáp trước:

- Em chỉ đi có một lần rồi thôi. Chẳng lẽ cứ cúng bái mãi sao?

Hương Vân nói:

- Có anh chàng đẹp trai đến thế lạy chào, thì cho dù một ngày, năm ngày đi

dâng hương một lần, cũng đi được.

Thụy Châu cười nói;

- Muốn đi vãng cảnh lần nữa, có điều không có quạt tặng người, cử tay không coi không được.

Hương Vân nói:

- Không phải giễu. Tất nhiên chị mất quạt tặng người ta. Nhưng gặp thì chàng chỉ lấy hai em, quả đã vì hai em mà hồn siêu phách lạc. Hồn vía đã theo hai em, chắc về sẽ sống dở chết dở đấy.

Thụy Ngọc nói:

- Phải đấy, nhắc đến chuyện này, tụi em cũng thấy có chỗ khó hiểu. Tại sao chàng si mê như thế, tưởng chừng ngay sau đó sẽ tìm tụi em, vậy mà mãi nào thấy bóng chàng đâu.

Hương Vân nói:

- Chị nghe đồn chàng một mình vò võ tương tư. Tìm không gặp các em thì biết làm thế nào?

Thụy Châu nói:

- Chưa chắc là chàng tưởng nhớ hai em, có khi chỉ vì tại chiếc quạt kia khiến người ta trông vật nhớ người mà sinh ra bệnh tương tư đấy thôi.

Hương Vân nói:

- Ồm tương tư vì lợm được quạt quả cũng có, chứ không phải không có, nhưng may mà căn bệnh không trầm trọng nên dễ chữa, chứ còn ồm tương tư vì cúi lấy thì nguy hiểm vô cùng, Nếu điều trị không khỏi chỉ có nước chết, e rằng các em cũng sẽ liên lụy đấy.

Thụy Châu, Thụy Ngọc thấy nàng nói úp mở khả nghi, bèn cùng lại gần nhìn ngó nét mặt. Hương Vân vừa nói, vừa cười, có vẻ như muốn gạt ai vậy. Hai cô em cùng nói:

- Trông chị đặc ý như thế, chắc đã đòi được người ta món nợ quạt rồi, chứ gì?

Hương Vân nói:

- Chị mới đòi được gần đủ. Đến lượt hai em trả nợ chàng đó.

Hai cô em nghe xong vừa mừng vừa thẹn như học trò thi rớt gặp quý nhân ra tay trong phù trợ, mới cười ầm lên mà đáp rằng:

- Xin chúc mừng chị mới cho tụi em thêm ông anh rể!

Nói là mừng, chứ thật ra đâu phải là mừng, mà có ý vừa đổ ky, vừa chòng ghẹo, vừa là ý nói sự thật chưa chắc đã vậy. Phụ nữ thường nói bóng gió với nhau như thế. Nếu quả thật nàng nọ không được việc chi, nghe nói chắc cãi lại. Nào ngờ, Hương Vân đã không chối, mà còn cười chúm chím, nói:

- Các em nói lời mừng chị, nhưng tiệc mừng quyết không thể thiếu, thế nào rồi cũng có ngày phải lo đãi thôi.

Thụy Ngọc nói:

- Như vậy hôm ấy anh rể đâu, có cho ra mắt được không?

Hương Vân cố ý làm khó, nói:

- Các em đã gặp qua, được người ta lạy chào rồi, còn gặp làm gì nữa?

Thụy Ngọc nói:

- Lúc đó còn là người lạ, chàng vái chào, tụi em không tiện đáp lễ, bây giờ là chỗ bà con chí thân rồi, gặp lại có sao đâu. Để tụi em đáp lễ, kêu là đại ca cho thân, có phải là hay hơn không?

Hương Vân nói:

- Muốn gặp thì có khó gì. Các em muốn lúc nào cũng được, muốn giờ Dần thì gặp giờ Dần, muốn giờ Mão thì gặp giờ Mão. Chỉ ngại khi gặp, chàng dám lạy chào lia lịa như trước e thất lễ với hai cô em, cho nên chưa dám gặp là thế.

Thụy Ngọc nói:

- Ngày trước chàng không có người quản bên cạnh nên làn bữa, thiếu suy xét, bây giờ thì đã có chị là bà chúa ghen một bên, thì làm sao còn dám làm trò đại gái ấy nữa.

Thụy Châu nói với Thụy Ngọc:

- Em nói làm gì cho uổng công. Người yêu của chị ấy, dễ gì chị ấy cho gặp. Trước chị em mình cùng thề với nhau rằng có họa cùng chịu, có phúc cùng hưởng, nhưng có mấy ai giữ lời hứa đâu. Nay chỉ mong chị ấy bỏ qua cho chuyện vái chào ngày trước là đủ, chớ có mà bàn đến chuyện xa vời.

Hương Vân nghe nói, biết hai cô sốt ruột nên không đùa nữa, trả lời nghiêm trang:

- Hai em đừng lo, chị không phải là người như thế đâu. Nếu chị ích kỷ, chị

đâu nói ra để các em cùng hưởng, chỉ cần ở bên nhà suốt ngày đêm vui thú với chàng, đâu có nói ra làm chi, tội gì đem cái ghen nhà mình đem đến ghen ở nhà người. Nếu hôm nay chị đã nói cho các em, thì chị đâu phải là xấu. Bây giờ ba chị em mình hãy tính với nhau thế nào cho thật công bằng. Chị em phải hòa thuận, không tị nạnh với nhau về sau. Đồng ý mọi điều rồi chị gọi chàng đến cho các em.

Thụy Châu nói:

- Như vậy mới đúng lời thề. Xin chị cứ lập ra một qui định đi. Tội em làm đúng theo lời, cần gì phải bàn luận nhiều.

Hương Vân nói:

- Hồi trước, chị gặp chàng cũng là trước các em, sau này cùng ăn nằm với chàng cũng là trước các em. Theo phép mà nói, thì phải phân thê, thiếp, lớn bé khác nhau, vì thế nếu chia hai phần, chị được lãnh một nửa, còn một nửa thì hai em chia nhau. Nhưng mình là chị em thân thiết, không nên tính như thế, cũng không cần lo tính cách gì khác, cứ theo thứ tự chị em trong nhà. Bất luận là thân mật với chàng ban ngày hoặc ban đêm, cứ theo thứ tự lớn trước nhỏ sau, lớn tuổi trước, nhỏ tuổi sau, được vậy là êm đẹp nhất, không ai so bì, các em có bằng lòng không?

Thụy Châu, Thụy Ngọc đều đồng ý, nói:

- Tính thế thật công bằng, chỉ sợ chị chịu thiệt mà thôi, còn tội em xin vâng.

Hương Vân nói:

- Rất hay, Hãy lấy giấy ra đây để chị thảo vài hàng mời chàng đến.

Thụy Châu, Thụy Ngọc vui mừng khôn xiết, người lấy giấy, kẻ mài mực.

Hương Vân cầm bút viết hai câu:

Chị em ngự chốn Thiên Thai

Có nhời kính thỉnh chàng trai Lưu Thần.

Viết xong hai câu thơ, Hương Vân bỏ bút xuống, cuộn lại mấy vòng rồi bỏ vào trong tay áo.

Thụy Ngọc nói:

- Tại sao chỉ viết thế? Còn phần sau thế nào? Tóm lại, thư này viết theo thế gì?

Thụy Châu nói:

- Em hiểu chủ ý của chị Vân rồi. Chị muốn ví chàng như Lưu Thần ngày xưa lạc chốn Thiên Thai gặp được tiên nữ chứ gì và chị cũng không nỡ để chàng phải moi óc, để đỡ khỏi viết thiệp hồi âm lại. Làm gì thương dữ vậy? Hương Vân cười, dán thư lại rồi trao cho a hoàn. Nàng dặn a hoàn đem về nhà mình rồi chờ ném qua bên kia vách ván nơi vườn sau cho Vị Ương sinh, và đợi lấy hồi âm tự đem về.

A hoàn đi xong, ba người lại tiếp tục câu chuyện ban nãy.

Thụy Châu nói:

- Để em hỏi chị, làm sao chị rước anh chàng vào nhà cho được? Cho đến nay, hai người đã từng trải với nhau bao nhiêu lần rồi?

Hương Vân bèn kể hết. Nào đêm đó chàng trèo tường chui vào nhà như thế nào, ban ngày chàng chui ra như thế nào, hai người đã ngủ mấy đêm, hoan lạc ra sao.

Thụy Châu nói:

- So với anh nhà, thành tích chàng ra sao?

Hương Vân nói:

- Nói đến việc ấy, ai mà không mê chết được? Hai em trông thấy chàng, chẳng qua chỉ trông thấy cái dáng điệu thanh nhã, cái bộ mặt đẹp trai, chứ còn trong khuê phòng, vật kia của chàng mới đặc biệt đáng nói. Thật là một bảo vật, xưa nay đàn bà con gái không những chưa từng thấy qua, mà nghe nói cũng chưa từng nghe nói đến.

Nghe vậy, Thụy Châu, Thụy Ngọc càng nôn nóng, hỏi dồn dập hết câu nọ đến câu kia, chẳng khác nào học trò đi thi, thấy bạn vừa thi ra thì đón lại hỏi bài vở ngay trước cửa trường thi. Hai cô ngồi sát lại hỏi cặn kẽ chi tiết, nào kích thước, nào thời gian lâu mau vân vân, thôi thì đủ chuyện.

Bây giờ đang lúc dùng bữa, Hương Vân sợ ví von xa vời, hai cô em không hình dung được rành rẽ, nên nghĩ tốt nhất là dùng hình ảnh để trình bày. Muốn nói dài ngắn, thì đem chiếc đĩa ngà ra so, muốn nói to nhỏ, thì lấy cái thổ đựng trà ra ví, muốn nói cứng mềm thì chỉ vô miếng đậu hũ trong bát.

Thụy Châu, Thụy Ngọc cùng cười rữ rượi mà nói:

- Như thế là quá mềm, Vậy thì to và dài có ích gì.

Hương Vân nói:

- Ở đời này có gì cứng hơn đậu hũ? So với vàng bạc đồng, sắt còn hơn hẳn. Đậu hũ đem đun thì không chảy ra, rán lên thì cứng thêm. Vàng bạc đồng sắt tuy cứng, nhưng gặp phải lửa thì mềm. Chỉ có cái bảo vật này đặt vào chỗ ẩm ướt lại cứng lên, càng chà cho nóng càng lớn thêm. Cái của ấy đúng là càng ân ái chỉ có lớn cứng thêm ra, không mềm nhỏ đi được. Vì vậy chị mới ví với đậu hũ mới đúng.

Thụy Châu, Thụy Ngọc đỏ mặt nói:

- Trong đời sao có vật lạ như thế, chỉ e là chị nói quá đấy thôi.

Hương Vân nói:

- Những lời chị vừa kể không phải là lời thêu dệt. Chàng còn có một ưu điểm khác, cho dù bây giờ nói ra các em không tin, nhưng khi gần chàng các em sẽ thấy.

Thụy Châu, Thụy Ngọc nói:

- Chị cứ kể hết ra, không cần biết tụi em tin hay không.

Hương Vân khẽ mỉm cười, đợi khi nào hai cô em hỏi riết thêm, mới lần lượt kể cho họ những kinh nghiệm của mình khi lâm sự, nào là cam go trước, thích thú sau, trấn áp đàn bà nhanh chậm thế nào, mát trước ấm sau ra sao.

Thụy Châu, Thụy Ngọc càng nghe, mặt càng đỏ thêm tới tận mang tai, mừng tượng đến khi gặp đương sự, chớ nên phí thì giờ vào việc khách sáo rườm rà mà hãy vào giường cho nhanh, xem anh chàng điệu nghệ đến bậc nào.

Không ngờ họ nóng lòng đợi mãi mà sao con tiểu hoàn đi đã lâu rồi vẫn chưa về.

Thì ra Vị Ương sinh không có ở nhà, a hoàn ngồi đợi nơi vườn sau. Thằng đầy tớ Thư Ti trông thấy, bắt chước chủ trèo tường qua, hai đứa mới ráp nhau mà làm luôn một trận. Mãi đến khi Vị Ương sinh trở về, a hoàn mới trao thiệp, rồi sau đó còn đợi Sinh thảo hồi âm xong mới đem về.

Thế là ba cô chen nhau mở xem. Quả nhiên Sinh hiểu ý, không viết thiệp trả lời khác mà chỉ ghi tiếp luôn dưới hai câu thơ của Hương Vân:

Sớm lo cơm rượu chu toàn
Gặp nhau vui vẻ chớ làm đôi ta.

Thụy Châu, Thụy Ngọc xem xong, hồi hộp biết là đêm nay chắc chắn được ân ái không sai, nên cùng toan đi ngay về phòng riêng sửa soạn giường chiếu, tắm rửa xông hương, như nhị chờ ong, như hoa đón bướm.

Nhưng Hương Vân đã giữ họ lại và nói:

- Hai em khoan đi đã. Hãy tính xem trong lần hội ngộ này, ai trước, ai sau khỏi lộn xộn, kéo chàng cười chỗ thất thố của chị em mình.

Thụy Châu thầm hiểu Hương Vân đã qua đêm với chàng rồi, theo lẽ phải nhường cho người khác, không thể dựa vào niên kỷ lớn nhỏ mà đặt ra thứ tự trước sau đêm nay. Như vậy, ngoài Hương Vân ra không kể, nàng sẽ là người đi đầu. Bụng tuy nghĩ thế, nhưng miệng lại nhỏ nhẹ nói rằng:

- Chị đặt ra quy định lớn trước nhỏ sau, lớn tuổi trước, nhỏ tuổi sau. Vậy chị ghênh tiếp chàng xong rồi sau mới đến tụi em, có gì đâu để mà bàn nữa.

Hương Vân nói:

- Theo lẽ là như vậy. Có điều đêm nay mình tính cách khác. Sách có câu:

Tiên nhập vi chủ, Hậu giả nhập vi khách. Nghĩa là ai vào trước là chủ, Ai vào sau là khách. Chị đã từng ngủ với chàng mấy đêm rồi, như vậy phải được coi là chủ. Nhưng đêm nay, mình hãy dẹp cái lẽ chủ khách lại, để hai em hưởng chàng xong, sau đó mình mới theo lẽ trưởng ấu. Theo chị, tính như vậy là đúng nhất, các em đừng khách khí. Vậy tối nay trừ chị ra, thì bắt đầu từ em Châu. Riêng có một điều là các em hãy thương lượng, xem mỗi em nên hưởng trọn đêm, hay là nên người làm đầu hôm, kẻ làm giữa khuya. Các em hãy tính với nhau rồi cho chị biết.

Hai chị em Thụy Châu, Thụy Ngọc chỉ nhìn nhau e thẹn không nói một lời nào. Sau cùng Thụy Châu mới nói với Hương Vân:

- Tụi em tự nói kỳ quá, chị là bề trên, tụi em xin nghe sự phân phối của chị.

Hương Vân nói:

- Mỗi người một đêm có vẻ thích hợp, nhưng sợ một em phải chờ đợi, còn cùng muốn thử tài chàng đêm nay, hay là chia ra mỗi người nửa đêm vậy.

Hương Vân nói đến đây thì dừng lại, có ý chờ xem hai cô em định sao,

nhưng không dè cô nào cũng có ần tình riêng không tiện nói ra, chỉ nín thinh.

Hương Vân nói tiếp:

- Chị biết rồi, một em thì e đầu hôm chàng không ra hết sức vì còn đợi gặp người nửa đêm, một em thì lo đầu hôm chàng mà làm hết sức thì đến nửa đêm sẽ không còn hơi sức đâu mà tiếp tục. Nhưng chị bảo đảm các em, cái ầy của chàng thuộc loại đặc biệt, mình nó bằng gấp mấy người khác.

Rồi quay bảo Thụy Châu:

- Cho dù em có muốn ân ái cùng chàng suốt đêm đi nữa, nhưng kỳ thật chỉ đến nửa đêm là em sẽ đầu hàng ngay.

Lại nói với Thụy Ngọc:

- Người xưa có câu: Tửu toan hậu lai nhân. Có nghĩa rượu càng về sau càng nồng. Huống chi bình rượu đó của chàng đặc biệt nửa bình sau rất đậm đà, vậy hai em chớ phải nghĩ, chỉ có vậy thôi nhé.

Thụy Châu, Thụy Ngọc thấy Hương Vân nói ra được tim đen của mình, cùng nói:

- Xin vâng!

Ba người bàn định xong, Hương Vân sai một a hoàn ra cửa trước chờ khách. Chốc lát a hoàn dắt chàng vào tới, rập mình làm lễ bái kiến.

Thụy Châu, Thụy Ngọc vừa nhìn thấy Vị Ương sinh, bỗng nhiên then thùng, lui lại nép sau lưng Hương Vân.

Vị Ương sinh vái chào Hương Vân thật lâu rồi nói:

- Hân hạnh được gặp nhị vị tiểu thư.

Hương Vân tươi cười dắt tay hai nàng ra trước giới thiệu. Khi Thụy Châu đã nhắc a hoàn vào trong dâng trà, thì Hương Vân liền nói, bấy lâu Sinh quá đau khổ vì tưởng nhớ hai cô, sao hai cô không lại gần mà dâng nước quỳnh tương từ miệng mình, thay trà đãi khách. Nói rồi Hương Vân kéo tay hai cô lại gần. Sinh nắm tay, ôm cả hai, vai kề má áp, ba miệng áp vào nhau. Lưỡi chàng lùa tận miệng Thụy Châu, rồi Thụy Ngọc, ba miệng châu nhau theo hình chữ phẩm, lại âu yếm đưa lưỡi mình tới hai trái nút, hồi lâu mới chịu rời.

Thụy Ngọc sợ đêm chóng qua, làm thiệt thời phần mình, nên vào nhà trong

giục gia nhân dọn cơm. Trước khi quay đi, còn liếc người kỵ mã đêm nay cười bảo:

- Để thiếp đi gọi chúng dọn cơm rượu đến đãi khách - Nói rồi bước đi.

Vị Ương sinh cười với Hương Vân và Thụy Châu rằng:

- Cơm ta đã ăn no, nước thì vừa được uống rất ngon đấy thôi.

Mọi người đang nói chuyện vui vẻ thì chén ngọc đĩa ngà đã dọn ra, bèn phân ngôi chủ khách mà ngồi vào bàn.

Vị Ương Sinh ngồi phía trên, Hương Vân phía dưới, Thụy Châu bên tả, Thụy Ngọc bên hữu.

Bốn người ăn uống qua loa, khi sắp sửa thu dọn bát đĩa, thì Sinh ghé tai Hương Vân hỏi nhỏ:

- Đêm nay phân phối ra sao?

- Thiếp đã sắp xếp xong cả. Đầu hôm, Chàng ngủ với em Châu.

Bán Dạ Sinh nói:

- Thế còn nàng?

Hương Vân làm bộ nói:

- Thiếp phiên giữa.

Sinh nói:

- Thế cũng được.

Hương Vân nói:

- Chắc chàng lấy làm lạ cho là thiếp ích kỷ đãi khách như chia cá, mình lựa khúc giữa, còn đầu với đuôi xương nhiều, thịt ít thì để cho khách chẳng. Vậy ở hai phiên đầu, chàng làm ăn mạnh mẽ tới nơi tới chốn đi, lúc giữa với em hãy làm vừa vừa thôi.

Sinh nói:

- Sao ta đâu dám như vậy. Chỉ sợ thời gian đổi giường, đi tới đi lui, cởi áo mặc quần đã hết đêm, hay là mình cùng ngủ chung nhau, nàng nghĩ sao?

Hương Vân cười rằng:

- Thiếp hiểu chủ ý của chàng, nào ngại đi tới đi lui, mà tại tham lam, ai cũng muốn hết, y như ba miệng trên hôn nhau thành chữ phẩm, thì hai miệng dưới tất phải có khúc củi xỏ qua thành chữ xuyên vậy. Thế nào về sau bọn thiếp cũng thử cách ấy, nhưng riêng đêm nay vì là buổi gặp đầu

tiên, chưa vội. Ban này thiếp nói giỡn chàng, thực ra đêm nay thiếp tạm rút lui để nhường cho hai em, đầu hôm em Thụy Châu, giữa đêm em Thụy Ngọc. Chàng ráng mà chiều các em đấy.

Sinh nói:

- Điều ấy khỏi nói, chỉ sợ nàng thiết thòi.

Sau khi bàn tính, Hương Vân sai a hoàn cầm đèn đưa Sinh và Thụy Châu vào phòng. Không nỡ để Thụy Ngọc một mình buồn, nàng vào tận phòng ngủ Thụy Ngọc nói ba điều bốn chuyện một chặp cho đỡ cô đơn, rồi mới về buồng riêng mà ngủ.

Thụy Châu và Sinh vào phòng xong, còn hai người nhưng như đã thân thiết từ hồi nào, chỉ trao đổi vắn tắt ít câu, rồi lẳng lặng cởi quần áo cho nhau, rồi lên giường ngay.

Mới nhập cuộc Thụy Châu cũng cảm thấy lo lo, may mà nhờ lúc này được giải thích, nên nàng hiểu rằng nếu muốn tí nữa khoái cảm tràn trề thì ngay bây giờ phải ráng, không chịu đựng bây giờ thì tí nữa làm sao thấy thích thú được. Cho nên cứ cắn răng, mặc chàng trở tòi truy bức, vì muốn thử xem của quý ấy kỳ diệu như thế nào, lúc nào to, lúc nào nóng. Quả nhiên, chàng càng thực mạnh, dương vật càng chà xát, càng to càng nóng dần. Một lát nó như bít hẳn cửa động, không rút ra được nữa. Bấy giờ cho dù nó chỉ bất động trong chỗ kín cũng đã đủ bị bắn loạn, hưởng chi nó cứ tiếp tục nhúc nhích. Thế mới biết lời Hương Vân nói lúc ban ngày không phải là lời tán dương hảo, quả xứng biệt danh chí bảo.

Thụy Châu hồn hên ôm cứng Vị Ương sinh nói rằng:

- Chàng ơi, chỉ nhìn gương mặt đẹp của chàng cả ngàn phụ nữ đã muốn chết được, sao lại còn thêm cái vật quá tốt này, có phải phụ nữ khắp thiên hạ sắp phải chết hết không?

Sinh nói:

- Thế nàng có muốn chết không?

Thụy Châu nói:

- Gặp của quý này, chắc khó sống. Có điều hãy cho thiếp hưởng thêm ít lần nữa, có chết mới cam lòng, chứ đừng có mỗi lần này mà bắt thiếp phải chết.

Sinh nói:

- Đêm nay, ta còn phải gắp em gái của nàng nữa. nếu có muốn chết hãy tạm chết một nửa thôi.

Nói rồi, tiếp tục thúc dương vật vào Thụy Châu, làm nàng thấy trời đất đảo điên, rên rỉ thêm nữa.

Vì âm đạo của Thụy Châu nông nên Sinh chỉ đút dương vật vào sâu được một hai tấc, do đó lúc kéo ra thọt vào ít trở ngại. Sinh làm được năm trăm cái, thì Thụy Châu không ngớt kêu:

- Chàng ơi, thiếp không muốn chết một nửa đâu, thiếp muốn chết hoàn toàn, chàng tha lỗi cho thiếp.

Hai người giao hoan từ canh một đến canh hai thì tứ chi nàng bủn rủn, hơi lạnh từ miệng thoát ra. Thấy vậy Sinh biết nàng không chịu nổi nữa, mới thôi đưa đẩy dương vật, ôm chặt nàng mà nựng.

Thụy Châu nói:

- Chàng yêu của thiếp, chàng làm sao mà tuyệt vời thế, chắc thiếp phải giao tính mạng cho chàng. Hiện giờ em gái đang đợi chàng ở nhà bên, chàng sang với cô ấy nhé.

Sinh nói:

- Tối om om biết đường đâu mà mò, nàng dậy đưa dùm ta đi với.

Thụy Châu nói:

- Chàng làm thiếp chân tay bủn rủn, không sao dậy nổi. Để thiếp nói a hoàn đưa chàng đi vậy.

Rồi vỗ tay gọi a hoàn đứng gác nơi cửa, cho nó dắt tay dẫn đi.

Con a hoàn này là một trinh nữ mới mười lăm, mười sáu tuổi. Bên ngoài cửa nó đóng tai nghe hai bên hành lạc sôi nổi mà nó thấy ngứa ngáy khó chịu, nước dâm ra không biết bao nhiêu. Vì vậy, khi cầm tay Sinh lôi đi trong đêm tối, nó không dẫn nổi nữa, nên khi đến góc vườn, nó dừng lại không đi nữa và nói rằng:

- Xưa có câu “Gắp ruộng nước không sợ hạn”. Huống chi nay công tử qua ải mà không nộp thuế sao?

Nói đoạn, một tay nó ôm chặt lấy Sinh, một tay nó tự cởi quần ra. Sinh thấy nó nhiệt tình phì cười mà không nỡ thoái thác, đành nựng nó rồi bảo nằm xuống một cái ghế dài. Sinh kéo giang chân nó ra rồi thọt thẳng dương vật

vào.

Con a hoàn chưa hành dâm bao giờ, chỉ tưởng tượng như món ăn đó hẳn ngon lắm nên năm Sinh lại để vùi vĩnh, lại còn sợ Sinh không chịu. Nào ngờ như người mới biết uống rượu hoặc ăn ớt lần đầu, chỉ nghe mùi là đã ho rồi, nó vừa bị thọt vào là đã la toáng lên.

Sinh biết nó còn trinh, tấm nước bọt thoa lên dương vật rồi lại cố đẩy vào cửa mình nó. Nó lại kêu lên:

- Thế này không được, chả thấy thích gì cả. Tại sao cũng cùng một vật, mà làm em đau, làm cô chủ em sướng?

Sinh bèn cắt nghĩa, con gái mới giao hoan với đàn ông lần đầu thì bao giờ cũng rách thịt, chảy máu, phải kinh qua cả chục lần rồi mới thấy thích nổi. Nói rồi, dỗ rằng:

- Con cu của cậu quá to, em chịu không nổi. Cậu có một tên tiểu đồng, cu nó nhỏ chắc vừa với em hơn. Mai cậu bảo nó đến chơi với em, quen đi vài lần đã rồi cậu sẽ cho em biết sướng.

A hoàn bị thuyết phục mãi nó mới chịu đứng lên, mặc lại quần, lại đưa Sinh đi. Đến phòng ngủ Thụy Ngọc thì đèn bên trong vẫn sáng trưng. Nghe ngoài cửa có tiếng động, Thụy Ngọc kêu con hầu ra mở cửa rước vào.

Sinh lại giường, thấy nàng cầm sách trên tay, như chăm chú đọc, bèn mở lời:

- Cưng, ta đến trễ, nàng đừng buồn.

Thụy Ngọc cười nụ, nói mát rằng:

- Chàng cố tình ngủ lại bên ấy mà, sao giờ này còn đến đây làm chi cho mệt?

Sinh nói:

- Đêm đã khuya mà chưa được gần nàng, ta nôn nóng hết sức, làm sao dám ở đó cả đêm không qua đây cho được?

Nói chưa dứt câu, quần áo đã cởi, tay kéo giờ chặn, chân leo lên giường, dương vật đưa thẳng vào mục tiêu.

Cũng như chị, Thụy Ngọc vì mới tiếp xúc với bảo bối của Sinh, nên cũng hơi hoảng hốt một lúc đầu, về sau rồi mới thấy khoái lạc. Nhưng khi qua

hồi phượng đảo loan điên xong, thì nàng rũ liệt hơn cả chị, mắt lạc thần, môi không khép nổi miệng, sắc diện đờ đẫn, đến nỗi Sinh không dám tiếp tục.

Tạo sao vậy?

Thụy Ngọc nhỏ hơn Thụy Châu ba bốn tuổi, thể chất cũng yếu hơn đôi chút. Da thịt nàng nõn nà mềm mại như tơ, cặp nhũ hoa trên ngực mềm mại trắng tinh chẳng khác trứng gà bóc nõn, vóc thể đào tơ liễu yếu, toàn thân mềm mại, nằm đè lên tưởng chừng nàng muốn bẹp, gió thổi nơi thềm nàng còn muốn ngã, ngồi trên ghế nàng phải có người nâng kẻ đỡ, thì làm sao chịu nổi dương vật hung bạo thể kia vỗ vập dập vùi?

Sau vài trăm cái ra vào, nàng lả người đi như mất hết hồn vía, nếu cứ tiếp tục phát lạc, e tính mạng khó toàn. Thế nên Sinh phải ngưng chờ nàng hồi sức. Một lát sau mới hỏi:

- Cưng à, nàng không chịu nổi nữa phải không?

Thụy Ngọc nghe được mà không nói được, chỉ khẽ gật đầu mà thôi.

Sinh xuất tinh vào xuân cung rồi rút dương vật ra, bước xuống giường ngồi ngắm Thụy Ngọc. Ý muốn đợi nàng hồi sức để tiếp tục, nhưng nàng vẫn nằm thiu thiu, trông vừa kiều mỹ vừa đáng yêu biết bao. Sinh tội nghiệp vô cùng, bèn bế lên đặt nằm trên người mình, hai ngực sát nhau, hai má kề ôm nhau mà ngủ.

Chẳng biết trời sáng tự bao giờ.

Thụy Châu, Hương Vân đều đã dậy. Cả hai định bàn kế lâu dài, nên đến trước giường Thụy Ngọc. Khi kéo rèm ra thì thấy Thụy Ngọc nằm trên người Sinh, cả hai còn đang say sưa ngủ. Ngó hai người trên giường, Hương Vân mới thúc cùi chỏ vào Thụy Châu, chỉ dương vật Sinh, cười rằng:

- Đêm nay muốn kiếm cây nến to chắc không cần kiếm đâu xa.

Thụy Châu nói:

- Ồi chao sợ cây nến đó đốt hết sáp tối qua rồi, đâu còn dùng được.

Thụy Ngọc dụi mắt tỉnh dậy, cũng tươi cười nói giỡn với hai chị.

Ba chị em ôm nhau vui vẻ giỡn một chập, rồi cùng Sinh bàn tính:

- Chàng hãy ở hẳn bên này, chứ ngày nào cũng sáng đi, tối đến, thế nào cũng bị người ta trông thấy. Ngay như cô thiếp của chàng, thấy chàng đêm nào cũng không về, tất phải sinh nghi. Chi bằng chàng hãy nghĩ có lẽ nào đó để sang ở hẳn đây. Bây giờ muốn vui thú lúc nào thì cứ vui thú, ngoài ra còn đánh cờ, họa thơ hay nói đùa mới hoàn toàn vui sướng.

Sinh nói:

- Ta hồi tối có nghĩ ra một cách hay lắm. Không phải mới đây.

Cả ba nàng đồng thanh hỏi:

- Cách gì vậy?

Sinh nói:

- Nàng thiếp của ta mới cưới đang có thai, không chung gối được. Hôm qua ta có bàn với cô ấy rằng, ta xa nhà từ lâu chưa về thăm, nay sẵn lúc cô ấy có thai, ta lấy cớ về thăm nhà một chuyến, đi về mất khoảng ba tháng. Chừng nào cô ấy sinh xong, ta sẽ về, cô nàng sẽ không mất thời gian chiều ta hành lạc. Cô ấy khen phải. Bây giờ ta về bên ấy, sửa soạn hành lý rồi dẫn một đứa đầy tớ cùng đi, nói là về quê, nhưng sự thật là qua đây. Trong ba tháng tới, mình sẽ mặc sức mà làm thơ, đánh cờ, nói đùa, ngay cả chuyện đó cũng tha hồ mà làm.

Ba cô nghe xong rất mừng nói:

- Cho dù Trần Bình cũng không có kế hay như thế.

Sinh nói:

- Ta còn một việc này nữa muốn bàn với ba nàng. Số là ta có hai thằng đầy tớ, một thằng thì hơi thật thà, một thằng thì khá lanh lợi. Ta sẽ để thằng thật thà ở lại, chỉ đem thằng lanh lợi theo mà thôi. Có điều thằng này cũng giống cái tính phong tình như chủ nó. Nếu không hối lộ nó, nó không yên mà đòi về nhà, mà đã về sợ thành lảm chuyện. Vậy các nàng tính sao?

Thụy Châu nói:

- Nhà thiếp có con a hoàn, lúc mình vui thú với nhau thì cho nó vui thú với

thằng tiểu đồng. Làm như thế, không những đánh trúng tâm lý của thằng tiểu đồng, mà cũng trám được miệng của con a hoàn Mai Hương. Chồng thiệp có về, nó sẽ không mách lẻo.

Sinh nói:

- Hay lắm.

Bàn xong, họ cùng tiễn Sinh tạm về nhà.

Ngay trong đêm đó, Sinh thu dọn hành lý trở lại.

Thế là từ đó:

Có mới sinh nới cũ ra

Vợ theo, bỏ mặc năm nhà dưỡng thai.

Muốn biết Sinh còn gắn bó với chị em nhà Hương Vân bao lâu nữa, xin xem tiếp hồi sau sẽ rõ.

Lý Ngự

TÌNH NGỘ

Dịch giả: Đào Phong Lưu

Hồi 16

Truy hoan chung, nửa chừng bại lộ

Dấu tình nhân, bị đoạt cả hòm

(真好事半路遭魔 活春宮連箱被劫)

Chân hảo sự bán lộ tao ma Hoạt xuân cung liên tương bị đoạt)

Thơ rằng:

Hoa thơm sao phụ ngày xuân

Chỉ màu sắc sở dàu cần thêu thêm?

Thêu uyên ương chột gãy kim

Sách hay sao những nổi chìm bóng ma?

Từ hôm đó ba người đẹp đồng loã bí mật giữ Vị Ương sinh trong nhà, cứ theo thứ tự chị em mà luân phiên ngủ với Sinh. Vị Ương sinh còn bày thêm một lệ mới gọi là tam phân nhất thống, có nghĩa chia ba đêm mỗi người ngủ một đêm, rồi sau đó cùng ngủ chung một đêm. Các nàng đều hớn hở đồng ý. Họ đặt một chiếc giường rộng, may một cái gối dài năm thước, một cái chăn gồm sáu tấm. Mỗi lần đến đêm ngủ chung thì ba cô nằm chụm đầu lại, còn anh chàng thì lăn qua lăn lại trên mình họ, lăn đến đâu mà dương vật cao hứng dựng lên tức thì nhắm âm hộ người ấy mà cắn vào. Gặp cô nào sắc lượng cao thì nó đả luôn hai trăm cái, còn cô nào sắc lượng thấp thì đả trên một trăm cái. Xong một người, Sinh tiếp tục hành lạc với hai người còn lại.

Lịch ái ân cứ thứ tự như vậy trong khoảng một hai trống canh thì xong. Tiếp đến là trò dùng miệng để nếm vị mềm ẩm của các nàng. Cái thú này, chỉ có Đường Minh Hoàng, Trần Hậu Chủ, và vài ba vị đế vương biết thưởng thức mà thôi, còn các ông thiên tử cục mịch thì làm sao biết được,

nói gì là bọn tú tài cùng khốn không biết có được nổi một thê nửa thiếp hay không. Ba nàng được phục dịch chu đáo nên đều hài lòng, thời khắc trôi đi quá nhanh.

Lúc Sinh mới đến ở, Hương Vân, Thụy Châu, Thụy Ngọc đã bàn riêng với nhau:

- Ba chị em mình có được chàng bên cạnh để hưởng thú vui, thật có may mắn nào bằng. Có điều lúc vui thì phải lo trước lúc buồn. Mình tuyệt đối không thể để cho người ngoài biết chuyện này. Nhưng người đáng sợ nhất lại là người ở bên cạnh chúng ta. Nhỡ mà người ấy biết được, thì chúng ta không thể tiếp tục vui vẻ được như thế này nữa.

Hương Vân nói:

- Ai mà dám nhòm ngó vào nơi thâm cung kín cổng cao tường của khuê phòng chị em ta?

Thụy Châu nói:

- Chính là người bà con với mình, chẳng lẽ chị em không biết hay sao?

Hương Vân nói:

- Chắc là cô Thần phải không?

Thụy Châu nói:

- Chứ còn ai nữa. Mà cô ấy, chị biết không, tính tình vô cùng thâm đẳng. Mặc dù bề ngoài tỏ vẻ thủ tiết, nhưng không lúc nào nào mà cô ấy không mơ tưởng đến đàn ông. Ngay cái hôm đi lễ miếu Trương Tiên, cô ấy đứng bên trong thấy chàng vái chào, cô ấy điên lên muốn quỳ xuống đáp lễ, nhưng không làm chắc ngại bất tiện. Trên đường về nhà, cứ luôn miệng khen chàng đẹp, lại còn nói là tiếc không làm quen. Nếu cô ấy biết được tên họ, chỗ ở của chàng, chắc chắn là chàng lọt vào tay cô rồi. Chị xem, người như thế mà biết chị em mình đang giấu trong nhà, lại là một tay hành sự giỏi như vậy, hăn gan tỵ lắm. Cô ấy lần nào qua đây mắt cũng lác liếc như chuột ăn vụng mỡ, hết nhìn bên này lại liếc bên kia, tưởng chừng ai đó có gì đang lén. Nên cần phải đề phòng, một là cho a hoàn tăng cường canh gác ngoài cửa, cô ấy cứ xông vào phải ho lên báo động kịp thời. Hai là chuẩn bị nơi giấu chàng cho thật kín mới được.

Thụy Châu bèn chỉ một cái hòm đan bằng mây để chứa tranh cổ, bên ngoài là mây, bên trong lót ván mỏng. Hòm dài hơn sáu thước, rộng hơn hai thước, sâu hơn ba thước. nàng nói:

- Cái hòm này rất hay, không to lắm cũng không nhỏ lắm, vừa đủ để chứa một người. Mình dọn hết tranh ra, lúc nào cần thì để chàng vào tạm lánh trong ấy. Cô Thần làm sao biết được. Điều đáng lo là nằm trong ấy vướng víu lắm, phải gỡ bỏ vài tấm ván mỏng cho thêm thoáng mới ổn.

Hương Vân, Thụy Ngọc nói:

- Thật là tuyệt diệu, cứ như thế mà làm.

Chủ ý định xong, ba cô dọn a hoàn thay phiên canh cửa nghe ngóng. Đồng thời bắt đầu tháo gỡ bớt ván trong hòm.

Sinh thử nằm vào trong quả vừa vặn, bên ngoài khó có thể phát hiện được mảy may. Ngẫu nhiên một hôm, ba chị em lục được từ áo Sinh một quyển sổ trong ghi nhiều tên phụ nữ, phân ra làm mấy hạng, kèm theo lời ghi nhận xét. Biết là nét chữ của Sinh, họ mới đưa nhau tra hỏi:

- Chàng gặp mấy cô này từ hồi nào? Quyển sổ được ghi chép từ bao giờ, ghi lại để làm gì?

Sinh nói:

- Thì chính là lúc ta ở trọ trong miếu Trương Tiên, trông thấy người đẹp nào thì ghi lý lịch người đẹp ấy, giống như người ghi chép nơi nào có mầm búp măng, ngõ hầu lúc làm quan lớn, gom hết cả về chung hưởng phú quý. Những người ta ghi trong này được xếp loại đặc biệt chỉ có các nàng đó thôi.

Các nàng xúm lại đọc lời bình của chàng về nhan sắc họ, ai nấy đều đẹp lòng tự hào, nhưng khi đến người phụ nữ Sinh đặt bí danh là Huyền sắc, chị em cùng tỏ ý bức tức, vì Sinh dám sắp hạng ngang hàng với họ, tra vấn cho được là ai. Khi đoán là bà cô trong họ nhà mình, họ vẫn nói đành hanh Sinh coi bộ lưu luyến bà cô lớn tuổi ngang với các nàng. Sinh cứ một hai xin lỗi cho họ bằng lòng. Thụy Châu lại tinh quái lấy bút viết sau đoạn ghi chú về Huyền sắc mấy câu đay nghiến:

*Sao chàng bì phẫn với vô
Đen Thiên nga trắng sánh đôi quạ già?*

Các nàng cùng tỏ ý dỗi hờn, nói đay nói nghiến một hồi, làm Sinh chỉ cúi đầu nhận lỗi, mặt rầu rầu mà lòng như mở hội, vì biết đây là bà cô các nàng ở ngay cạnh. Lại nói thoái thác rằng ghi dấu bà cô cốt để dễ truy tung tích các nàng mà thôi. Giải thích xong, các nàng hài lòng, Sinh lại rủ họ làm tình. Sinh tự cởi quần áo ra trước, rồi lên giường nằm. Hương Vân, Thụy Châu, Thụy Ngọc theo thứ tự thoát y, đang trần truồng ôm nhau đùa bỡn thì ngoài cánh cửa lớn, chợt có tiếng a hoàn đăng hăng báo động. Nghe ám hiệu ba nàng cuống quýt mặc lại quần áo. Hương Vân ở lại lo giấu người, còn Thụy Châu, Thụy Ngọc thì bước ra cửa ngoài đón khách.

Hoa Thần theo dõi chi em nhà Hương Vân

Quần áo của Sinh cởi ra trước tiên, bị vùi dưới quần áo các nàng, nên mặc không kịp. Vì vậy khi ai nấy mặc quần áo xong thì sinh vẫn cứ như nhộng mà chui trốn trong hòm đựng tranh.

Khi Hoa Thần bước vào trong nhà thì thấy Thụy Châu, Thụy Ngọc mặt mày thất sắc, cả hai lại như đứng lẫn khân cản cửa trước mãi mới đưa vào phòng ngủ, nên càng sinh nghi. Nghĩ rằng ba cô cháu có điều khác lạ, nên cô quyết vào tận phòng ngủ để xem động tĩnh ra sao.

Cô vào trong phòng, cố ý rề rà uống trà, nói:

- Lâu quá không qua chơi, đến đã thấy lạ, bày biện rất đẹp.

Rồi đi tới đi lui, vào cả trong bếp, cái gì cũng lục lọi. Nhưng tuyệt nhiên không thấy có dấu tích gì khả nghi. Cô bèn ngồi lại cùng ba nàng tán gẫu. Ba chị em tỏ ra bình tĩnh khi nghĩ việc nguy hiểm đã hết, tự cho là may. Nhưng biết đâu lúc cấp bách đã để sót một điều sơ hở.

Số là lúc nghe tiếng ho, họ chỉ có thì giờ mặc quần áo và đóng hòm lại. Sinh thì giấu được rồi, nhưng quyển sổ còn để sót trên bàn. Trong lúc nói

chuyện, họ chợt trông thấy và định với tay lấy để cất đi. Không ngờ Hoa Thần nhanh mắt lẹ tay hơn. Cô giở quyển sổ ra xem, biết là của một tài tử đa tình bình phẩm các giai nhân, trong sổ có "huyền sắc giai nhân" (người đẹp da bánh mật) được khuyên son, tả y hết mình, từ màu áo lụa đen, đến dáng người. Bên cạnh còn tả ba nhan sắc cũng khuyên son, ghi chi tiết trang sức, màu quần áo đúng là ba cô cháu trong nhà. Cô bất giác động lòng thầm nghĩ: "Người làm quyển sổ này há không phải là anh chàng mình đã gặp ở miếu Trương Tiên hay sao?"

Đến khi đọc lời phê bình mình, nét chữ do chính tay Thụy Ngọc viết, cô gấp sổ lại, cất vào trong tay áo, rồi cố ý thờ dài mà nói:

- Ngày xưa Thương Hiệt đặt ra chữ viết, quả là một bậc thánh nhân. Chẳng hạn, đặt ra chữ gian trong chữ gian dâm, thì ngài ghép ba chữ nữ lại với nhau, ý muốn nói ba gà mái mà hợp lại thì chắc thế nào cũng có chuyện gian dâm.

Thụy Châu nói:

- Tội con, tuy ba đưa ở chung, nhưng có làm gì đâu, sao cô lại nói thế?

Hoa Thần nói:

- Nếu ba đưa bay không làm chuyện gì thì quyển sổ này từ đâu mà có?

Hương Vân nói:

- Thừa cô bọn con nhặt được ngay trước nhà mà.

Hoa Thần nói:

- Nói câu đó, trẻ con lên ba cũng không tin được, ta chỉ hỏi người viết quyển sổ này bây giờ ở đâu, các cháu khai ra thì mọi việc đều yên, bằng không nếu cố dấu diếm, ta sẽ gửi thư kèm theo quyển sổ cho chồng các cháu, họ về tra vấn chắc sẽ rõ.

Nghe cô nói như vậy, ba chị em Hương Vân. đành xuống giọng:

- Quyển sổ này quả thật đã nhặt được, đâu biết người soạn họ Trương hay họ Lý, cũng đâu biết người ta ở đâu để thưa lại với cô?

Hoa Thần vừa gạn hỏi vừa đưa mắt sục sạo, trong bụng nghĩ: "Buồng khuê các cô ả, chỗ nào mình cũng ghé mắt qua, riêng có cái hòm lớn này thì chưa xét. Bình thường hòm vẫn không đập nắp, hôm nay sao bỗng dừng lại khóa kín, hẳn có gì đây rồi".

Bèn nói với Thụy Châu, Thụy Ngọc:

- Chuyện này các cháu đã không chịu khai thì thôi, hãy tạm gác lại để tính sau. Bây giờ cô muốn nhờ các cháu lấy cho xem mấy bức tranh cổ trong hòm này, có được không?

Thụy Châu, Thụy Ngọc cùng đáp:

- Chìa khóa không biết bỏ đâu, tìm không ra, nên không mở được hòm. để khi nào tìm được chìa, xin lấy tranh mời cô xem sau.

Hoa Thần nói:

- Thôi, cô có thiếu gì chìa khóa, thế nào cũng mở được. Để cô khiến a hoàn đem lại.

Thế là không đầy một khắc đồng hồ sau, Hoa Thần có trong tay mấy trăm chiếc chìa khóa. Cô bèn đi mở hòm.

Hương Vân, Thụy Châu, Thụy Ngọc nhột nhột chẳng khác ba cái xác chết. Họ không tiện ngăn, đành để cô mở, trong bụng ước ao: "Biết đâu chìa không vừa, mở không được"

Nào ngờ chỉ mở một cái là được ngay, không phải dùng đến chìa thứ hai. Mở nắp ra, một chàng trai trắng phau, da thịt ngồn ngộn nằm trong, giữa háng có khúc thịt, tuy mềm mà trông đã kinh người, không biết lúc nó cứng lên thì sẽ to đến cỡ nào.

Hoa Thần thấy rồi, ung dung đẩy nắp hòm khóa lại như trước, không hề hỏi han gì đến người nằm trong. Rồi làm mặt lạnh nói:

- Chồng các con đi vắng, chốn khuê các, mà các con dám làm việc tà đình ! Người đàn ông này vào đây từ bao giờ, mỗi đứa đã ngủ được mấy chục lần rồi, hãy khai thật xem nào.

Hương Vân, Thụy Châu, Thụy Ngọc kinh sợ mặt xanh như tàu lá, không dám hó hé một tiếng nào.

Hoa Thần nói:

- Các con không chịu khai cũng được. Để ta sai a hoàn đi mời hàng xóm đến chứng kiến, rồi sẽ cho khiêng tên dâm tặc này lên quan.

Hương Vân, Thụy Châu, Thụy Ngọc khẽ bàn lén với nhau:

- Cô ấy nói là nói vậy, chứ không làm đâu, nhưng nếu mình không khéo thu xếp, biết đâu cô ấy chẳng làm thật. Chi bằng điều đình với cô, đem chàng

ra mời, mọi người cùng hưởng, chẳng lẽ cô ấy giết mình sao?

Rồi tức thì họ chạy đến ôm Hoa Thần, cùng nói:

- Việc này lẽ ra không nên dấu quanh, nay đã lỡ, xin cô mở lượng hải hà tha cho người nằm trong hòm.

Hoa Thần nói:

- Đã đành như vậy, nhưng còn tội của các con thì sao đây, hãy nói trước đi đã.

Hương Vân nói:

- Không dấu gì cô, tội con trước đây ba đứa ba phần, nay xin thêm cô vào dự một phần nữa. Phần cô là người bậc trên xin nhường cô dùng trước, tội con xin theo sau.

Hoa Thần cười khẩy, nói:

- Xin tội thế này thì hay thật, các con giấu người trong nhà để cùng ăn nằm không biết bao lâu rồi, bây giờ việc bại lộ mới chia thêm phần. Làm như vậy có khác gì quan nha bắt được trộm, không đem trị tội mà chỉ giao hẹn từ đây về sau trộm được cái gì thì đem chia bớt cho quan một phần, tội trước xí xóa ư?

Thụy Châu nói:

- Vậy xin cô cứ xử cho.

Hoa Thần nói:

- Nếu muốn êm thấm, phải để người này đền bù cô phần thiệt thòi, sau đó mới chia đều mỗi người một lần, nếu không thì phải đem lên quan, nời cơm chung bị bể, không ai được ăn gì nữa cả.

Thụy Ngọc nói:

- Cô muốn được bù, nhưng cũng phải có chừng, năm đêm hoặc ba đêm. Chẳng lẽ năm này tháng kia cô giữ độc quyền chàng một mình hay sao?

Hoa Thần nói:

- Cô phải hỏi riêng người này, xem ngủ với các cháu đã được bao nhiêu đêm, cô sẽ ngủ bù một mình bấy nhiêu, sau đó cô đem trả các cháu.

Ba nàng cùng nói:

- Nếu vậy, xin cô cứ việc gọi người ta ra mà hỏi.

Hoa Thần phát hiện có người đàn ông được giấu trong hòm

Hoa Thần nói:

- Muốn cho mình bạch không thiệt cho ai, phải đem ra chỗ khác, riêng cô đích thân điều tra mới là công bằng.

Ba cô cháu bàn tán, định mở hòm ngay cho Sinh ra, hoặc đợi trời tối ba cô cho a hoàn đưa Sinh sang với Hoa Thần, nhưng bà cô muốn ăn chắc, trong lòng tính toán một hồi, nói với các nàng:

- Ban ngày ban mặt dẫn đi thế này, sợ người ta trông thấy, không hay. Mà cô hỏi trước mặt các cháu làm sao mà rõ. Chi bằng cứ để nguyên như trước, khóa lại rồi sai bọn gia nhân khiêng thẳng qua nhà cô ngay, coi như là khiêng trả cô cái hòm đựng tranh. Như thế mới tiện.

Không đợi các nàng ưng hay không, Hoa Thần cho gọi bốn đứa tớ gái. Thế là hòm được vác lên vai, họ phăng phăng đem sang nhà Hoa Thần. Ba chị em trông theo cái hòm mang “bảo vật” đẹp trai ở trong, lúc ấy như trông theo cái quan tài, vẻ mặt ai nấy ảo não như vợ đưa ma chồng, buồn thiu buồn thiu, nhưng không dám khóc.

Trong lòng không những tiếc rẻ, còn lo âu bửu bối thế là vào tay mù dân phụ, mặc sức dày vò.

Thật oái oăm thay:

Hòm tranh sao giống quan tài

Người nằm trong đó biết ngoài buồn, vui?

Muốn biết mù Hoa Thần xử lý người nằm trong hòm ra sao, mời xem tiếp hồi sau sẽ biết.

Lý Ngự
TỈNH NGỘ

Dịch giả: Đào Phong Lưu

Hồi 17

Bà cô già nạt cháu hưởng riêng
Bọn cháu trẻ lừa cô mắc lõm

(得便宜因人瞞己 遭塗毒為己驕人)

Khi đã khiêng được Vị Ương sinh về đến nhà rồi, Hoa Thần đuổi bọn tớ gái ra ngoài, nhưng không mở hòm ngay, lại đi mở tủ đem ra một bộ quần áo, khăn quàng và giày tất của người chồng quá cố mặc trước đây. Sau đó nàng mới mở hòm mời Sinh ra, rồi còn giúp Sinh mặc quần áo vào.

Sau đó hai người chào hỏi nhau. Cả hai cùng là người từng trải, lọc lõi, khôn khéo nên câu chuyện chả mấy lúc mà tương đắc.

Vốn có tài ăn nói làm mê mọt bao nhiêu người, Sinh nói rằng sau khi đã gặp nàng là người đẹp trong mơ, thì không lúc nào nguôi tưởng nhớ, chẳng qua vì không biết tên họ, chỗ ở nên không tìm được. May mà hôm nay số trời run rủi, nhân họa mà lại được phúc.

Hoa Thần đã xem qua lời Sinh phê trong sổ về mình nên hí hửng tin ngay. Nàng giục a hoàn dọn cơm, hai người ăn uống xong xuôi, trời chưa kịp tối, đã rủ nhau lên giường.

Hoa Thần tuy không béo, nhưng cũng đến tám phần thịt. Sinh vừa trèo lên mình nàng, chưa kịp làm gì thì đã bị nàng ôm ghì, gọi anh yêu. Sinh lập tức mê mẩn, tuy đã từng ngủ với bao nhiêu mỹ nhân, nhưng chưa bao giờ sáng khoái như lúc này.

Tại sao vậy?

Số là đàn bà có hai loại: có loại nhìn thấy thích, có loại chơi mới thấy thích, mà nhìn thấy thích chưa chắc chơi thấy thích. Xưa nay trong số phụ nữ, chỉ có Dương Quý Phi là được cả hai. Nói về loại thứ nhất, phải hội đủ ba điều kiện: phải gầy chứ không béo, mảnh dẻ chứ không phụng phịch, đẹp chứ không khỏe. Còn loại thứ hai, cũng phải đủ ba điều kiện nhưng hoàn toàn trái ngược với loại thứ nhất, có nghĩa là muốn cho người ta làm tình thấy thích, thì người phụ nữ phải béo chứ không gầy, to lớn chứ không nhỏ nhắn, khỏe mạnh chứ cần không quá đẹp. Có béo thì nằm lên mới thấy êm ái, mùa đông thấy ấm, mùa hè thấy mát. Có to lớn nằm lên mới tha hồ giở đủ trò, không hụt đầu hụt chân, với lại người nhỏ quá không khác nào trẻ con, đè lên chỉ thấy闷 mà không thấy kích thích nhục cảm.

Đàn ông có người nặng hơn trăm cân, nhẹ nhất cũng đến bảy tám chục cân (cân = 0,5kg - ND), nếu không khỏe làm sao chịu nổi, nằm lên nhỏ người chỉ lo bẹp mất.

Xem thế đủ rõ hai loại đàn bà này trái ngược nhau, ai mà dung hòa được cả hai mới là ưu vật của trời.

Hoa Thần tuy tuổi hơi cao, nhưng kiêm được cả hai điều ấy. Vì thế Sinh chưa động thủ mà đã mê, trong lòng khoái cảm đến tột cùng. Dương vật đặc biệt hùng hổ lên, tuy chưa rỉ khí mà đã dài, tuy chưa cọ xát mà đã nóng, cứ thế đút vào thẳng âm hộ mỹ nhân.

Hoa Thần đã từng sinh nở, dĩ nhiên địa đạo bên trong rộng to, không chật khít như ba chị em Hương Vân. Sinh chơi được vài chục cái thì toàn thân nàng run bần bật. Bèn ôm Sinh nói vội:

- Chàng yêu, đánh nhanh nữa đi, em sắp chết đây.

Sinh hì hục tới tấp, lại nghe nàng rên:

- Chàng yêu, ngưng đi, em ra mất rồi.

Sinh cảm sâu quy đầu vào sát hoa tâm cho dương vật nghỉ một lúc, đợi qua cơn cực khoái xong, lại tiếp tục. Sinh vừa đẩy đưa dương vật vừa hỏi:

- Cứng, sao ra nhanh thế, anh mới chơi được vài ba chục cái thôi mà? Ba cô cháu trẻ của em, còn chịu nổi anh thọt ba trăm cái, có ít cũng phải đến hai trăm.

Hoa Thần nghiêm mặt nói:

- Cậu em à, tôi cắt nghĩa cho nghe, tụi con nít đó mà biết làm ăn gì. Tôi có thể làm từ một ngàn cái trở đi, hai ngàn cái trở lại chưa hết vốn, chỉ sợ cậu không đủ sức mà đấu với tôi thôi.

Sinh ngạc nhiên nói:

- Tài thế vậy sao. Nhưng vừa rồi sao nhanh vậy? Chẳng lẽ đẳng ấy giả vờ xin thôi để lừa ta sao?

Hoa Thần nói:

- Không phải gạt đâu, vì sướng quá sức rồi. Tối nay thật là ngoại lệ, chẳng qua vì mười mấy năm nay, không gần đàn ông, hứng tình bị nén. Bỗng nhiên gặp mình, người đẹp, thẳng cu lại to, lòng hết sức vui, cho nên dương vật vừa thọt vài cái là đủ cho âm tinh tuôn ra. Đó là tự đây muốn thế, chứ không liên quan gì đến việc đẳng ấy chơi nhanh hay chậm. Không tin, thử xem lần sau sẽ thấy khác ngay.

Sinh nói:

- Thì ra thế. Theo đẳng ấy nói, chơi một ngàn cái trở đi, hai ngàn cái trở lại, đến thế mà vẫn không ra, chắc phải có cách nào khác ngoài cách dùi mài dương vật?

Hoa Thần nói:

- Cách chơi đàn bà đại khái chỉ có thế, chỉ cách trợ hứng thêm là khác thôi. Hoặc chơi nhau sao cho ra tiếng kêu, hoặc bằng cách vừa chơi vừa đọc truyện dâm. Nếu cứ âm thầm, thì chẳng khác nào người nam cầm chơi người nữ cầm, có thú gì, cho dù chơi nhau đến sáng đi nữa, thì thân có khoái mà trong lòng không sướng, thì âm tinh cũng không ra. Có điều quý cậu đây chơi hơi khác người ta: khi thật sướng, mình đều thiếp chết đi một khắc đồng hồ rồi mới hồi sinh. Phải nói trước cho đẳng ấy biết, kéo thế nào đẳng ấy cũng lo sợ.

Sinh nói:

- Nói như thế, phải là một người đàn ông tinh lực thật là dồi dào mới chơi

nổi. Tinh lực của ta nếu không phải hạng nhất, thì cũng hạng nhì. Ta cố gắng hết sức, chắc cũng có thể đảm đương được. Nhưng không rõ người chồng quá cố của đặng ấy tinh lực thế nào, có thể đêm nào cũng giao hoan không?

Chồng của Hoa Thần vì sắc dục mà chết, tinh lực chưa đáng đứng hạng nhì mà chỉ thuộc hạng ba thôi, lúc trước cũng cực dâm cực dục, làm nhiều chuyện đồi phong bại tục. Cô nói:

- Chồng mình thường nói âm hộ của các phụ nữ khác toàn là thịt, chỉ có của mình là như đúc bằng sắt. Chồng mình đã nghĩ trăm phương ngàn kế, nghĩ cách cho mình hứng tình, cuối cùng đã tìm ra nhiều cách để khơi lửa dục ở mình, đúng cách đúng thời, nhờ đó mới làm mình thỏa mãn được. Bất luận chơi một ngàn, hai ngàn cái, miễn là mình thấy vui trong lòng là mới sướng mà thôi.

Sinh nói:

- Những cách như thế nào, cho đây bắt chước, may ra có thêm kinh nghiệm.

Hoa Thần nói:

- Dễ lắm mà cũng sướng vô cùng. Có tất cả ba cách, gồm trong chín chữ. Để đây đọc cho đây nghe, đây sẽ hiểu ngay thôi mà:

Sinh hỏi gấp:

- Chín chữ ấy là gì?

Hoa Thần bèn đọc ra:

- Khán xuân ý, độc dâm thư, thính tao thanh.

Sinh nói:

- Khán xuân ý, độc dâm thư là hai cách lúc mới cưới vợ đây đã thử qua rồi, quả có công hiệu lắm. Có điều làm vài ba lần đã thấy chán, chỉ thỉnh thoảng làm thì được chứ không thể tính chuyện lâu dài.

Hoa Thần nói:

- Chắc là chỗ đặng ấy loại sách ấy mua không nhiều, xem qua là hết ngay nên mới thấy chán. Đặng này loại sách ấy mua rất nhiều, xuân cung có đến mấy chục bộ, dâm thư có hàng trăm thứ, xem xong đợt sau thì đã quên đợt đầu cho nên có thể xem lại mà vẫn động hứng như thường. Có điều khi

xem hai loại sách này, cũng phải theo thứ tự trước sau. Đọc xuôi ý lúc chưa làm gì nhau. Hai người mặc quần áo nghiêm chỉnh, ngồi xem từng bức tranh, thái độ chủ khách nghiêm chỉnh. Cái hay là không làm gì, cứ tự nhiên bàn thảo lý luận cặn kẽ các kiểu giao hoan, rồi hứng tình bất thần cùng nổi, dâm thủy rỉ ra, dương vật cứng lên cũng mặc, xem được vài chục bức, đến khi cảm cũng không chịu được nữa mới hò nhau lên giường lật nhau ra mà chơi, khi ấy mới thấy sự nhiệm màu của tranh xuôi ý. Còn dâm thư thì chỉ đọc khi hai người đang chơi, chơi một chập, lại cùng giở sách ra đọc, người nọ đọc cho người kia nghe. Đọc đến chỗ cùng cao hứng lại chơi, chơi một chập thấy bớt hứng, lại đọc tiếp...

Hoa Thần đọc chiếm Vị Ương sinh

Sinh nói:

- Nghệ thuật thật tinh vi. Đủ rõ ngày trước đây hiểu sách còn rất sơ sài. Không những không làm đúng theo lời sách dạy, mà còn không rõ ý nghĩa của sách là khác. Thế còn thính tao thanh là thế nào?

Hoa Thần nói:

- Khi trai gái giao hoan, thì cái thích thú giữa hai người trong cuộc đây thấy chỉ có vậy thôi. Nhưng âm thanh sướng ngắt do trai gái ân ái tạo ra cho mình ở ngoài nghe được, mới thật đã đời, âm thanh như thế phải từ người trong cuộc làm thành cho mình nghe thấy, chứ chính mình làm mình đâu có nghe nổi. Khi có người hành lạc đang lúc tuyệt sướng rồi phát thành tiếng động, nghe được mình sẽ mê mị lạ thường. Lúc chồng mình còn sống, mình thường bảo ông ấy làm tình với a hoàn. phải làm sao cho dồn dập cho kêu thật mạnh, thật nhanh khiến nó phải rên lên vì khoái cảm. Lúc bấy giờ, người mình sôi sục, bèn ho một tiếng, chồng mình sẽ bò lên giường, cứ như thế mà chọc thẳng dương vật vào làm liền, như đánh dã chiến, chứ không cần theo binh pháp nào. Làm chừng bảy tám trăm cái là ra ngay. Chơi cách này khoái hơn xem xuôi ý hoặc đọc sách khiêu dâm.

Sinh nói:

- Luận bàn thật tuyệt. Có điều đằng ấy vừa nói là tinh lực của chồng đằng ấy không được mạnh lắm, làm sao chơi a hoàn xong, lại có thể chơi tiếp bà

chủ. Huống chi khi chơi a hoàn, phải chơi thật kêu, thật nhanh. Đây nghĩ chơi như vậy xong rồi, thì còn sức đâu nữa để tiếp tục đánh dã chiến, điều này có lẽ hơi khó tin.

Hoa Thần nói:

- Dĩ nhiên với a hoàn, không phải tự ông ấy làm, mà dùng cái vật giả thay người với nó. Đến trận dã chiến với mình thì ông ấy mới làm lấy, chớ sức ông ta đâu kham được lắm việc như vậy.

Sinh nói:

- Cái vật thay người đó, đây biết là cái gì rồi.

Hoa Thần nói:

- Đẳng ấy biết rồi thì thôi. Vật ấy trong nhà mình đây có nhiều lắm. Ngay như mấy con a hoàn xinh đẹp cũng có mấy cái. Hôm nay mình mới gặp nhau lần đầu đây đã ra rồi. Ngày mai, chắc phải dùng vật ấy để mình đánh dã chiến với nhau.

Sinh nghe nói đến đây bỗng thấy hứng, tưởng tượng như mình đang đánh dã chiến với a hoàn, nghe tiếng ho, vội bò lên giường của bà chủ, cũng tiếp tục đánh dã chiến, không cần theo binh pháp gì cả. Nãy giờ tuy hai người nói chuyện với nhau, nhưng không phải chỉ nói suông. Họ vẫn chơi nhau liên miên, cứ nói mỗi câu là thụt mấy cái, tính ra được cũng nửa ngàn. Dứt đề mục, họ lại tiếp tục. Hoa Thần khoái cảm đến tột cùng, tay chân lạnh ngắt, miệng há mắt trừng như người chết. Tuy nàng đã dặn trước, nhưng Sinh vẫn lo. Quả nhiên được một lát thì tỉnh dậy, ôm ghì lấy Sinh mà khen lấy khen để:

- Người hùng của chị ời, từ nay không cần mượn vật nào thay thế, hãy cho ta sướng y như vậy là đủ rồi, thế này thì tinh lực của đẳng ấy phải nói là hạng đặc biệt, chứ đâu phải hạng nhì hạng ba gì.

Sinh nói:

- Trong quyển sổ tay, đây xếp đẳng ấy vào hạng đặc biệt. Nay đẳng ấy cũng coi đây vào hạng đặc biệt, làm gì ăn miếng trả miếng vội như thế?

Hoa Thần nói:

- Đây cũng đang định hỏi thăm đẳng ấy rằng trong quyển sổ, đưa nào trong ba đưa cháu viết thêm lời phía sau?

Sinh không tiện nói rõ ra, đành đổ thừa là không biết.

Hoa Thần nói:

- Dù đấng ấy không chịu nói, nhưng trong bụng đây cũng biết tống đưa nào láo thế rồi. Tội nó nói đây già, nhan sắc tàn phai, không bì kịp với tội nó. Không phải đây khoe, tội nó nhỏ hơn đây ít tuổi, nhan sắc có hơn đây đôi phần, nhưng chỉ để ngồi ngắm thôi, chứ còn thực hành thì làm sao so với đây nổi. Đừng nói chi chuyện làm tình, cứ đem âm hộ ra so thì cũng biết ai cao thấp, hay dở. Bây giờ đây nhin để trong bụng, không tranh luận làm gì, để khi nào rảnh, giữa thanh thiên bạch nhật mỗi người trở tài tỷ thí, một trai bốn gái, bấy giờ rành rành mới biết ai giỏi, gái non giỏi hay gái già hay.

Lý Ngự
TÌNH NGỘ
Dịch giả: Đào Phong Lưu
Hồi 17 (tt)

Sinh nói:

- Đây nói đúng. Ba cô ấy hãy còn trẻ, không kinh nghiệm, cần có bậc lão thành chỉ dẫn. Còn cuộc gặp mặt tỷ thí này không thể bỏ qua.

Hoa Thần nói:

- Đó là chuyện về sau, để rồi sẽ tính. Bây giờ mình hãy lo hưởng lạc trước đi nào.

Vì trời sắp tối, hai người bèn ngồi dậy mặc lại quần áo, Hoa Thần sai a hoàn bày tiệc, để đãi Sinh. Tầu lượng nàng cũng khá, không thua Sinh, ăn uống cho đến quá canh hai, thấy hứng tình lại cùng nhau bày cuộc mây mưa. Đêm nay vì lâu quá mới lại có đàn ông, nên âm tình xuất đều, không cần phép trợ hứng, cả trong ba phép xem xuân ý, đọc sách khiêu dâm và nghe tiếng thở hỗn hển.

Qua ngày hôm sau, Hoa Thần lấy ra các tranh ảnh, sách vở lâu ngày không nhìn đến. Tất cả đều bày trên bàn, chuẩn bị khi nào vào trận cùng xem với nhau.

Trong nhà Hoa Thần có bốn đứa a hoàn theo hầu, tất cả đều xinh đẹp. Hai đứa tuổi lớn mười bảy, mười tám đã trải mùi đời, rất đẹp, hai đứa nhỏ tuổi mười lăm, mười sáu còn trinh, chưa biết hành lạc. Sinh nói với Hoa Thần cho Thư Ti ra tay với bọn trẻ, còn mình dùng hai đứa lớn để thực tập kinh nghiệm mới học được. Thế là Sinh lôi chúng ra thực tập liên tiếp ba ngày ba đêm, áp dụng các kỹ thuật mới cho đến khi thuần thục.

Trong nhà từ đó ngày cũng như đêm, cả bọn mê mệt trong hoan lạc, thường cùng nhau y theo ba cách đã nói trên.

Từ khi gặp Hoa Thần, Sinh không những biến đổi kiểu cách, mà còn đề ra được nhiều ngón mới. Hoa Thần thì sợ người ta đòi lại của quý, nên từ khi khiêng Sinh qua bên này, bèn khóa chặt cửa ngõ. Ba cô cháu gái nhiều hôm đến sát cửa thở than, cửa cũng nhất định im ỉm không mở, người bên trong như điếc vậy. Nhưng đến ngày thứ tám, nhờ khéo lợi dụng đầu môi chót lưỡi, Sinh mới thuyết phục được nàng để cho chàng trở lại nhà bên kia.

Ba chị em nhà Hương Vân vui mừng khôn xiết, như bắt được vàng. Vừa thấy mặt là gạn hỏi đủ điều, nào là mấy đêm nay người ta bắt làm ăn ra sao, bày vẽ những gì, hành hạ nhiều hay ít, bà cô có được đã đời không. Nào là bơi trong cái sông Dương Tử đó, chàng có biết nông sâu rộng hẹp chưa, vân vân và vân vân...

Sinh sợ họ tị nạnh, không dám khen ngợi, chỉ kể cho họ nghe ba phép hành lạc để họ thêm kiến thức. Nhưng việc Hoa Thần đòi mở tiệc tranh tài, Sinh nhắc ba nàng phải chuẩn bị, làm ai nấy hăm hở, không thể vì một đêm ngắn sơ xẩy mà mai một ân hận cả một đời dài.

Hương Vân cười nói:

- Như vậy trong tiệc, cô làm bộ nhường cho bọn mình ra tài trước, cô ấy biểu diễn sau, kiểu như cô ấy sẽ Tiên lạc thiên hạ chi lạc, hậu thú tự kỷ chi thú đấy! (vui cái vui của thiên hạ trước, hưởng cái thú của mình sau). Mặc kệ cô ấy có vui hay không vui, bọn mình cứ giữ thái độ bất hợp tác, miệng dưới không cho kêu, miệng trên nhất định không rên, để cô ấy không hứng thú gì. Tụi em nghĩ sao?

Thụy Châu nói:

- Theo ý em, mình không nên quá ngán cô ấy. Có điều cô ấy là cô, mình lúc nào cũng là cháu ngoan, dĩ nhiên là mình để cô ấy làm trước, cứ để mặc cô ấy thi thố ba điều bốn chuyện, xong đến phiên mình, mình cứ việc sững rên cho to để cô ấy động hứng. Vì muốn chơi nữa thì qua lượt mất rồi, mà nghe tụi mình rên la tất hứng không sao chịu nổi, cô ấy chắc chết vì bị kích thích, có như thế em mới hả dạ.

Thụy Ngọc nói:

- Ý kiến của hai chắt hay, chỉ sợ cô ấy lại có quỷ kế gì khác không như mình tưởng. Thôi thì đến lúc đó hãy tùy cơ ứng biến.

Hương Vân, Thụy Ngọc nói:

- Thôi thế cũng được.

Rồi ba cô theo thứ tự đã định trước mà mỗi người ngủ với Sinh một đêm. Đến ngày thứ tư, ba chị em đang định ngủ chung thì không ngờ có thiệp bên nhà Hoa Thần gửi qua, hẹn mở hội ăn mừng và bảo các cô chuẩn bị rượu thịt, để vừa ăn uống, vừa chung vui.

Ba chị em bàn riêng với nhau:

- Cũng may hôm nay đúng vào ngày ngủ chung, không thiệt phần ai. Người xưa có câu “Thêm khách thêm đĩa bát, cấm mỡ gà” Cô Hoa có đến, bất quá chỉ nằm chật chút thôi, mình cũng không mất mát gì.

Các cô bàn nhau viết thư trả lời rằng tuân lệnh.

Hoa Thần có đứa con gái nay đã lên mười, tuy chưa lớn, nhưng bắt đầu hiểu biết. Giữ một mình Sinh trong nhà để hành lạc còn được, chứ có đến một nam bốn nữ ăn nhậu hành dâm tập thể e không tiện, nên cô đành bất chấp địa vị tôn ti, tình nguyện qua bên mấy đứa cháu gặp Sinh để tránh mắt con. Vì thế khi nhận được hồi âm, Hoa Thần sửa soạn trang điểm cho lộng lẫy rồi đi dự hội thi.

Khi cô đi cùng với bốn đứa trẻ gái sang đến nơi, Sinh thấy trong tay áo cộm cộm như chứa vật gì, cười hỏi:

- Vật gì trong tay áo bà cô vậy, có phải là vật thay người đó không?

Hoa Thần lắc đầu đáp:

- Không phải, thứ này khác. Khi uống rượu đánh cuộc, không thể thiếu được. Vì vậy mang theo, lúc nào cần thì có sẵn.

Rồi cô mỉm cười, lấy ra cho mọi người xem. Đó là một bộ bài xuân ý tửu.

Sinh giải thích cho mấy cô nhỏ:

- Bây giờ khoan xem các kiểu làm tình vội. Đợi khi nào mình uống rượu thật cao hứng rồi bây giờ mỗi người rút một lá rồi theo hình vẽ trên ấy mà cùng ta nhập cuộc. Bộ bài mang qua đây cũng không ngoài ý ấy.

Hương Vân nói:

- Dù sao tụi cháu cũng cần ngó sơ qua cho hiểu đã, có hiểu trước rồi sau đó mới làm đúng theo được.

Sinh bèn đặt bộ bài trước mặt Hoa Thần, ra ý cô là người bề trên, hãy dẫn giải cho các cô cháu biết.

Nhưng Hoa Thần nói:

- Ta đã xem qua nhiều lần rồi, cách thức thế nào đều thuộc nằm lòng, đâu phải đợi có việc mới biết. Để ta đứng sang một bên cho mấy con nhỏ này nghiên cứu.

Nói rồi đi qua chỗ khác.

Ba chị em chụm đầu, giở từng lá bài ra xem chung, đến một lá bài, cùng cười khúc khích.

Trong một lá, chỉ thấy vẽ hình một thiếu nữ chống hông bên hòn non bộ, và một chàng thanh niên đứng sau thọt dương vật vào hậu môn.

Ba cô xem xong cùng cười:

- Sao lạ thế, sao ngược ngạo thế?

Hoa Thần liếc qua khinh khỉnh nói:

- Cách chơi này phỏng theo một bài văn, các con không hiểu sao?

Hương Vân hỏi:

- Bài văn nào ạ?

Hoa Thần nói:

- Có điển cổ cả đấy, không biết thì để cô kể sự tích "Trình nữ vu quy" cho mà nghe.

Ba cô cùng nói:

- Thừa chưa, cô giảng ngay đi ạ.

Hoa Thần nói:

- Ngày xưa có một khuê nữ xinh đẹp, ngụ cùng xóm với một thư sinh tuấn tú. Cậu mơ tưởng mãi cô mà không được gặp mặt, nên phát ốm đau. Bên giường bệnh, cậu thảo bức thư tình gửi cho nàng, nói chỉ mong sao cho

mình được gặp mặt nói chuyện một lần, rồi chết cũng cam lòng, thề không làm điều chi vượt vòng lễ giáo.

Cô nọ đọc thư thời thương cảm, hẹn cho gặp, hai bên gặp nhau nơi kín đáo, cô còn cho phép cậu được ôm vào lòng mà hôn hít thỏa thuê. Có điều là làm gì thì làm, cậu muốn giao cấu thì không được. Cô nói: "Em phải đi lấy chồng, nhất định không làm thế được."

Cậu trai nóng lòng, quỳ xuống khẩn cầu, nhưng khuê nữ khăng khăng từ chối, một mực là em phải lấy chồng. Lại nhắc lại lời trong thư của cậu hứa là không làm gì vi phạm lễ giáo kia mà. Cô nhất định bảo: "Em đã chiều chàng đủ mọi thứ, tưởng thỏa được lòng mong mỏi của chàng rồi, sao chàng lại cố ý phá hoại đời em. Em phải giữ vẹn tiết trinh để đi lấy chồng. Thôi thì bây giờ thân em có hư hỏng cũng không sao, nhưng màng trinh mất thì về nhà chồng em mất danh dự với hàng xóm sao? Còn gì là đời em."

Cậu kia mới nói: "Trai gái phải giao du với nhau, chính là vì trời sinh cái vật ba tấc kia chui vào trong da thịt người yêu mới phi tình, nếu không thì làm cách gì cũng chỉ là hai kẻ xa lạ mà thôi. Nếu chỉ ôm nhau vào lòng, da thịt chạm nhau là hết, không có cái gì khác thì sao thỏa được lòng này."

Nói xong cậu cứ quỳ mãi không chịu đứng. Cô nọ rất khổ tâm, cúi đầu suy nghĩ hồi lâu mới nói: "Em phải lấy chồng, em nhất định không thể dâng hiến phần trước cho chàng. Tuy nhiên, em có thứ khác tặng chàng chịu không?"

Thư sinh nói: "Ngoài cách đó ra, thì đâu còn cách nào khác nữa."

Trinh nữ nói: "Không còn cách nào nữa, nếu chàng không chịu bỏ cái trước lấy cái sau, miễn sao cái vật ba tấc kia có thể chui vào da thịt của em là được kia mà."

Nghe nàng nói tha thiết như thế, chàng không kêu nài nữa.

Thế là lỗ sau thay lỗ trước, vườn sau thế vườn trước, họ hành sự như vậy.

Đấy, hình vẽ trong bài là dựa theo câu chuyện vừa kể. Sự tích "Trình nữ vu quy" rõ ràng sao các con chưa đọc qua sao?

Ba chị em Hương Vân nghe lời dạy bảo phách lối, bụng rất bất bình. Họ còn lo không biết khi hành lạc thì cô ấy còn giở giọng kiêu ngạo lên mặt đến đâu nữa.

Họ bỏ các lá bài xuống, rủ nhau vào buồng trong thì thầm bàn tính kế hoạch đối phó với bà cô kiêu ngạo, đồng tâm hiệp lực quyết trị cho được bà cô mới chịu.

Hoa Thần và Sinh vì ba ngày rồi không gặp nhau, nên tưởng chừng đã xa nhau đến chín năm. Họ quần lầy nhau, ôm nhau, hôn nhau không biết bao nhiêu cái, thủ thủ với nhau không biết bao nhiêu lời êm ái.

Lúc ba chị em trở ra, Hoa Thần sai a hoàn dọn tiệc.

Sinh ngồi phía trên, Hoa Thần ngồi phía dưới, ba chị em chia nhau ngồi hai bên. Rượu uống ngà ngà, Hoa Thần bảo đem bài lại, khởi cuộc thi tài.

Chị em Hương Vân nói:

- Hễ ngó hình là hứng ngay, không còn thiết gì ăn với uống nữa. Hãy uống say một chút rồi hãy xem. Nay xin bầu chức chủ khảo trước, đặt điều luật sau.

Sinh khen phải, đề nghị bốn nàng chơi trò đánh tay “oản tù tì”, ai thắng nhất được làm chủ khảo, đồng thời ra luật cuộc thi. Nghe nói thế, Hoa Thần mừng ra mặt, vì trò đánh tay nàng chơi rất thiện nghệ. Quả nhiên, cô thắng nhất, được làm chủ tọa, được quyền ra luật thi. Cô lập tức chỉ định Sinh chức phụ tá chủ khảo để giám sát cho cuộc thi thật công bằng. Rồi giảng cách khảo hạch hôm nay cũng như nơi trường thi vậy. Đại để có ba thí sinh thì Trạng nguyên đứng đầu, kế là Bảng nhãn, chót là Thám hoa. Cô bèn tự ngồi ghế Trạng nguyên nơi đầu bàn, ra luật thi rượu như sau: Ai mà được quan chủ trường mời rượu, đều phải uống cho đủ số, ai sai luật phải uống rượu phạt, mỗi lần ai uống thì quan giám sát là Sinh, cũng phải uống theo. Chỉ có Thụy Ngọc tuổi còn bé quá được miễn uống rượu. Ấy cũng bởi nàng về chót trong cuộc thi đánh tay nên chỉ còn ba người dự thí trong cuộc thi rượu thi tình, đặt cho làm chức quan hầu hạ, cần phải tỉnh táo để rót rượu, đưa khăn vân vân...

Cách thức thi tình thì theo bộ tranh mà rút, vừa công bằng vừa bất ngờ. Ba thí sinh dự thi sẽ làm tình công khai trước mắt mọi người, kiểu chơi sẽ do Thụy Ngọc rút từ bộ bài đặt xấp, gặp kiểu nào thì hành lạc kiểu đó, ai làm đẹp nhất, giống với trong tranh sẽ thắng cuộc. Thụy Ngọc cũng đồng thời làm trọng tài đếm nhịp luôn.

Hoa Thần tự cắt đặt đủ điều, bụng nghĩ cũng dễ ăn hiếp ba cô gái trẻ, nhưng tính vốn thích thính tao thanh, lo mình ra trận đầu, như thế không được thính tao thanh. Để động hứng trước khi hành sự, cô nói:

- Luật uống rượu thì người hạng nhất uống trước tiên, người hạng chót uống sau cùng, và lượng rượu sẽ tăng dần bắt đầu từ người đầu đến người cuối. Nhưng làm tình thì khác, giống như luật quan trường vậy: Người hạng chót, phải đi đầu, ai hạng nhất sẽ đi sau cùng. Lúc làm tình, người mà đi đầu tức Thám hoa, chỉ được chơi một trăm cái, người thứ nhì tức Bảng nhãn, được hai trăm cái, còn người trở tài sau cùng là Trạng nguyên, thì làm bao nhiêu cái cũng được, kỳ hạn bao giờ thấy đã mới thôi. Ai vi phạm, đều bị phạt rượu.

Rồi quay sang nói với Hương Vân:

- Chị em các con nhớ là rút xong lá bài nào là phải theo hình vẽ trong lá bài, coi như đề thi ấy, phải y theo đó mà làm. Rút được đề ưng hay không, khó hay dễ mặc lòng, bởi do số phận thí sinh, tuyệt đối không được xin đổi lá bài khác đâu nhé.

Thụy Châu mới hỏi rằng:

- Luật này chủ khảo có phải theo hay không?

Hoa Thần đáp:

- Cô mà vi phạm, bị phạt như sau. Phải uống ba chén rượu phạt, bắt buộc phải chơi lại từ đầu cho đúng kiểu bức họa. Các con chỉ cần đồng thanh phản đối là được, ta đâu có độc đoán giống bọn hôn quân trong triều đình? Ba cô cháu quý bằng liếc nhau một cái, vẻ mặt vẫn nhu mì phục tùng. Xem ra các nàng có điều chi ám muội!

Thế rồi thi bắt đầu. Bốn cô cháu ngoắc tay với nhau, ai thua bát phải ra khảo hạch trước cho mọi người cùng coi. Thụy Châu đứng chót, phải đi trước, Hương Vân kế, còn Hoa Thần là Trạng nguyên thì ra thi sau cùng.

Chủ khảo uống một ly, ra lệnh Hương Vân uống hai ly, phó chủ khảo cũng vậy. Thụy Ngọc đảo bài rồi úp bài xuống.

Thụy Châu cười nói:

- Xin mời lật bài thứ nhất!

Hoa Thần nói:

- Đúng thế.

Khi lật ngửa lá bài, Thụy Châu thấy vẽ một người đàn bà nằm trên giường, hai chân dẹt ra nhưng không giơ lên cao. Người đàn ông cách thân người nữ ba thước, hai tay chống xuống chiếu, chọc dương vật nơi âm hộ. Đó là thế "Kiến long tại điền".

Thụy Châu trình lá bài xong, dĩ nhiên là phải theo đó mà làm. Nàng cởi quần, dăng chân nằm trên giường. Sinh theo hình vẽ, lắp dương vật vào âm cung, rồi đưa đẩy tới lui, hoạt cảnh như rồng bay là là trên mặt nước ruộng vậy. Người ở trên cử động nhịp nhàng, người nằm dưới co duỗi rên rỉ, linh hoạt hơn trong tranh rất nhiều. Thụy Ngọc đứng bên, đếm đủ số trăm lần dương vật ra vào thì hô dừng lại.

Đến lượt Hương Vân lật bài, rồi cùng Sinh làm tình: Hình vẽ một người đàn bà ngửa ra trên ghế, một người đàn ông gác chân nàng lên vai, tay tỳ thành ghế, đẩy mạnh dương vật tới. Đó là thế "Thuận thủy trôi châu"

Sinh và Hương Vân giao hoan y như tranh vẽ, Thụy Ngọc đứng bên đếm nhịp. Mới thấy cảnh đẩy thuyền, thật dễ bật thành tiếng, tiếng nước trên đầu thuyền và tiếng nước dưới đáy thuyền phát ra, nghe cũng hay mà xem cũng đẹp.

Hoa Thần vốn tính thích thính tao thanh (nghe tiếng động), nhưng trước đây chỉ được nghe lén trong bóng tối thôi, chứ chưa hề nghe tận tai những âm thanh dâm dăng đến thế, ngó tận mắt ban ngày cảnh sống động đẹp đến thế bao giờ. Vì vậy mà bị kích thích vô cùng. Khi Hương Vân được chơi vừa đủ số là cô đứng phắt dậy, một tay tháo lưng quần bà cô, một tay đẩy bà cô ra để bắt con bài kế. Khi Hoa Thần vừa giở lá bài ra, mặt mày thất sắc, tay cầm bài cũng bủn rủn. Cô nói với mọi người:

- Lá này không xài được, để cho cô đổi lá khác.

Mấy chị em Hương Vân lập tức la ầm lên. Họ đem giấu những lá bài còn

lại, rồi áp đến xem lá bài của Hoa Thần. Bạn đọc thử đoán xem trên lá bài vẽ gì vậy? Thì ra, đây là kiểu chơi đăng hậu môn, "Trinh nữ vu quy" mà Hoa Thần mới giảng sự tích. Nhưng sao lại rơi đúng vào phiên thi của Hoa Thần? Đây là do chị em Hương Vân thông đồng với nhau mà ra. Số là Thụy Ngọc khéo tay, lúc đảo bài biết là cô xuất trận lần ba, mới xếp lá bài ấy vào đúng chỗ, để Hoa Thần được bài học nhớ đời, bỏ thói nghênh ngang. Âu cũng tự trời mà cũng tự ta.

Ba cô cháu áp tới, giục Hoa Thần mau mau cởi quần. Nhìn cô mặt mũi thê thảm, xuống giọng năn nỉ rằng:

- Các con ơi, người đẹp để tốt bụng như các con nữ nào làm khó cô!

Các cô cháu quý la lên rằng:

- Cô nói như vậy nghe sao lọt? Ngựa ai người ấy cưỡi. Nếu tụi cháu bắt trúng đề thi ấy, liệu cô có chịu tha cho tụi cháu không? Huống chi, chính cô đã quy định là không được đổi bài. Ấy chưa kể bộ bài là của cô, các cách chơi trong ấy thế nào, cô đều nắm vững, tụi cháu có biết gì đâu. Nếu lá bài nào biết không dùng nổi, tại sao cô không bỏ ra từ đầu? Thôi thôi nay đã lỡ rồi, cô hãy cởi quần ra cho chóng, đừng để tụi cháu phải ra tay, mất cả thể diện.

Đã vậy còn cùng quay qua, nói với Sinh:

- Còn chàng nữa, chức phụ giám khảo của chàng để làm chi? Sao không mở miệng nói được lời nào? Chẳng lẽ tụi thiếp phải tụt quần bà ấy mới được sao?

Sinh nói:

- Các nàng ơi, vẫn biết ta giữ chức phụ khảo, nhưng trời cho ta cái vật lạ lùng ra sao các nàng cũng biết, nó mà thọt vào hậu môn làm sao cô chịu nổi. Hay là mình nghĩ cách khác miễn cho cô. Hãy phạt cô chủ khảo uống thêm rượu nhé.

Nhưng giọng lưỡi ngoại giao khéo đến thế lại làm các mỹ nhân thêm giận, la ó om sòm:

- Bất công! Chàng nói thế mà nghe được sao. Nếu uống rượu mà khỏi phải chơi, thì ban này bọn thiếp vừa làm gì đó? Xử thế này thì thật là vô liêm sỉ.

Sinh cúi đầu nín thinh một hồi, mới nói:

- Như vậy các nàng lòng đã quyết, ai phải đảm đương phần riêng người ấy, thôi thì bắt cô Hoa tuột quần chống hông ra, cùng ta một bên theo như trong tranh để các nàng xem. nhưng miễn cho ta chơi Trạng nguyên tới ra mới thôi nhé.

Hương Vân, Thụy Ngọc cương quyết không chịu nhượng bộ. Thụy Châu mắt không nháy, bỗng lên tiếng tỏ ý đồng tình:

- Thôi như thế cũng được, Chàng hãy tụt quần chủ khảo ra đi.

Thế là quan chủ khảo kiêm Trạng nguyên và Sinh như trút xong gánh nặng. Cô để Sinh giúp cởi hết quần áo, rồi ra trường kỷ nằm xấp, chống hông lên. Sinh móc dương vậy ra chĩa vào hậu bộ mơn trớn một hồi cho Hoa Thần đỡ sợ, nhưng khi quy đầu chưa vô hỷ, Hoa Thần đã la inh ỏi như bị chọc tiết vậy, chồm dậy như muốn đứng lên.

Nhưng các cô cháu quý cứ như người điếc. Thụy Châu lúc này dịu dàng nói lời nhân nghĩa, mà nào có phải vậy đâu, chẳng qua cốt cho họ đỡ mặc cả lâu thôi, trì hoãn không chịu khởi sự. Nay thì các nàng hè nhau, người vát đầu, người ôm chân tay không cho bà cô động cựa, còn Thụy Ngọc ở sau lưng Sinh, ôm hông chàng đẩy tới cho dương vật thọc sâu thêm. Thọt sâu mới được một nửa, bà cô đau khổ đã la thảm thiết. Sinh sợ hãi, mới bảo các nàng coi chừng hại tính mạng cô Hoa. Các nàng đồng thanh la lên rằng:

- Nhưng phải cho đến khi Trạng nguyên đã đời mới thôi, cô đã bảo rồi mà!

Hoa Thần vội nói:

- Cô ra rồi, ra rồi đó.

Nghe vậy các nàng mới buông tay. Hoa Thần lão đảo đứng lên như người kiệt lực, đi không nổi, mặc xong quần áo rồi phải có a hoàn nâng đỡ hai bên mới đi về nhà được.

Cô nằm liệt giường liệt chiếu ba ngày, nóng lạnh mê man, hậu môn sưng đỏ. Nơi giường bệnh, cô mới biết hối hận đã kiêu ngạo với các cháu mình. Khỏi cơn đau, cô sang nhà các cháu thành khẩn làm lành với họ. Ba nàng cũng vui vẻ bỏ qua. Từ đó về sau, bốn nàng một chàng thân tình hơn trước, chung chăn chung chiếu mặc sức gió trăng.

Ngày tháng trôi qua, thấm thoát hơn ba tháng. Còn nhớ lúc chia tay với Diễm Phương, Sinh đã hẹn đầu gối trong vòng ba tháng cũng sẽ trở về, lúc

nàng sinh nở. Trước khi về, Sinh sai Thư Ti dò la tin tức, thì được biết nàng đã sinh hạ rồi, còn sinh đôi, được hai con gái.

Nghe tin, Hoa Thần cùng các cháu bày tiệc mừng. Cả bọn vui vầy thêm mấy ngày mới tiễn Sinh ra về.

Diễm Phương sinh nở mẹ tròn con vuông, rồi mượn hai người vú đem trẻ đi nuôi riêng, còn nàng khỏi bận bịu, người thành trẻ hơn như lúc chưa sinh nở bao giờ. Mãi đến khi ăn đầy tháng con, Sinh mới về đến nhà. Mấy tháng trời xa cách, giờ được hội ngộ, tưởng là tình trường gây cuộc, giáo nhón mác sắc, cờ phướn phấp phới đến nơi, nào ngờ cay đắng biết mấy. Sinh "mệnh cùng tài tận" hết còn làm ăn gì được.

Sao thế?

Bốn năm tháng trời mê mết, một người phải cáng đáng đến ba bốn người, dâm ô cùng cực bất kể ngày đêm, cho dù dương vật có bằng sắt đi nữa cũng phải mòn, tinh dịch như đại hải cũng phải cạn!

Ba tháng cách mặt, khi gặp vợ mà bơ phờ bại tướng, uế oải ngoảnh mặt đi, làm sao Diễm Phương không hận cho được?

Chỉ vì:

Mấy tháng trôi dạt tình trường

Sinh lực vắt kiệt đáng thương cho chàng

Chuyện đời vay, trả rõ ràng

Khi về nguyệt chương sắp hàng về theo.

Muốn biết ông thợ tình trường Vị Ương sinh bị đời báo ứng ra sao xin xem tiếp hồi sau sẽ rõ.

Lý Ngự

TÌNH NGỘ

Dịch giả: Đào Phong Lưu

Hồi 18

Vợ con lưu lạc nhân tiền quả báo

Anh em trác táng mần hoạ rước về

(妻子落風塵明償積欠 兄弟爭窈窕暗索前逋)

Thê tử lạc phong trần minh thường tích huyết Huynh đệ tranh yếu điệu ám sách tiền bô)

Sự hí hửng của Vị Ương sinh được nếm vị ngọt của đời đã kể hết đến tám chín phần, còn sự cụt hứng phải ăn quả đắng thì chưa được một hai phần. Nay hãy xem Sinh giải quyết ân oán giang hồ ra sao đã.

Bạn đọc chắc còn nhớ vợ của Sinh, là Ngọc Hương đã cùng với a hoàn tên Như Ý bỏ trốn theo Quyền Lão Thực, vì chạy bộ đường xa nên vừa đến nơi thì cái thai nghệt chướng trong bụng nàng tuột mất. Phải chi trước đây nó tuột đi sớm hơn, thì đâu có lỡ dở đời nàng. Bây giờ làm gái có chồng, bỏ nhà theo trai, làm sao trở về. Có phải đây là mối oan nghệt chồng nàng đã tạo, mà nàng phải gánh chịu không?

Lúc đầu Quyền Lão Thực đến cốt tìm người để báo thù, chứ đâu có vì mê gái đẹp, khi đem nàng đi trốn mới nảy sinh ý đem vợ kẻ thù bán vào nhà thổ. Chỉ vì nàng đang thai nghén, chưa biết sinh trai hay gái, nghĩ rằng nàng đang mang hạt máu của mình, tình cốt nhục sẽ phải chào đời chốn lầu xanh nhơ nhuốc, sau này lớn lên sẽ chẳng ra gì, nên họ Quyền còn do dự chưa quyết. Bây giờ cái thai đã tuột, vậy còn tiếc chi nữa mà chần chừ. Ngay trong đêm, lão đưa cả hai chủ và tớ lên Kinh đô, tìm người đưa mối. Nhưng muốn bán người lương thiện làm điểm thì phải bày mưu lập kế, giả vờ như đi tìm bà con ở đây nhờ tìm chỗ trú tạm, rồi đưa người đến xem mặt, nếu vừa ý thì lừa bán đến nơi ấy. Ở Kinh sư có một mục tử bà rất nổi tiếng. Mục thấy Ngọc Hương thì biết ngay là người ngọc giá vàng, bèn mua ngay, theo đúng giá chào của người dẫn mối. Mục cũng mua luôn Như Ý về

hầu hạ cho nàng như xưa.

Quyền Lão Thực lúc chưa bán Ngọc Hương thì trong bụng chỉ nghĩ đến việc báo thù, nhưng khi bán xong thì dần dần thấy hối hận. Lão tự nghĩ: Trong kinh Phật có câu:

Kiếp này nhận được quả gì

Ắt là kiếp trước nhân thì đã gieo.

Kiếp sau sướng, khổ, giàu, nghèo

Tuỳ kiếp này đã xạ gieo nhân gì?

Kiếp này mình đã lơ là không ngó ngàng đến gia đình, đến nỗi để vợ làm chuyện đồi bại, há không phải vì kiếp trước mình gian dâm với vợ người ta, nên kiếp này vợ mình bị người ta gian dâm hay sao? Nếu mình biết cam chịu để rửa sạch tiền oan nghiệp chướng kiếp trước thì hay biết bao, có sao lại đi gian dâm để trả oán. Nếu bảo là để báo thù, thôi thì cứ ngủ với vợ người ta vài đêm cũng đủ hả giận rồi, có sao lại đem bán vợ người ta vào nhà thổ, khiến cho vợ một người thành thiếp của muôn người, chẳng lẽ mình thù với chồng họ, người khác cũng có thù với chồng người ta sao. Bán một mình người ta làm đi, tội đủ nặng rồi, có sao lại bán luôn người hầu vô tội của người ta, chẳng lẽ người ta có chồng thù với mình, mà kẻ hầu của người ta cũng lại có chồng thù với mình sao?"

Nghĩ đến đây, Quyền Lão Thực bất giác mặt mày ủ rũ, tự trách mình, nhưng chuyện đã lỡ mất rồi, chỉ muốn sám hối mà thôi. Lão bèn đem hết của cải bố thí cho người tàn tật, còn chính mình thì đi chu du đây đó để tầm sư học đạo. Sau cùng lão đến núi Cao Thương, gặp hoà thượng Cô Phong. Biết là ngài vị Phật sống, lão bèn xin quy y, sau tu hành được mười năm thì đắc đạo.

Còn nàng Ngọc Hương và nữ tỳ Như Ý, khi đặt chân vào động của Mụ chủ chứa thì biết đây là nơi thờ thần Mi trắng, mình đã lầm mưu kẻ xấu, nhưng biết làm sao. Huống chi nghĩ thân mình thất tiết, còn coi đàn ông ra gì, bèn kể hết lai lịch cho Mụ chủ chứa nghe, xong từ đó chính thức trở thành gái lầu xanh. Lại thay tên đổi họ để tiện hành nghề.

Khách đầu tiên đến, là một lão phú ông. Lão ngủ được một đêm, qua đêm sau đòi về, Mụ chủ chứa tìm đủ cách níu kéo cũng không được. Lúc sắp ra

đi lão dặn mục:

- Con bé này dung mạo, phong tư đều được cả, có điều còn thiếu ba ngón tuyệt kỹ khó mà thường thức. Mục là một tướng giỏi đầy mình kinh nghiệm, chẳng lẽ dưới trướng lại có một tên lính hèn như thế, hãy huấn luyện cho nó đi. Bây giờ ta cáo biệt, bao giờ con bé thuần thực, ta mới trở lại.

Mục chủ chứa vốn sở trường ba ngón tuyệt diệu, đàn bà con gái xưa nay không hề nghĩ tới. Vốn khi còn trẻ, tuy dung mạo không có gì hơn người, chữ nghĩa chả biết, nhưng mục đã trong nghề tới ba chục năm, bướm ong dìu dắt, khách lui tới toàn bọn con ông cháu cha, kẻ tầm thường đâu dám bén mảng. Đến năm năm mươi tuổi, mục thành tú bà, vậy mà cũng còn khối tay cự phú tìm đến mục để mua vui vì mục có ngón nghề tuyệt diệu là :

Thứ nhất phủ âm tựu dương

Thứ hai đỉnh âm tiếp dương

Thứ ba xả âm gia dương

P phủ âm tựu dương là khi làm tình, người đàn ông cứ nằm ngửa ra, mục sẽ trèo lên, cầm lấy dương vật nhét vào âm hộ, rồi hết nhồm lên lại ngồi xuống, khi đứng thì thụt xuống, khi ngồi thì ve vuốt. Những người đàn bà khác chỉ làm được như vậy vài ba lần là chân căng rụng rời, không thể chuyển động được nữa. còn mục thì cặp đầu gối như đúc bằng đồng, mà càng làm tình càng tăng thêm khí lực. Mà mục làm thế có phải chỉ vì khách thôi đâu, mục còn làm vì khoái lạc cho chính mục nữa.

Đỉnh âm tiếp dương là khi mục nằm dưới, nhưng lúc giao hoan, lại không để đàn ông ra sức, mà lúc nào mục cũng nẩy người lên tiếp sức cho đàn ông. Người đàn ông ấn nhịp xuống thì mục cũng ưỡn nhịp lên, cả hai cùng hoan hỉ, như con nít bắt bướm vậy. Làm như vậy, mục đỡ cho người đàn ông một nửa sức lực, mà phần mục chỗ kín cũng được một nửa sức công phá. Mục thường nói với mọi người: "Chuyện khoái lạc trong thiên hạ, đâu phải chỉ có một người làm được. Âm phải hợp với dương, dương cũng phải hợp với âm, như nhế mới là âm dương giao hoán. Nếu người đàn bà cứ nằm trơ ra để mặc cho người đàn ông một mình chọc vào, thì người ta chỉ cần nặn

tượng mỹ nhân, giữa bẹn khoét một cái lỗ thật sâu, chỉ cần nhét dương vật vào rồi kéo ra thọt vào, còn cần phải có đàn bà để giao hoan? Người biết kỹ nghệ làm tình ở đời, ắt phải hiểu lẽ đó để vừa gây khoái cảm cho đệ tử của mình, vừa cho khách làng chơi mới phải.

Xả âm trợ dương thì còn tuyệt diệu hơn nữa, vốn là người nữ khi thương yêu nam hết lòng mới chịu cho âm tinh xuất ra, chứ không để âm tinh tiết ra một cách vô ích, nên khi xuất muốn cho người yêu được bồi bổ ích lợi, phải biết kỹ thuật. Khi sắp sửa ra, người đàn bà phải làm cho quy đầu vào đúng vị trí nơi hoa tâm, dương vật tuyệt đối bất động, để cho cái lỗ nơi hoa tâm ăn khớp với cái lỗ trên quy đầu, người nữ dùng kỹ thuật vận người quanh eo cho âm tinh ứa ra, chảy vào thẳng ống dẫn tinh của dương vật. Được như vậy, đàn ông già hóa trẻ, tinh thần phấn chấn, sáng khoái hơn bất kỳ thứ gì trên đời bồi bổ cho. Phải biết rằng trên đời không có gì quý hơn âm tinh. Nhân sâm, phụ tử đã không công hiệu bằng, mà ngay cả thuốc trường sinh bất tử cũng thua xa.

Mụ đã học được phép này từ năm mới mười sáu tuổi, nhiều khách làng chơi đã được hưởng phép này mà tinh thần sáng khoái, sắc diện tốt tươi. Vì coi là mụ học được tiên thuật, nên gọi mụ là Tiên nương.

Phép hấp tinh này thật ra cũng dễ, chỉ cần sao cho đặt đúng hai cái lỗ ăn khớp với nhau, thế mà chỉ có mụ biết làm đúng mà thôi. Do đó mới gọi là kỹ nghệ tuyệt vời.

Người khách đầu tiên đến với Ngọc Hương, vốn là khách ái mộ tiếng mà đến, không mộ tiếng nàng, mà mộ tiếng mụ chủ chứa là người có tài chăn gối. Người ấy cứ đinh ninh rằng các ả trong động chắc được mụ huấn luyện ắt thuộc hết bí quyết nhà nghề cả. Khách to béo phục phịch, leo lên mình Ngọc Hương thọt được bốn năm chục cái là đã hỗn hển, đành phải tụt xuống và bắt Ngọc Hương ở trên chủ động. Nàng chưa làm xong nổi mười lần lên xuống là chân căng đã muốn rụng rời. Khách phải ôm hạ thân nàng

mà nhắc lên kéo xuống, đúng ra nàng chỉ có đẹp mà khách béo mập kia mới thật có miếng. Vì nàng không biết gì về các ngón tuyệt kỹ trong nghề, nên lão khách chỉ làm tình qua loa cho xong rồi về. Như ta đã biết, trước khi cáo biệt, lão ta còn ân cần nhắc mụ chủ phải truyền nghề cho nàng.

Lúc đầu nghe mụ chủ giảng lý thuyết, nàng nghe không hiểu, làm mãi không xong thành thử bị đòn vọt. Sau rồi mụ bắt nàng phải dự khán cách mụ giao hoan với khách để thấy tận mắt. Vì sợ bị đòn, nàng không chảnh mắng nữa, chú tâm luyện tập nên chỉ một hai tháng là đã rành rẽ cả ba ngón tuyệt kỹ. Từ đó kỹ thuật đã không nhường mụ chủ chút nào, lại thêm dung nhan tuyệt mỹ, văn thơ chữ nghĩa thù tác cùng khách đâu vào đấy, làm cho danh tiếng vượt trên cả mụ hồi xưa rất xa.

Thế là dập dìu bướm lượn ong bay, tiếng tăm nàng lừng lẫy chốn Kinh thành, vương tôn quý tử tới lui tấp nập. Trong số có hai quan viên trẻ ái mộ vô cùng, tính hào phóng, ngủ với nàng một đêm mà dám chi hai chục lạng vàng, càng ngày nàng càng được mụ chủ cưng chiều.

Hai quan viên ấy chính là chồng của Thụy Châu, Thụy Ngọc. Người tên là Ngọa Vân sinh, người tên là Ý Vân sinh. Họ đến Kinh thành học tập, vì nghe tiếng Ngọc Hương nức tiếng đồn hay nên tìm đến thưởng thức tài nghệ làm tình của nàng. Hai anh em nói dối nhau lén đi ngủ với nàng. Chỗ riêng tư cả hai đều khen nàng là con người có học lễ nghĩa văn nhã trong chốn lầu xanh, nhưng Ngọc Hương lúc ấy nào màng gì huyết thống tôn ti, nếu có tiền nàng vẫn làm tình được cả với khách ba đời đồng tộc cũng chả sá gì. Sau này, say mê hết sức, chả cần giấu nhau, hai anh em vung hết tiền để thuê bao, đem Ngọc Hương về nhà trọ cho thầy cùng hưởng. Thế là cả ba anh em thầy trò, cùng có dịp hưởng thụ Ngọc Hương, chăm chỉ học hỏi thú nguyệt hoa ngay trong thư phòng. Vô tình cả ba đã trả thù riêng với Vị Ương sinh một lượt.

Ở Kinh đô được một năm, họ bỗng thấy nhớ nhà. Thế là sau khi xin phép

quan trên, họ cùng từ biệt Ngọc Hương để trở về cố quận. Về đến nhà khi các phu nhân trẻ tò mò hỏi về cảnh ăn chơi nơi đế đô, cả ba đều khoe rằng đã được tiểu nữ thần Bạch Mi cho thuốc cải lão hoàn đồng ra sao, nhất là họ không quên tán dương ba phương pháp kỹ nghệ tuyệt vời chốn lầu xanh, nhưng không biết cách huấn luyện kỹ nghệ ấy cho vợ nhà được.

Sáng hôm sau khi gặp nhau, ba chị em thuật lại cho nhau nghe những gì chồng mình đã khoe, hóa ra các đấng lang quân một lòng khoe chuyện cùng từ một người danh kỹ mà thôi. Thụy Châu, Thụy Ngọc bực mình nói:

- Làm sao tin được có người đàn bà giỏi quá sức như vậy. Nói thế chả hóa ra bọn ta vô dụng, ngu ngốc hết sao? Họ chắc đặt điều khích mình cho bõ tức thế thôi.

Hương Vân nói:

- Việc này ta hãy tạm gác lại đã. Người mà bấy lâu nay ba chị em mình chia nhau cùng ngủ vốn biết rộng hiểu nhiều. Nếu quả có hạng kỹ nữ như thế, chắc chàng biết rành hơn ai hết. Đợi khi nào chàng đến, mình đem chuyện này ra hỏi lại. Nếu quả có thể thật mình bảo chính chàng tới tận nơi, học xong tuyệt kỹ ấy, về truyền cho chị em ta, tha hồ cùng nhau khoái lạc.

Thụy Châu, Thụy Ngọc đều khen phải.

Một hôm vào tiết Thanh minh, ba ông chồng đều đi tảo mộ qua ngày hôm sau mới về. Thừa dịp này, ba cô sai a hoàn mời Vị Ương sinh lên qua nhà. Lúc gặp chàng cả ba bèn đem thắc mắc ra hỏi.

Sinh nói:

- Trên đời này có nhiều chuyện kỳ kỳ quái quái mình chưa từng nghe nói đến bao giờ, chẳng hạn như chuyện người kỹ nữ này. Nếu ở chốn Kinh thành, thì thế nào ta cũng phải gặp phân tài cao thấp. Còn ba chú đàn ông nhà này thì làm sao mà độ nổi bản lĩnh người ta?

Bàn tán một hồi, bốn người cùng lên giường hành lạc.

Sáng sớm hôm sau, Sinh ra về, trong bụng ngẫm nghĩ: "Chồng họ cùng về

nói như vậy, chắc là chuyện này phải có thật. Ở đời có bậc dị nhân như vậy, chẳng lẽ mình không đến một lần cho biết. Người đẹp mình đã từng trải qua rất nhiều, đây là lúc lo bồi dưỡng. Á danh kỹ kia hẳn có nhiều kỹ nghệ diệu kỳ, mình chỉ cần chơi một đêm là sẽ học được nghệ thuật, nhất là phép hấp âm tinh. Có được phép này thì tha hồ sung sướng suốt đời. Việc hay đến thế, sao mình không đi mà học cho sớm?"

Chủ ý đã định, Sinh dự tính về quê thăm vợ, rồi sau đó tiến Kinh để tìm ả danh kỹ kia.

Thật đúng là:

*Ma đưa lối, quỷ dẫn đường
Gian dâm thôi lại dẫn đường gian dâm
Chuyện đời báo ứng chẳng nhầm
Tìm hoa sẽ thấy mộ phần của hoa.*

Muốn biết người kỹ nữ trong lầu xanh nơi Kinh thành kia có phải là nàng Ngọc Hương vợ của Vị Ương sinh hay không, mời xem tiếp hồi sau phân giải.

Lý Ngự

TÌNH NGỘ

Dịch giả: Đào Phong Lưu

Hồi 19

Gieo rắc tai ương, nhân kia sinh quả

Nhìn lại cuộc đời, sắc nọ thành không

(孽貫已盈兩處香閨齊出醜 禪機將發諸般美色盡成空)

Nghiệt quán dĩ doanh lưỡng sở hương khuê tề xuất xú

Thiền cơ tướng phát chư bần mỹ sắc tận thành không)

Lúc sắp lên đường, Vị Ương sinh đến chia tay Tái Côn Lôn, nhờ Tái Côn Lôn lo liệu việc trông coi nhà cửa cho mình. Tái Côn Lôn nói:

- Gửi vợ, gửi con, không phải là việc tầm thường. Gửi con còn dễ, chứ gửi vợ rất khó. Ta là người thô kệch, chỉ có thể giúp đệ việc ăn uống, chứ không thể giúp đệ việc gìn giữ khuê môn. Đệ đi rồi, trong nhà có thiếu hụt cái gì, ta lo phụ được, còn những việc khác ta không thể đảm đương. Đệ phải dặn dò với vợ đệ.

Sinh nói:

- Đệ chỉ nhờ việc cấp dưỡng ăn uống hàng ngày mà thôi, còn việc riêng đệ đã căn dặn kỹ vợ con rồi. Vợ đệ có kinh nghiệm, đối với đệ không giống như đối với chồng trước của nó. Mà đàn ông con trai ở đời này chắc cũng không hơn gì Quyền Lão Thực, nên không hợp với nó đâu. Nó đã nguyện cùng đệ ăn ở suốt đời, đệ nghĩ trên đời này đàn ông chắc không có người thứ hai sánh bằng đệ, vậy xin huynh cứ an tâm.

Tái Côn Lôn nói:

- Đệ nói phải, chỉ cần đệ tin cậy là ta yên tâm nhận lãnh việc đệ giao phó.

Sinh từ giã Tái Côn Lôn xong bèn viết một bức thư mật và làm một bài thơ gửi cho Hoa Thần và chị em nhà Hương Vân. Sinh còn cùng Diễm Phương ân ái vài đêm rồi mới lên đường.

Không bao lâu về đến quê vợ, Sinh ghé về nhà Thiết Phi đạo nhân. Sinh gõ cửa, gõ mãi mà không có người ra mở. Chợt có bóng người thấp thoáng trong nhà, hồi lâu mới mở cửa. Sinh biết là Thiết Phi đạo nhân, bèn cất tiếng:

- Thừa cha, con đây.

Đạo nhân mở cửa, Sinh vào nhà hỏi thăm sức khỏe của bố mẹ vợ.

Đạo nhân than thở nói:

- Bố thì còn khỏe, nhưng vợ con không may, lúc con đi rồi, thì nó lâm bệnh, ăn ngủ không được, không đầy một năm thì chết. Thương thay!

Nói xong òa lên khóc.

Nghe thế Sinh bèn hỏi:

- Sao có chuyện lạ như vậy?

Rồi dấm ngực, dậm chân, đau đớn muôn phần. Sinh lại hỏi:

- Linh cữu vợ con ở đâu? đã chôn chưa?

Đạo nhân nói:

- Còn quàn ở phòng bên đợi con về nhìn qua rồi mới đem chôn.

Sinh sai người mở phòng, nằm bên linh cữu nghi ngút khói hương mà khóc rồi làm lễ trước người quá cố. Sau đó Sinh bình tĩnh nói:

- Bố con mình nên mai táng gấp cho nàng thôi.

Thì ra lúc con gái trốn theo trai, Đạo nhân sợ một là hàng xóm chê cười, hai là khi chàng rể về biết ăn nói làm sao, nên sai mua một cỗ áo quan đặt sẵn trong nhà, đợi Sinh về, nói dối là con gái chết vì bệnh.

Vị Ương sinh không nghi ngờ gì cả, chỉ tự trách mình đã bỏ bê vợ. Sinh cho rước cao tăng đến làm lễ cầu siêu suốt ba ngày ba đêm rồi mới khóc lóc rồi đem chôn cất.

Xong xuôi, Sinh từ giã đạo nhân, nói là phải lên đường lai Kinh, kịp ngày ứng thí, nhưng chính là để đi học được thuật làm tình kỳ lạ. Sinh phải lặn lội vất vả lắm mới đến nơi. Gửi xong hành lý, Sinh hỏi thăm đường tới xóm Bình Khang ngay, để gặp danh kỹ mà tiếng đồn khắp đế Kinh.

Không ngờ mấy ngày trước, có một vị đường quan bắt nàng về ngủ, đã mấy

ngày rồi mà không chịu trả về. Sinh đành phải trở về quán trọ đợi suốt hai hôm. Khi trở lại, thì Mụ chủ chứa nói:

- Đêm qua con gái tôi có viết thư báo đêm nay chắc chắn sẽ về. Nếu có khách quý đến chơi, xin cứ giữ lại đợi nó không sao.

Sinh rất mừng, ứng ngay ba chục lạng đặt cọc trước để được tiếp đón, lại hứa sẽ có quà đợi nàng về sẽ tặng thêm.

Nhận tiền hồ xong, Mụ chủ chứa nói:

- Trời hãy còn sớm, nếu công tử có việc thì cứ đi. Nếu không có, thì xin ở đây đợi em nó.

Bấy giờ có con tiểu kỹ trong phòng, Sinh hỏi:

- Ai mới dòm ta vậy?

Tiểu kỹ đáp:

- Chính là chị trong nhà mà công tử đang chờ đợi.

Sinh nghe nói, chắc là người danh kỹ mình muốn, sợ nàng từ chối, nên chạy ra tìm, không chịu chờ cho đến khi nàng ấy trở lại. Nhưng Ngọc Hương, khi nhận ra chồng, đã vội bỏ chạy vào phòng mụ chủ mà trốn. Nàng khóa trái cửa lại sau khi đã nói vắn tắt với mụ là nàng tuyệt đối không thể tiếp Sinh, với lại tuyệt đối không để ai gặp nàng trong ngày hôm đó.

Mụ chủ vì không rõ ý, nên nghĩ có lẽ nàng không thích người khách ấy mà không chịu tiếp chẳng. Mụ bèn nói dối Sinh:

- Con gái tôi lại viết thư về, nói rằng nó phải còn ở lại một hai hôm nữa. công tử tính sao?

Sinh nói:

- Lệnh ái đã về, sao mụ lại nói thế, hay là chê rằng lẽ vật ít ỏi, cần phải thêm gì chẳng?

Mụ chủ cố giấu quanh, chỉ biết nhất mực nói rằng nàng chưa về tới nhà mà thôi.

Sinh sa sầm nét mặt nói:

- Vừa rồi lệnh ái đứng bên song cửa nhìn tôi, sao còn nói loanh quanh làm

vậy? Nếu lễ vật chưa đủ không tiếp được, thì ít ra cũng xin nhớ người xưa đã có câu: “ Giận gì hãy nuốt vào trong, khách đến chớ để mất lòng khách đi”. Nàng phải gặp tôi đã, rồi có từ chối thế nào thì hãy từ chối. Phần tôi, gặp nàng xong xin ra đi. Sao nàng lại cự tuyệt một cách quá đáng, không lẽ sợ tôi bắt hồn hay sao?

Mụ chủ chứa vẫn một mực trả lời như trước.

Sinh nói:

- Vừa rồi tôi có trông thấy một người con gái chạy trốn vào phòng mụ. Nếu quả cô ấy chưa về, xin mụ cho tôi vào tìm. Nếu quả không phải cô ấy, tôi không đòi gì thêm mà đi ngay, cả lễ vật cũng không lấy lại nữa.

Thấy Sinh đối đáp cứng cỏi, mụ chủ sợ lỡ bị truy nguyên đầu đuôi không biết phải tính sao, nên lựa lời mà đáp lại:

- Không nói giấu gì công tử, con gái tôi đã về rồi. Có điều nó tiếp khách mấy đêm liền mệt quá, nên phải nghỉ một hai đêm nữa mới tiếp công tử được. Công tử có lòng muốn gặp, xin để cho tôi gọi em nó xem sao đã.

Rồi mụ đứng bên cửa phòng nói to:

- Con ời, ra gặp công tử một chút đi con!

Mụ gọi luôn miệng mấy lượt, nhưng vẫn không nghe tiếng trả lời.

Sinh đứng đợi lâu mãi không thấy nàng trở ra, cũng bắt đầu nổi giận.

Riêng nàng thì nghĩ rằng nếu gặp chồng thì thế nào cũng bị đưa lên quan, cũng bị gia đình đày đọa rồi cũng phải chết vì làm điểm nhục gia phong, chi bằng chết ngay tại đây trước khi gặp chồng, vừa khỏi bị quan bắt tội, vừa thoát cảnh người ta đàm tiếu mình làm gái lầu xanh. Tự mình xử mình, may ra nơi suối vàng cũng không xấu hổ với tổ tiên.

Nghĩ vậy, nàng rút thắt lưng ra buộc lên sà nhà rồi treo cổ tự vẫn. Lúc Vị Ương sinh phá cửa vào được bên trong, thì nàng đã chết từ lâu rồi. Thấy cơ sự như thế, Sinh định bỏ trốn, nhưng Sinh lại muốn xem mặt người chết là ai. Sinh vừa quay ra, thì bị mụ chủ nắm lại nói:

- Ta với người kiếp trước không oán, kiếp này không cừ, sao mi nỡ vào đây giết con ta?

Nghe tiếng ồn ào, các vương tôn công tử đổ xô lại. Họ vốn ái mộ Ngọc Hương. Nghe nói nàng mới về, họ định đến gặp, không ngờ nàng đã ra người thiên cổ, mà kẻ gây ra án mạng chính là Vị Ương sinh. Vì vậy vừa tiếc người đẹp, vừa hận kẻ giết người, họ kêu gia nhân sắp lại đánh tơi bời, rách da nát thịt. Đánh xong họ trói Sinh lại nằm bên cạnh xác chết, chờ hàng phố kêu sai nha đến giải lên quan.

Sinh nằm dưới đất, khi tỉnh lại quay sang nhìn thân ma một hồi, thấy ngỡ ngợ. Thôi đúng rồi, đây chính là vợ mình, cả vết sẹo nhỏ nơi trán cũng vẫn còn, đậm hốt hoảng, trong bụng nghĩ ngay là bố vợ nói dối, chắc vì xấu hổ, hèn vợ mình bỏ nhà theo trai, rồi bị bán vào lầu xanh mà thôi. Nàng tự vẫn vì mình đây. Ôi oan nghiệt! Lúc ấy bọn sai nha cũng vừa đến. Sinh bèn cho họ biết người chết chính là vợ mình, có lẽ vì bị bán vào lầu xanh, nên xấu hổ không muốn gặp chồng mà đã tìm cách tự sát. Sinh mong được trình quan nỗi oan uổng của mình.

Nhưng ba người sai nha nghe Sinh thuật chuyện, bèn đòi thêm bằng chứng, Sinh bảo, mỗi manh lúc nàng mới vào lầu xanh, xin truy nguyên chắc rõ. Sai nha mới hỏi mục chủ, hỏi mục rằng nếu nàng bị bán vào lầu xanh, chắc cũng có con hầu cùng đến. Mang nó ra hỏi cung, người chết đã không nói được, tất phải hỏi người sống vậy.

Mục chủ chứa nói:

- Lúc mua tôi mua cả chủ lẫn tớ. Hiện giờ con a hoàn có mặt tại đây. Để tôi gọi nó ra.

Nói xong, mục lên tiếng gọi Như Ý, nhưng gọi mãi không thấy nó đâu. Thì ra nó thấy Ngọc Hương treo cổ chết và Vị Ương sinh xông vào phòng, sợ quá nó bèn chui xuống gầm giường để trốn. Mãi về sau, người ta mới tìm được nó. Thế là lai lịch của Ngọc Hương như thế nào, nó kể hết cho sai nha và mọi người nghe.

Vị Ương sinh được minh oan, trở về chỗ trọ, đau khổ tuyệt cùng. Nằm trên giường, Sinh tự nghĩ: "Mình cứ nghĩ vợ người ta là để cho mình chơi, còn vợ mình thì không ai chơi được. Nào ngờ lẽ báo ứng thật nhanh chóng. Mình chơi vợ người ta thì lén lén lút lút, còn người ta chơi vợ mình thì công công khai khai. Mình chơi vợ người ta như kẻ trộm vậy, còn vợ mình bị người ta chơi như một con đĩ. Còn nhớ ba năm về trước, Cô Phong trưởng lão đã khuyên mình xuất gia, mình mấy lần từ chối Trưởng lão còn đem việc gian dâm quả báo giải thích cho mình, mình cứ một mực cãi lại. Bây giờ mới thấy mình vay một mà phải trả đến mười, đến trăm. Mình ngủ chơi vợ người ta tính không đến năm sáu người, nhưng có đến hàng trăm, hàng ngàn người chơi vợ mình. Cô Phong Trưởng lão còn nói: "Cái lẽ nhiệm màu này, chỉ nói miệng thôi không có bằng cứ, mà phải ngồi trên đệm bồ hương mới tỉnh ngộ ra." Mấy năm nay, mình ngồi trên đệm bồ hương cũng đã đủ rồi, những mùi vị chua, ngọt, đắng, cay trong ấy mình cũng đã nếm qua rồi, bây giờ mình không tỉnh ngộ thì còn đợi đến bao giờ? Có phải Cô Phong Trưởng lão muốn mình quay đầu lại bằng cách mượn tay người khác để đày đoạ mình? Bây giờ thì không còn mặt mũi nào mà trở về quê cũ nữa, chi bằng hãy viết một bức thư khẩn thiết cho Tái Côn Lôn nhờ tìm người để gả Diễm Phương, còn hai đứa con gái thì giao lại cho mình. Mình sẽ đến núi Cao Thương quỳ trước Cô Phong trưởng lão mà lạy một trăm hai mươi lạy để chuộc lỗi lầm, rồi xin quy y."

Lòng đã quyết, Sinh bèn lấy giấy ra viết thư, nhưng vì bị đánh một trận như tử, phải đợi hơn một tháng lành lặn mới viết được. Cũng vừa lúc ấy thì có thư của Tái Côn Lôn gửi đến. Bóc thư ra xem mới biết nhà có việc thật cấp bách, phải về ngay. Có điều trong thư không nói là việc gì.

Vị Ương sinh băn khoăn không biết có việc gì? Khi Sinh gạn hỏi người đưa thư, thì người đưa thư mới nói thật rằng:

- Mợ hai bỏ trốn theo người ta rồi.

Sinh lại hỏi:

- Theo thằng nào?

Người đó đáp:

- Con cũng không rõ, ngay con hầu trong nhà cậu nó cũng còn không biết. Thấy nó bảo trước hôm mợ bỏ đi, thì đêm nào nó cũng nghe thấy tiếng động huỳnh huých bên giường mợ, mà sáng dậy lại chẳng thấy có ai. Cứ có tiếng động như vậy đến mười mấy đêm. Cho đến một sáng khi thức dậy thấy cửa nhà tanh bành, hỏi đến mợ hai thì chẳng biết đi đâu mất rồi. Vì thế chúng con phải báo gấp cho ông chủ Tái Côn Lôn biết, đồng thời lên đây tìm cậu ngay đây ạ.

Vị Ương sinh ứa nước mắt thở dài: "Thôi rồi, mình khoét ngạch đào tường nhà người, thì người trổ nóc dỡ mái nhà mình. Mình gian dâm dụ dỗ vợ người ra sao nay vợ mình bị y như vậy. Cô Phong Trưởng lão viết cho mình mấy câu kệ hồi nào, nay đã đến lúc ứng nghiệm rồi chẳng?"

Sinh than vãn rằng đây lại là một sự báo ứng mất rồi. Cái tội gian dâm, vay một trả trăm không hết. Còn hai đứa con gái nhỏ nữa, chẳng biết chúng có bị đời báo ứng sau này nữa không? Sinh liền viết ngay một phong thư trả lãn Tái Côn Lôn rằng:

“Con tì thiếp dâm loạn ấy trốn đi cũng không có gì lạ, của thiên giả địa ấy mà, lẽ đời thường vậy. Công việc nhà cửa đệ vẫn phải cậy nhờ huynh. Đệ tự biết mình gây nhiều chuyện chông gai, nên mới gấp báo ứng này. Tự lòng đệ biết đã đến ngày phải trừ diệt nghiệt chương ma quỷ, cho nên đệ chẳng trở lại Giang Đông nữa, mà sẽ qui y Tây Thổ. Chỉ hận rằng mầm hoạ chưa diệt được, còn hai cháu gái đó, tạm thời nhờ huynh chăm sóc, đợi đệ gặp được đức Phật, mượn thanh bảo kiếm để trừ khử sau. Ý muốn nói nhiều, thư viết không hết”.

Giao thư cho người nhà rồi, muốn khởi hành ngay, định mang theo tên đầy tớ Thư Ti cùng đi cho nó hầu hạ khi tu hành. Nhưng nghĩ lại, đem theo cái thằng láu máu gái cá này, nó lại suốt ngày gợi chuyện dâm dục, làm mình chẳng tỉnh tâm. Cuối cùng bảo nó theo người đưa thư cùng trở về quê. Còn Sinh thu xếp hành lý, một mình hướng lối Thương Sơn cất bước.

Thật đúng là:

Nợ đời vay một trả mười,

Vẫn bị chê cười, đời chẳng nhận cho.

Chưa biết cuộc đời Vị Ương sinh rồi sẽ ra sao, mời xem tiếp hồi sau phân giải.

Lý Ngự
TÌNH NGỘ

Dịch giả: Đào Phong Lưu

Hồi Kết

Quý dục ma dâm chui vào túi càn khôn
Oan gia trái chủ hội tụ nơi cửa Phật
(布袋皮寬色鬼奸雄齊攝入 旃檀路闊冤家債主任相逢)

Bổ đại bì khoan sắc quỷ gian hung tề tập nhập
Chiên tán lộ khoát oan gia trái chủ nhiệm tương phùng)

Cô Phong Trường lão kể từ khi không thuyết phục được Vị Ương sinh, vẫn tự trách mình rằng:

- Có nhẽ đạo hạnh ta chưa đủ, tài thuyết giảng còn non, nên chưa thuyết phục được con quỷ dâm dục, vẫn để nó lảng vảng trước mặt, mà đi gieo rắc tai họa cho đàn bà con gái, âu cũng là cái lỗi của ta, cái tội của lão hòa thượng này vậy. Đã chẳng thu phục được ma quỷ, thì cái bì da treo ngoài cổng còn để làm gì?

Trên ngọn cây tùng, lão hoà thượng cho gắn một tấm bảng nhỏ ghi mấy dòng chữ:

Vị Ương sinh chưa đến, cứ treo nguyên bì da.

Bì da chưa hạ xuống, lỗi thuộc hoà thượng ta.

Mong sớm dẹp bì da, để diệt nghiệt trưởng ma!

Cũng lạ là cái bì kia treo trên ngọn cây tùng từ ngày Vị Ương sinh ra đi đến nay đã ba năm, dù dầm sương giải nắng đã một ngàn mấy trăm ngày, không những không rách mà cũng không hư hao chút nào, cứ trơ trơ thi gan cùng tuế nguyệt như muốn đợi đến khi tóm được cổ tên dâm tặc kia mới thôi.

Vị Ương sinh trở lại núi xưa lối cũ tìm hòa thượng, nhìn thấy túi da còn treo, biết là hòa thượng còn chờ mình, Sinh ứa nước mắt bước vào chính điện, rạp mình xuống mà lạy, lạy rồi quay ra cửa, leo lên cây, tháo túi da

đem xuống.

Trở vào trong, thấy hòa thượng còn đang xếp bằng tròn trên đệm bồ hương nhập thiền. Sinh bèn hướng về hoà thượng bái lạy đủ trăm lần, xong thì ngồi im chờ đợi, ba khắc sau hòa thượng mới xuất thiền, ra hiệu gọi Sinh lại gần.

Sinh thưa:

- Nay con đã trở về. Nếm đủ mùi đời mới biết hối lỗi, xin hòa thượng tha thứ và dung nạp cho.

Cô Phong trưởng lão bảo:

- Ta rất sẵn lòng, chỉ ngại lòng con chưa quyết đó thôi. Chốn bụi hồng còn làm lưu luyến tâm con không? Cái túi da mưa nắng mà vẫn tro tro, liệu lòng con về sau có được bền vững như thế không?

Vị Ương sinh thưa:

- Kính xin sư phụ nhận lời cho con quy y, lòng con nay đã quyết rồi ạ.

Sinh được xuống tóc cạo đầu, lấy tên Ngoan Thạch, ý nói lòng dạ nay đã quyết vững như sắt đá, tự răn mình trước đây đã trót khoe mẽ kiến thức hơn đời, nay nguyện hối cải để một lòng học đạo.

Lúc mới tu tập, huyết khí phương cường, không xua hết dục vọng quá khứ, thỉnh thoảng trở lại những lúc nằm ngời một mình, phải nghiêng răng chịu đựng, dần nén cơn lửa dục chưa tàn.

Có khi trong mộng, vẫn thấy đủ sáu người đẹp cùng hiện đến, cười cợt vẫy gọi, như rủ mời Sinh trở về với thú nguyệt hoa. Các nàng nồn nà da thịt nằm ngón ngang trên đệm bồ hương, trong cơn mơ xuất hiện, tươi cười lôi kéo. Ngoan Thạch chợt hoảng hốt tỉnh giấc, tự đau khổ trách mình sao còn vướng víu của nợ trong thân, trời chưa sáng đã thắp đèn vào nhà sau, lấy dao nghiêng răng chặt đứt cái của nợ mà bấy lâu nay vẫn tự coi là bảo bối. Cũng may máu chảy chan hòa mà cơn đau, lạ thay, không hành hạ cho chết đi sống lại.

Ngày qua tháng lại, tiếng tăm tôn hòa thượng là bậc chân tu, nhiều người học đạo tìm đến bái kiến, Đại hoà thượng Cô Phong thu nạp được khoảng hai mươi đệ tử. Một hôm, tập trung lại cùng làm buổi sám hối. Ngoan Thạch được dự chỗ thấp nhất, vì thời gian tu tập chưa là bao, ngồi nghe các lời thú tội, thấy rõ ai ai không ít thì nhiều cũng vì tham sân si mà phạm tội cả. Đến lượt một tu sinh trung niên, thú rằng đã quyến rũ vợ người, còn đem luôn cả con hầu bán cho nhà chứa để trả thù riêng, xin được mình hối. Ngoan Thạch nghe chuyện xúc động, lên tiếng hỏi chi tiết tên họ, quê quán, hóa ra đây lại chính là người quyến rũ vợ mình rồi đem bán, mà mình cũng từng gian dâm vợ với người này hồi xưa. Người này chính là Quyền Lão Thực, bèn cùng y ăn năn thú nhận tội mình.

Ngoan Thạch tiểu tăng lại tỏ ý lo ngại cho số mạng mấy đứa con do nghiệp chướng mình tạo ra, sợ chúng bị oan nghiệt về sau, một hôm tiểu tăng ứa lệ mà xin thầy cho về quê giết chúng, để giải thoát cho chúng.

Hòa thượng chấp tay, niệm “A di đà phật”, mà bảo Sinh rằng:

- Chớ có lại sai lầm. Vòng luân hồi quay không ngừng nghỉ. Nay con xuất gia sao dám nghĩ đến chuyện giết người? Oan ai người ấy trả, nghiệp ai người ấy chịu. Các con của con khi nào đã hết nợ, sẽ có số phận riêng của chúng.

Ngoan Thạch sợ hãi mà tỉnh ngộ. Bỗng thời gian sau, khoảng nửa năm, một khách lạ vạm vỡ tới viếng chùa, vào lễ nơi chính điện, Ngoan Thạch nhìn kỹ, chính là Tái Côn Lôn. Hai anh em nắm tay nhau mà nghẹn ngào.

Tái Côn Lôn lên trình hòa thượng rằng:

- Tội con rất nhiều, toàn là trộm đạo. Xin cửa từ bi rộng mở, cho con được kính lễ bậc cao tăng.

Nói rồi bèn chấp tay hành lễ.

Xong xuôi quay sang Ngoan Thạch mà thuật chuyện nhà:

- Hai con gái của tiểu đệ mới đột ngột qua đời. Đang khỏe mạnh bỗng một đêm cùng lần ra chết một lượt. Hai người vú đêm trước còn nghe như trên không gian có tiếng gọi chúng rằng: "Nghịch chướng trả xong, các con đi thôi". Thế là chúng chết.

Còn Diễm Phương thì theo trai, ca ca phải tìm kiếm khắp nơi, mãi rồi mới biết họ xây tổ uyên ương nơi một bìa rừng hoang vắng.

Ngoan Thạch hỏi:

- Đại ca sao biết được tận chỗ xa xôi như thế?

Tái Côn Lôn đáp:

- Bởi vì ca ca nghe đồn vùng ấy có sư hổ mang mới hóa thành cướp cạn, tiếng tăm lừng lẫy, nên tìm cho được để so tài cao thấp. Trộm gặp cướp mới xứng tài phỉ sức. Quả thật bên trong sào huyệt rất tiện nghi, chiếu rèm sang trọng, không thua nhà quyền quý. Nửa đêm lắng nghe thì ra đôi trai gái trên giường đang tâm sự. Khi người đàn bà kể chuyện đời mình, có nhắc cả tên đệ, cả tên Quyền Lão Thực, quả thật thị đích thị Diễm Phương. Thị oán hờn hai người chồng cũ của thị không để đâu cho hết. Ca ca nghe vậy, lửa giận phừng phừng, tuốt gươm chém chết luôn hai đứa, lại lấy được hai ngàn lạng bạc, nồi lửa đốt sạch cả động.

Nói rồi quay sang lão hòa thượng hỏi:

- Xin dám trình hòa thượng, con làm vậy có phải hay không? Còn số tiền phi nghĩa ấy, con lấy có đúng không?

Đại hoà thượng Cô Phong trưởng lão trả lời:

- Giết thì nên giết, lấy thì nên lấy, có điều cư sĩ không nên giết, cư sĩ không nên lấy. Cư sĩ làm vậy e rằng khó hợp đạo trời.

Tái Côn Lôn nói:

- Làm cho lòng người hả hê cũng là làm sáng thêm đạo trời, sao lại nói không hợp? Con cả đời làm thằng kẻ trộm, chưa làm được việc gì tốt cả, nay chỉ vì mấy thoi bạc lẻ lại phạm với đạo trời sao?

Đại hoà thượng Cô Phong nói:

- Cư sĩ không nên nói như thế, lưới trời lồng lộng, chẳng cái gì lọt được.

Chẳng có tội nào không bị báo ứng, chỉ có mau hoặc chậm thôi. Nếu bị báo ứng ngay còn là nhẹ, báo ứng chậm, bỗng nhiên ập đến thì không chịu nổi đâu. Vị sư kia phạm tội gian dâm, người đàn bà kia phạm tội tư thông bỏ trốn, ông trời rồi sẽ giết họ, đâu phải thiếu tầm sét của lão Thiên Lô mà phải mượn tay người? Mà có mượn tay người đi nữa, trong gầm trời này thiếu gì người có tay, đâu phải chỉ cư sĩ mới có tay? Chẳng nhẽ chỉ tay cư sĩ mới giết nổi người? Quyền lớn không mượn tay người, gương Thái A của Thiên Tử không thể trao cho người bên cạnh, việc giết người, ông trời tự xử, làm cho người có tội phải đền tội, đâu có phạt người mà không có lý lẽ. Cho nên rồi đây cư sĩ khó tránh khỏi âm báo, hoặc giết tên gian dâm so với việc giết người lương thiện có sự khác biệt, tội có thể nhẹ đi đôi chút cũng chẳng biết chừng. Cái nghề mà cư sĩ đã làm cả đời đó đã mang lại đại danh cho cư sĩ chẳng nha môn nào không biết đến, chẳng quan phủ nào mà bỏ ngoài tai. Tiền bạc cư sĩ lấy trộm được bảo là đem chia cho người nghèo, ai tin, mà mọi người chỉ nghĩ tiền của lấy được đang cất giấu trong nhà, có phải tự bán mình sao? Chỉ e tiền mang đi cứu tế rồi lúc ấy chẳng đòi lại được, chỉ còn lấy mạng mà đổi thôi. Cho nên rồi đây dương báo cũng chẳng tránh khỏi, chỉ lo nó đến chậm, so với nghiệt chương ban đầu còn có phần nặng hơn nữa cũng chẳng biết chừng.

Côn Lôn vốn tính khí hung tợn, vì vậy ai cũng sợ hãi, cho nên chẳng bao giờ nghe những lời khuyên răn của người lương thiện. Hôm nay nghe lời lý luận này, bỗng động lòng hối hận, chẳng cần phải ép buộc cũng có ý muốn cải tà qui chính. Liên nói với Cô Phong trưởng lão rằng:

- Những việc mà đệ tử đã làm không phải hành động của người chính nhân quân tử. Chỉ vì bọn nhà giàu không chịu bỏ tiền làm phúc, nên mới lấy để thay họ mà làm việc thiện cho người khác, chứ chẳng phải lấy để mình dùng. Cứ như sư phụ dạy thì đệ tử đã làm quá nhiều việc ác, âm dương đều không tránh khỏi quả báo. Nhưng từ nay muốn quay đầu sám hối liệu có được không?

Cô Phong trưởng lão chỉ tay vào Ngoan Thạch bảo:

- Những việc nghiệt chướng anh ta đã làm còn nhiều gấp mấy cư sĩ. Vì đã dốc lòng hướng thiện, nên đã cảm động lòng trời nên Người đã đón hai đứa con gái của anh ta đi về trời rồi. Đó là điều mà cư sĩ đã mắt thấy tai nghe đâu phải bần tăng nói ra. Lấy đó mà suy thì sám hối được hay không điều đó tưởng đã rõ.

Ngoan Thạch thấy Tái Côn Lôn có lòng hướng thiện thì mừng lắm liền đem những lời sư phụ ba năm trước đã giáo huấn cho mình, mà đã không nghe, cứ tự ý nhắm mắt làm liều, nên đã nhận sự báo ứng mà đúng những lời hoà thượng trưởng lão đã dạy, chẳng thể nói tiểu đệ nói gạt huynh nữa. Nghe rồi, Tái Côn Lôn đã quyết, bái lạy Cao Phong trưởng lão làm sư phụ, xuống tóc cạo đầu, khổ hạnh tu luyện ba mươi năm, đã thành chính quả, cùng Cô Phong, Ngoan Thạch đều toạ hoá.

Có thể thấy người ta sống ở trên đời ai cũng có thể hoá phật được. Chỉ vì bị hai chữ “sắc, tài” kia nó lôi kéo cho nên không thoát ra khỏi bến sông mê, để tới bến bờ bát nhã. Nhân gian ở giữa, thiên đường trên cao đất rộng người thưa, nghe mà không thấu, địa ngục ở dưới người đông đất chật, sắp xếp khó vừa. Từ khi khai thiên lập địa thánh nhân khuyên con người không nên dể con gái, chẳng nên kiếm lăm bạc tiền, khi có chữ viết lại lấy “Tứ thư” ra mà định tội, có biết đâu rằng lúc đầu con người chỉ là tượng đất, tu lâu rồi mới cất lên thành thánh phật đó ư ?

Bởi vì:

*Con người sống ở trên đời
Khó ai thoát tục, xa rời chữ dâm.
Thiện, tà đều có trong tâm
Tham tài, hiếu sắc lỗi lầm khó qua.
Tu thân theo chính, bỏ tà
Xa rời sắc dục mới là người khôn.*

HẾT

Lời cuối: Cám ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: **Nguyễn Kim Vỹ**.

Nguồn: Tác giả / VNthuquan - Thư viện Online

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 26 tháng 7 năm 2010